

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ.

Ἦλθεν ἡ κόρη ἄνθος ἔν νά δρέψη τοῦ Μαΐου
Εἰς τὸν εὐώδη κήπον της, τοῦ λυκαυγοῦς τὰ φῶτα
Πρὶν χρωματίση ἡ ἀυγή ἢ πρώτη τοῦ ἡλίου
Καὶ μὲ τὰ ἄνθη της λαλεῖ, τὰ ἄνθη της ἠρώτα.

— Ἄνθος γλυκύ μου διὰ τί αὐριον τὴν πρωΐαν,
Ἐπὶ τῆς γῆς τὰ φύλλα σου ὁ ἄνεμος νὰ στρώσῃ
Κ' ἐμοῦ τὸ κάλλος ὅπως σὲ εἰς ὦραν παρρημοίαν
Ὁ χρόνος ὁ ζηλότυπος ὁμοίως ν' ἀμαυρώσῃ!

Ἄλλ' ἀπεκρίθη ἄλλη τις φωνὴ ἐκ τῆς ἐρήμου
— Εἰξέυρω, κόρη, ἄνθος ἔν, ἀμάραντον, ὠραῖον
Καὶ τ' ἄνθος τοῦτο τὸ γλυκύ λατρεῖ ἢ ψυχὴ μου.
Αὐτὸ δὲν ζῆ μίαν ἀυγὴν, αὐτὸ δὲν θνήσκει πλέον.

Κ' εἶναι τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς, ἢ ἄδολος καρδιά
Αὐτὴ ποτὲ φθινόπωρον δὲν ἔχει· δὲν φοβεῖται
Ἡλίου θάλαππ' ἀγνοεῖ τί εἶναι τρικυμία
Καὶ ὑπεράνω τῶν παθῶν τοῦ κόσμου αἰωρεῖται.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ ;

Πολλάκις, μικροὶ μου φίλοι, θὰ ἤκούσατε
τὸ ὄνομα αὐτὸ, ἀλλὰ ὀλίγοι, ἴσως, ἀπὸ
σᾶς θὰ ἔλαβον τὴν περιέργειαν, προσεκτι-
κῶς ἐκ τοῦ πλησίον νὰ παρατηρήσωσιν ἓνα
ἀδάμαντα. Ἄν δὲν εἶδες ποτέ, μικρὸ μου
φίλε, ἀδάμαντα, ζήτησον παρὰ τῆς μητρός
σου, ἢ τις μεταξὺ τῶν πολυτίμων αὐτῆς
πραγμάτων θὰ ἔχη τοῦλάχιστον ἓν κόσμη-
μα ἔχον κἀνένα ἀδάμαντα εἴτε μικρὸν εἴτε
μεγαλειότερον, ἀναλόγως τῆς εὐπορίας τὴν
ὁποίαν ἢ οἰκογένειά σου ἔχει. Ἴσως ὅμως ἢ
οἰκογένειά σου δὲν εἶναι τόσο εὐπορος ὥστε
νὰ ἔχη ἀδάμαντας· τοῦτο μὴ σὲ λυπήσῃ, δι-
ότι ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν θὰ μά-
θῃς τί εἶναι ὁ ἀδάμας, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι, ἂν
δὲν ἔχη τις ἀδάμαντας οἱ ὁποῖοι νὰ στο-
λιζῶσι τὰ ὄψα του, τὸ στηθός του, τὰ δά-
κτυλά του, δύναται νὰ ἔχη ἄλλους στολι-
σμοὺς ἀνοτέρους καὶ λαμπροτέρους τῶν
ἀδαμάντων.

Ἐπανέρομαι νὰ σοὶ εἶπω τί εἶναι ὁ ἀ-
δάμας. Ὁ ἀδάμας εἶναι λίθος σκληρὸς, ἔχει

λάμπριν λαμπροτάτην, πρὸ πάντων ὅταν
εἶναι καθαρὸς· ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ
σκληρότητος τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰς
τέχνας διὰ νὰ κόπτωσιν τὴν ὕελον, προσέτι
τὸν μεταχειρίζονται οἱ ὠρολογοποιοὶ, διότι
ἐπ' αὐτοῦ στηρίζουσι τοὺς τροχοὺς τῆς μη-
χανῆς τῶν πολυτίμων ὠρολογίων, τέλος
μεταχειρίζονται τοὺς ἀδάμαντας διὰ τὸν
στολισμὸν τῶν διαφόρων κοσμημάτων τὰ
ὁποῖα χρησιμεύουσι μόνον διὰ νὰ εὐχαρι-
στήσουσιν τὴν ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴ ἐκπλαγῆς, μικρὸ μου φίλε, ὅταν ἀ-
κούσῃς ὅτι ὁ ὠραῖος ἀδάμας, τὸν ὁποῖον
βλέπεις νὰ φωτοβολῇ ἐπὶ ἐνὸς δακτυλιδίου,
δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄνθρακα τὸν ὁποῖον
τόσον περιφρονημένον βλέπεις εἰς τὰ μα-
γειρεῖα, καὶ ὁ ὁποῖος ὅμως σοῦ εἶναι χρησι-
μώτερος ἀπὸ τὸν ἀδάμαντα, διότι δι' αὐτοῦ
παρασκευάζεις τὴν τροφήν σου καὶ θερμαί-
νεσαι, ὅταν τὸ ψύχος τῆς ἀτμοσφαιρας σὲ
κάμνει νὰ τρέμῃς.

Λοιπὸν μία καὶ ἡ αὐτὴ εἶναι ἢ οὐσία ἢ
ἀποτελοῦσα τὸν μελανὸν καὶ σκυτεινὸν
ἄνθρακα καθὼς καὶ τὸν διανυγῆ καὶ φωτο-
βόλον ἀδάμαντα ; Βεβαίως εἶναι ἢ ἰδία
οὐσία. Τοῦτο εἶναι ἀλήθεια τὴν ὁποίαν με-
γάλοι καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες εὔρον. Ἀλλὰ
θὰ μοὶ εἴπητε, πῶς ὁ ἄνθραξ καὶ ὁ ἀδάμας
νὰ ἴναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐνῶ τόσο πολὺ
φαίνεται ὅτι διαφέρουσι ; Σᾶς φέρω ἓν πα-
ράδειγμα πολὺ εὐκόλον, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε
ὅτι πολλὰ πράγματα εἰς τὴν φύσιν φαίνον-
ται ὅτι διαφέρουσι, καὶ μόλον τοῦτο ἴναι
ἓν καὶ τὸ αὐτό. Γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ἢ
χιῶν καὶ ὁ πάγος εἶναι ὕδωρ, διότι ἐὰν ἓν
τεμάχιον χιόνος ἢ πάγου τὸ θερμάνητε,
λυόνη καὶ μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ. Καὶ ὁ-
μως βλέπετε ὁποῖα διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ
τῆς χιόνος καὶ τοῦ πάγου καὶ τοῦ ὕδατος.
Ἀπαράλλακτα συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρακα
καὶ εἰς τὸν ἀδάμαντα, ἂν καὶ αἱ δύο οὐσίαι
εἶναι ὅμοιαι, διαφέρουσιν εἰς τὴν μορφήν,
διότι καθὼς ἢ χιῶν καὶ ὁ πάγος εἶναι κρυσ-
σταλλωμένον ὕδωρ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ
ἀδάμας εἶναι κρυσταλλωμένον ἄνθραξ.

Οἱ ἀδάμαντες εὐρίσκονται εἰς τὴν γῆν,
ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγοι. Εἰς τὴν Βρασιλίαν,

εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τινὰ ἄλλα μέρη ὑ-
πάρχουν ποταμοὶ οἱ ὁποῖοι καταβιβάζουσι
μὲ τὴν ἄμμον αὐτῶν καὶ ἀδάμαντας. Ἐκεῖ
ἐργάζονται χιλιάδες δούλων μαύρων, γυ-
μνῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀδαμάντων. Οἱ
δούλοι αὐτοὶ ἀπὸ πρωῆς μέχρι ἐσπέρας
ἐργάζονται ἐκπαιμμένοι εἰς τὰς καυστικὰς
ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἀναζητοῦσιν ἐντὸς
τῆς ἄμμου τοὺς ἀδάμαντας. Πολλάκις οἱ
ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι δούλοι ἐργάζονται ἡμέρας
ὀλοκλήρους, χωρὶς νὰ εὕρωσι οὔτε ἓνα ἀδά-
μαντα. Ἐπιστάται αὐστηροὶ ἀνηλεῶς δέ-
ρουσι τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους δούλους, ἂν
κανεὶς ἐξ αὐτῶν ποτε ἤθελε ἀνακαλυφθῆ
ὅτι διέκοψε ὀλίγον τὴν ἐργασίαν του. Πολ-
λάκις πολλοὶ ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ τὸν κόπον
καὶ ἀπὸ τὰς κακώσεις καὶ πληροῦσι τοι-
ουτοτρόπως ἀκριβὰ διὰ τῆς ζωῆς αὐτῶν
ἓνα ἀδάμαντα τὸν ὁποῖον ἤθελον εὔρει!

Ἀκούω ὅμως τινὰ ἐξ ὑμῶν νὰ μοὶ λέγῃ·
διὰ τί οἱ ἄνθρωποι νὰ δίδωσι τόσο ἄξιαν
εἰς τοὺς ἀδάμαντας, ἀφοῦ ἢ ἐπιστήμη μᾶς
ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἄνθρακες καὶ ἀφοῦ διὰ
τὴν ἀνεύρεσιν αὐτῶν ὑπάρχουσι τόσοι δυ-
σκολία ; Σὺ ἀποκρίνομαι, μικρὸ μου φίλε,
ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὴν ματαιότητα
ἢ λάμπριν τοῦ ἀδάμαντος. Ουαμβόνη τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν δύναται
νὰ ἀποδείξωσιν εἰς τὸν κόσμον ἄλλην λάμ-
πριν. Ἀνατρέξατε εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα
τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκεν ἢ τόσο ἀγαπῶσα
τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς της «Διάπλασις
τῶν παιδῶν». Ἐκεῖ βλέπετε τὴν πλουσίαν
ἐκείνην κυρίαν ἢ ὁποῖα μόνον ἀδάμαντας ἀ-
ψύχους εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ, καὶ τὴν ἐνάρετον
Κορηλίαν, ἢ ὁποῖα ἂν δὲν εἶχεν ἀδάμαν-
τας, εἶχε κατὰ τι περισσότερον, εἶχε δη-
λαδὴ καλὰ καὶ ἐνάρετα τέχνα. Βεβαίως,
καθὼς ὑπάρχουσιν οἱ ἀδάμαντες περὶ τῶν
ὁπίων σᾶς ὠμίλησα, ὑπάρχουσιν καὶ οἱ ἀδά-
μαντες τῆς ψυχῆς, ἢτοι αἱ ἄρεταί. Αὐτοὺς
τοὺς ἀδάμαντας προσπαθήσατε σὲς νὰ ἀ-
ποκτήσῃτε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς
καλῆς ἀγωγῆς, διότι αὐτοὶ θὰ λάμπωσι
πάντοτε καὶ εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὸ φῶς,
εἰς τὴν εὐτυχίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν δυστυ-
χίαν, καὶ οὐδέποτε φοβεῖσθε οὔτε κλέπται

νὰ σᾶς τοὺς ἀφαιρέσωσιν, οὔτε ἄλλην κα-
ταστροφὴν νὰ πάθωσιν. Εὐδαίμονες οἱ γονεῖς
σᾶς ἐὰν ἔχωσι τοιοῦτους ἀδάμαντας νὰ
ἐπιδεικνύωσιν !

Μ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΧΘΡΟΙ.

Ὁ μικρὸς Δημάρτος εἶχε πᾶν ὅ,τι ἐπι-
θύμει ἢ καρδίαν του: μεγάλην οἰκίαν, ὠ-
ραῖον κήπον, ἀλογάκι, καὶ κύνα, καὶ πολ-
λὰ παιγνίδια. Εἶχε μητέρα ἐπισκεπτικὴ καὶ δύο
τροφούς, αἵτινες ὅλαι προσεπάθον νὰ τὸν
εὐχαριστοῦν. Ἐὰν ἐζήτηε γλυκύσματα, τοῦ
ἐδίδοντο· ἐὰν τὴν πρωΐαν ὁ καφρὸς καὶ τὰ
παστίτσια τοῦ ἡρσοῦν περιεσσοῦσαν ἀπὸ
τὸ γάλα καὶ τὸν ἄρτον, οὐδεὶς ἤρνετο νὰ
τὸν εὐχαριστήσῃ. Τὸν χειμῶνα δὲν ἐξήρχε-
το ὅταν ἦτο ψύχος, οὔτε τὸ θέρος ὅταν
ἦτο πολὺς καύσων, καὶ ὅμως τὴν νύκτα ἐ-
φαίνετο τόσο πολὺ κουρασμένος ὡς νὰ ἐ-
σκαπτε τὰ ἀμπέλια ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὅταν ἔφθασε τὴν δωδεκαετῆ ἡλικίαν
ἐπροξένησεν εἰς τὴν μητέρα του μεγάλους
φόβους, διότι καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσε-
βάλετο καὶ ὑπὸ νέας ἀσθενείας. Προσεκλή-
θη λοιπὸν ὁ καλλίτερος ἰατρός, ἀλλὰ κα-
θόλου δὲν ὠφέλησεν τὰ ἰατρικὰ του, διότι
ὁ Δημάρτος τὰ ἔρριψεν εἰς μίαν γωνίαν
καθὼς εἶχε ρίψει καὶ τὰ βιβλία του καὶ
τὴν πλάκα του.

Ἐπὶ τέλος ἢ μήτηρ του τὸν ἔφερεν εἰς
Ἄθinas διὰ νὰ τὸν ἴδῃ ὁ καλλίτερος ἰα-
τρός, ὁ κύριος. * ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἀνεκά-
λυψε διὰ ποίαν αἰτίαν ὑπέφερον ὁ μικρὸς
παῖς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἐὰν
ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς του. Τὴν ἐπαύ-
ριον ἔλθων ὁ ἰατρός εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθε-
νοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐχεις, μικρὸ μου, μέσα εἰς τὸ σῶμα
σου δύο φαρμακεροὺς ὄφεις, οἵτινες ἡμέραν
παρ' ἡμέραν κατατρώγουσιν τὰς δυνάμεις
σου. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἰατρούσω, ἐὰν δὲν
ὑπάγῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς ἀπόστασιν μίξ
ὄρας ἀπὸ τῆς οἰκίας μου. Καθ' ἑκάστην
δὲ πρωΐαν πρὶν προγευματίσῃς πρέπει νὰ
ἐρχῆσαι πεζὸς εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐγὼ θὰ

σοι δίδω μίαν σκόνην, ἥ ὁποία θά φονεύσῃ τοὺς ὄφεις ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡ σκόνη ὅμως αὕτη οὐδόλως θά σέ ὠφελήσῃ, ἐάν δύο ὥρας μετὰ τὴν κατάποσιν αὐτῆς δὲν πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐάν μετὰ τὸ λουτρὸν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κάμνῃς μετὰ μεσημβρίαν, δὲν κάμνῃς μακρυνὸν πρίπατον. Ἐάν δὲν θελήσῃς νὰ λάβῃς τὰ ἱατρικά μου ταῦτα, δὲν θά ἀκούσῃς τὸ ἐπόμενον ἔαρ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν θά ἀποθάνῃς.

Ἡ μήτηρ καὶ αἱ τροφοὶ ἐλυπήθησαν πολὺ, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς εἶπεν ὅτι, ἐάν δὲν θέλωσι νὰ ἀκολουθήσωσι τὰς συμβουλὰς του, πρέπει νὰ ὑπάγωσιν εἰς ἄλλον ἱατρὸν.

Ὅθεν ἠνάγκασθη ἡ μήτηρ νὰ ἐνοικιάσῃ, χάριν τοῦ μικροῦ τῆς ἀσθενοῦς, οἰκίαν εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἱατροῦ.

Τὴν πρώτην πρωτὰν μὲν καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη ὁ μικρὸς Δημάρτος νὰ σύρῃ τοὺς πόδας του, ἡ μήτηρ δὲ καὶ αἱ δύο τροφοὶ ἠκολούθουν αὐτὸν ἐφ' ἀμάξης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν ἑτοιμαὶ νὰ τὸν θέσωσιν ἐάν ἐκουράζετο παρὰ πολὺ.

— Τί σκληρὸς ἱατρὸς! εἶπον αἱ τροφοί.

Τὴν ἀκόλουθον πρωτὰν τὸ παιδίον ἠσθάνθη μεγάλην κούρασιν, ἀλλὰ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠχροῶτο τὴν φωνὴν τοῦ κούκου, καὶ εὗρισκεν εὐχάριστον τὸν εὐώδη ἀέρα τῆς αὐγῆς· τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν τοῦ ἐφάνη πολὺ νόστιμος ὁ ἄρτος καὶ τὸ γάλα ἐντὸς τοῦ ὁποίου μάλιστα ἔρριπτον τὴν σκόνην.

Τοιουτοτρόπως ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδας ἐπεριπάτει καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον καθ' ἑκάστην. Αἱ παρειαὶ του ἐγένοντο ροδόχρους καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ζωροὶ, δὲν ἤρνεϊτο δὲ πλέον νὰ πίνῃ τὸ γάλα, καὶ ἐκοιμάτο βαθὺν ὕπνον καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὅτε δὲ ἡ μήτηρ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πατρίδα των, ὁ ἱατρὸς τῆ εἶπε:

— Ἴσως οἱ ὄφεις νὰ ἐφονεύθησαν, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν νὰ ἀφῆκαν ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ υἱοῦ σας ἄλλους μικροτέρους·

ὥστε ἐάν δὲν δίδῃς εἰς τὸν μικρὸν σου ἄρτον καὶ γάλα διὰ πρέγευμα, καὶ ἂν δὲν τὸν στέλλῃς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἂν δὲν παύσῃς νὰ τῷ δίδῃς γλυκύσματα, τότε ἐκείνοι θά μεγαλώσουν καὶ θά τὸν θανατώσουν.

Ἡ μήτηρ ἀντήμειψε τὸν ἱατρὸν διὰ πολλῶν χρημάτων καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ τέκνου τῆς. Ἀλλ' ὅταν ὁ Δημάρτος ἐμεγάλωσε καὶ ἐγεινεν ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς ἀνὴρ, ἦλθε πρὸς τὸν ἱατρὸν ἵνα τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς συμβουλὰς του, διότι εἶχε μάθει πλέον τὸ ὄνομα τῶν δύο φαρμακῶν ὄφειν· ἦσαν δηλαδὴ ἡ Ὀκνησία καὶ ἡ Δαιμαγρία!

ΧΕΛΙΔΟΝΙ.

Ἐλειψε τὸ χιόνι

Κ' ἦθες Χελιδόνι

Ἐξυπνο πουλί.

Ἡ μινρὴ μου στέγη

«Καλῶς ἦλθες» λέγει,

Καὶ σὲ προσκαλεῖ.

Ἐλα μὴ φοβῆσαι·

Τὴν φωλιά σου κτίσει.

Ἐλα, ἐπειδὴ

Ἄσυλον θά εὕρῃς·

Εἶμαι, νὰ τὸ ζεύρῃς,

Εὐτακτον παιδί.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ Δ'.

Ὑστερον ἀπὸ ὅλην ἐκείνην τὴν ταραχὴν τῶν στοιχείων ἐντὸς τοῦ Χάους, περὶ τῆς ὁποίας εἶπομεν, τί νομίζετε ὅτι ἐγένετο;.. Παρουσιάσθη μία μεγάλη κυρία, μὰ πολὺ μεγάλη ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησαν ἔπειτα ὅλαι αἱ θεότητες. Ἡ μεγάλη αὕτη καὶ ὠραία κυρία, ἦτο στολισμένη μὲ ὅλην τὴν τελειότητα, εἶχε κοσμήματα ἀμίμητα, καὶ ὅλως διόλου ἀκατόρθωτα ἀπὸ χεῖρας ἀνθρωπίνους· ἐλούετο μὲ τὰ δροσερώτερα ὕδατα, ἦτο ἐστεμμένη μὲ τὰ ὠραιότερα ἀνθη· εἶχεν ἄπειρα ὄντα, κατωτέρως τάξεως ἢ αὕτη, τὰ ὁποία ἦσαν ὑποχρωμένα νὰ τὴν περιποιῶνται αἰωνίως, καὶ αἰωνίως αὕτη νὰ ἀναπαύηται. Ἡ ὠραία αὕτη κυρία ὀνομά-

Ὁ Δημάρτος μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠχροῶτο τῆς φωνῆς τοῦ κούκου.

ζετο Γῆ· δὲν ἦτο δὲ ἄλλοτι παρὰ αὕτη ἡ ὁποῖον ἔχει τὸ τόπι σου, ἢ ὁποῖον τὸ σχῆμα τοῦ σάμκτος ἐκείνου τοῦ εὐρισκόμενου ἐπάνω εἰς τὸν θόλον τῆς Μητροπόλεως εὐθὺς ὑπὸ τὸν σταυρὸν, ἢ ἀκόμη ὁποῖον τὸ σχῆμα τῆς θολερᾶς ὑέλου ἧτις μετριάζει τὴν δύνα-

μιν τοῦ φωτός ὅταν τὸ σπέρας ἀναγινώσκεις μετὰ τὸ δυνατὸν φῶς τοῦ πετρελαίου. Ἐκεῖνοι ἐνόμιζον εἰς τὰς ἀρχάς ὅτι ἡ γῆ ἦτον δίσκος τις. Θὰ ἔτυχε νὰ παίξῃς ποτε ταῖς ἀμάθαις, ἀλλὰ δὲν θὰ γνωρίζῃς ἴσως ὅτι δίσκους ἔλεγαν οὐτὰς οἱ ἀρχαῖοι, ἀν καὶ οἱ δίσκοι ἐκείνων διέφερον πολὺ καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ βῆρος. — Ἴσως ἄλλου δίσκου σχῆμα σοὶ ἐπήλθεν ἀμέσως αἰ... βέβαια ἐκεῖνος εἶνε γλυκύτερος διὰ σέ.

Τώρα ὅμως μαθαίνει πλέον ὅτι ἄλλοτι λέγεται κυρίως δίσκος ἐκτός δὲ τούτου καὶ τὸ ἰδιαίτερον εἶδος τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ διὰ τοῦ δίσκου δίσκος λέγεται καὶ διασκοβόλος ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον. Ὡς τοιοῦτον λοιπὸν δίσκον ἐθεώρουν τὴν γῆν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ πολὺ μέγαν, ἥτοι ἐπίπεδον ἐκτεταμένον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν τὰ βουνά, οἱ λόφοι, οἱ ποταμοὶ κ.τ.λ. τριγύρω δὲ αὐτὸ τὸ ἐπίπεδον τὸ ὅποιον ἐσχημάτιζε κόλπους διαφόρους καὶ προεξοχάς, καὶ δὲν ἦτο βέβαια εἰς σχῆμα κυκλικὸν τέλειον (ἥτοι δὲν περιορίζετο ἀπὸ μίαν καμπύλην γραμμὴν) ἐβρέχετο ἀπὸ τὰ ὕδατα μεγάλου καὶ φοβεροῦ ποταμοῦ, τοῦ ὀνομαζομένου Ὠκεανοῦ.

Ποσάκις δὲν σὲ εἶδον ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κήπου τρέχοντα ἐκεῖ κάτω ὅπου ὑπάρχει λίμνη μικρὰ τεχνιτῆ, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εἶνε θετημένος βράχος μετὰ ὠραίας περροδάρνας ἐπάνω! θέλεις νὰ λάβῃς ἰδέαν τοῦ πῶς ἐκεῖνοι ὑπελάμβανον τὴν γῆν; πρέπει νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ὁ βράχος ἐκεῖνος εἶνε ἡ γῆ ὀλόκληρος, ἀλλὰ εἰς παρά πολὺ μέγα σχῆμα, καὶ γύρω τριγύρω ἡ λίμνη περιστεύει τὸν Ὠκεανόν.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἀρκετοῦ χρόνου ἐνόησαν τὴν ἀπάτην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο καὶ ἔμαθον τὸ ἀληθές σχῆμα τῆς γῆς τὸ ὅποιον βλέπεις κατ' ἐκάστην ἐν τῷ σχολείῳ ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ διδασκάλου σου, ἐπὶ τοῦ κατασκευάσματος ἐκείνου τοῦ ἐκ ξύλου τὸ ὅποιον Ἰδρύγεις σφαῖρα καλεῖται.

Σύντροπον ἢ μᾶλλον κατ' ἀρχάς ἀπλοῦν γείτονα εἶχεν ἡ γῆ τὸν ὀνομαζόμενον Οὐρανόν, νέον δηλ. ὠραῖον κεκοσμημένον μετὰ

λαμπρὸν κυανοῦν μανδύαν φέροντα τόσους ἀδάμαντας ὅσοι εἶνε οἱ ἀστέρες, καὶ ὡς τοιοῦτον διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν καλλονὴν του περιζήτητον γαμβρὸν ἀφ' οὗ μάλιστα αὐτὸς καὶ μόνος ἦτο τότε καὶ δὲν εἶχε τινα ὁμοίον του.

Λέγουσιν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τις θεὸς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, τὸν ὅποιον ὅμως φαίνεται ὅτι οὔτε νὰ βλέπῃ ἤθελεν ἡ κυρία Γῆ, διότι ἦτο ἀπεχθής ἢ μορφή του, φαίνεται, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν μεγαλύτερος τῆς ἦτο ὁ λεγόμενος Τάρταρος, ἢ ὁ σκοτεινὸς Ἄδης, τρέχων μὲν πάντοτε ὀπισθὲν τῆς, πλὴν μὴ δυνάμενος μετὰ ὅλας τῆς προσπάθειάς νὰ ἐλκύσῃ ἐν βλέμμα τῆς κἂν. Ἐκείνη οὔτε τὸν ἐσυλλογίζετο ἔστραχμμένη πάντοτε πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἐκείνον ἀέθαλε ἔς τὸ μάτι» ἕως ὅτου τέλειος, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογώμενα κατάρθωσεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καὶ ἔγεινεν ἐντὸς ὀλίγου κυρία Οὐρανοῦ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ συνοικέσιον αὐτὸ δὲν θὰ ἐτελείωνε τόσον ταχέως ἕνεκα τῆς ὀπωδῆστοτε νεανικῆς συστολῆς τῆς Γῆς ἀπέναντι τοῦ πρώτου φορῶν παρουσιαζομένου γείτονός τῆς, ἐν ἐκ τῆς συνενώσεως ἐλαχίστων μερῶν ἀπομεινάντων μετὰ τὴν δημιουργίαν ἐξ ὕλων τῶν στοιχείων, ἐάν, λέγω, ἐκ τῆς συνενώσεως τῶν μικροτάτων τούτων μερῶν δὲν προήρχετο ἐν ἄλλο ἢν τὸ ὅποιον ὀνομάζετο ἔρως. Αὐτὸς ἦτο φίλος στενὸς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἶχεν ἀγάπην καὶ πρὸς τὸ ἐν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, διότι ἦτο σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς των καὶ ὅσπου ἐκ τῶν ὀστέων των. Ἐλυπεῖτο νὰ τοὺς βλέπῃ χωριστὰ ζῶντας καὶ γνωρίζοντας τὰς διαθέσεις τῆς Γῆς μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἔπαιζεν εἰς τὴν αὐλήν τῆς, κατάρθωσε νὰ καταπέσῃ τὸν ἄλλον ὑπερήφανον νέον νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς πρὸ καιροῦ ἐπιδιωκόμενης τοῦτο Γῆς.

Τοιοτοτρόπως ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς προήλθον ἄλλα ὄντα θεῖα, γεννήσαντα ἄλλας θεότητες ἀποτελούσας ὀλόκληρον οἰκογένειαν περὶ ἧς ἄλλοτε θὰ σὰς εἴπω.

ΙΑΚ. Χ. Δ.

Η ΔΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΛΕΠΤΟΝ

(Μῦθος).

Μίαν φορὰν εἰς ἐν κατάστημα ὅπου κατασκευάζουν τὰ νομίσματα ἔτυχε νὰ εὐρεθῶν δύο νομίσματα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης καὶ πολὺ πλησίον τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτον ἦτο μία ὠραία χρυσοῦ λίρα, καὶ τὸ ἄλλο ἦτο χάλκινον διλεπτον. Καὶ τὰ δύο ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ ἡ λίρα εἶπε πρὸς τὸ διλεπτον: «Στάσου μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, σὲ παρακαλῶ! σὺ εἶσαι εὐτελὲς μέταλλον, ἀνάξιον νὰ ἀντανάκῃς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ γίνῃς κατάμαυρον, καὶ ἐάν πέσῃς χάμω εἰς τὴν γῆν, κανεὶς δὲν θὰ χάσῃ τὸν κόπον του νὰ σὲ σηκώσῃ. Ἐνῶ, ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ εἶμαι κατασκευασμένη ἀπὸ πολυτίμου χρυσόν. Θὰ γυρίσω τὸν κόσμον συνοδεύουσα πρίγκηπας καὶ θὰ χρησιμεύσω εἰς μεγάλα πράγματα· τίς ἤξεύρει ἐάν καμμίαν ἡμέραν δὲν θὰ λάμπω ἐπὶ αὐτοκρατορικοῦ τινος στέμματος;»

Συνέβη ὅμως ὅπως διόλου τὸ ἐναντίον τῶν ὅσα ἐπροφήτευσεν ἡ ὑπερήφανος διότι ἡ λίρα αὕτη περιήλθεν εἰς τὰς χεῖρας γέροντός τινος φιλαργύρου, ὁ ὅποιος τὴν ἐκλείδωσεν εἰς σιδερούην κιβώτιον, ἐνθα μετὰ πολλῶν ἑκατοντάδων ὁμοίων τῆς ἔμενε φυλακισμένη. Καὶ ὅταν ὁ ἄθλιος κύριός τῆς ἔφθασεν εἰς βαθὺ γῆρας, ἔσκαψεν εἰς τὸν κῆπὸν του βαθεῖαν τρύπαν καὶ ἔθαψε τὸν θησαυρόν του, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ! Ἡ ὠραία φιλόδοξος εὗρε τὴν τύχην τῆς ἐκεῖ μαυρίζουσα καὶ μουχλιάζουσα ἴσως δὲ θὰ ἦνε αἰωνίως ἀρρωστον τὸ μέρος ἐνθα εἶνε κρυμμένη.

Τὸ μηδαμινὸν ὅμως ἀλλὰ ταπεινόφρον ἐκεῖνο διλεπτον περιήλθε κόσμον πολὺν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν κολορῶνα τῆς δόξης. Καὶ πρῶτον μὲν ἔλαβεν αὐτὸ μετὰ τὸ τοῦ μισθοῦ ὑπηρετικῆς τῆς τοῦ νομισματοκοπέου, τὸ ἔφερε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ τὸ ἐδειξεν εἰς τὴν μικρὰν του ἀδελφὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ το ἐδῶκεν, ἐπειδὴ τῆς ἤρεσε πολὺ.

Ἡ μικρὰ κόρη κατόπιν ἔτρεξεν εἰς τὸν

κῆπον διὰ νὰ τὸ δείξῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς, ἀλλ' ἔξωθεν τῆς θύρας ἐκάθητο ἐπαίτης χωλὸς ὁ ὁποῖος τῇ ἐζήτησεν ὀλίγον ἄρτον.

— Δὲν ἔχω εἶπεν ἡ κόρη.

— Δός μοι κανὲν λεπτόν διὰ νὰ ἀγοράσω, εἶπεν ὁ χωλός.

Καὶ τὸ κοράσιον τῷ προσέφερε τὸ καινούργιον διλεπτον.

Ὁ ἐπαίτης χωλαίνων διευθύνθη πρὸς τὸν ἄρτοποιόν. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ ἄρτοποιεῖον καὶ βλέπει νὰ διέρχεται ἀπ' ἐκεῖ εἰς φίλος του.

— Ἀπὸ ποῦ ἔργεσαι; ἐρωτᾷ ὁ ἐπαίτης τὸν φίλον του.

— Κάμνω ταξείδιον πολὺ μακρὸν εἰς πόλιν ξένην, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὅποιον συνέλαβον οἱ τούρκοι καὶ τὸν ἔχουν αἰχμάλωτον. Μοὶ λείπουν ὅμως πολλὰ χρήματα ἀκόμη.

— Λάβε λοιπὸν αὐτὸ τὸ διλεπτον εἶπεν ὁ χωλὸς ἐγγχειρίζων αὐτῷ τὸ καινούργιον νόμισμα.

Ὁ ἀγαθὸς ἐπαίτης θὰ ἔμενε νησιτικός, ἐάν ὁ καλὸς ἄρτοποιός, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ὅλα, δὲν τοῦ ἐδίδεν ἄρτον δωρεάν.

Διέτρεξε λοιπὸν ὁ ταξειδιώτης πολλὰς χώρας, διήλθε θαλάσσας, καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς τοὺς Τούρκους. Ἀφοῦ δὲ πρῶτον παρεκάλεσε τὸν Θεόν, μετέβη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ σουλτάνου, ὅστις εἶχεν αἰχμάλωτον τὸν ἀδελφόν του, καὶ τῷ προσέφερε τὰ λύτρα.

Ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἐζήτηε περισσότερα.

— Δὲν ἔχω ἄλλα, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης, ἐκτός τοῦ μικροῦ τούτου διλεπτου, τὸ ὅποιον ἀπὸ καθαρὰν εὐσπλαγγίαν μοὶ τὸ ἔδωκεν εἰς ἐπαίτης πεινασμένος. Εἴθε ἡ αὐτῇ φιλανθρωπία νὰ συγκινήσῃ καὶ σέ, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι τὸ νόμισμα τοῦτο θὰ σοὶ ἦνε τυχερόν.

Ὁ σουλτάνος ἐλυπήθη τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ἠλευθέρωσε τὸν ἀδελφόν του, ἔλαβεν ὅμως τὰ χρήματα (σὺμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ διλεπτου) καὶ ἠσύχασεν.

Μετὰ τινα χρόνον ὕστερον ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἐκίνησε πόλεμον κατὰ

τοῦ σουλτάνου. Οὗτος μὲ πολλὴν ἀνδρίαν ἐδιοίκει τὰ στρατεύματά του, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον. Μιὰν ἡμέραν ὅμως ἐν βέλος ἐκτοξευθὲν μὲ μεγάλην δύναμιν ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους, ἀλλ' ἀμέσως ὀπισθοδρόμησε χωρὶς μάλιστα νὰ τρυπήσῃ οὐδὲ τὰ ἐνδύματά του. Ὁ σουλτάνος ἐθαύμασε, καὶ μετὰ τὴν μάχην εὔρεν εἰς τὴν τσέπην του τὸ δίλεπτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ εἶχε ἐμποδίσαι τὸ βέλος νὰ τὸν τρυπήσῃ. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ὁ σουλτάνος ἀπέδωκε μεγάλην τιμὴν εἰς τὸ νόμισμα· διότι τὸ ἐκρέμασε διὰ χρυσῆς μικρᾶς ἀλύσου εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ζιφους του.

Ἐν τούτοις ὁ σουλτάνος συνελήφθη αἰγμάλωτος, καὶ ὑπεχρεώθη νὰ παραδώσῃ τὸ ζιφος του πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐγένετο οὕτω κύριος τοῦ διλέπτου.

Ἡμέραν τινα ἡ αὐτοκράτειρα, εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸ ζιφος τοῦ σουλτάνου· τὸ ἔφεραν λοιπὸν, καὶ, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐδείκνυεν αὐτὸ πρὸς τὴν γυναικίᾳ του, κόπτεται ἡ ἄλυσος καὶ πίπτει τὸ δίλεπτον εἰς τὸ ποτήριον μὲ τὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἔτοιμος νὰ πῖν.

Πρὶν ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ θέσῃ εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ποτήριον ἐξέβαλε τὸ δίλεπτον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει πράσινον χρῶμα. Τοῦτο ἐξέπληξε τὸν αὐτοκράτορα, διότι πάντες ἐνόησαν ὅτι ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ὑπῆρχε δηλητήριον, ὅπερ εἶχε ῥίψει φαῦλός τις ὑπηρετῆς διὰ νὰ φονεῖσῃ τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ δολοφόνος ἐτιμωρήθη, ἐνῶ τὸ χάλκινον νόμισμα προσεκολλήθη εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα.

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν τὸ εὐτελὲς ἐκεῖνο νόμισμα ἐχαροποίησε μιὰν κόρην, ἐπρομήθευσεν ἄρτον εἰς ἓνα ἐπαίτην, ἠλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν αἰγμάλωσίαν, ἐπροφύλαξε τὸν σουλτάνον ἀπὸ τὴν πληγὴν, καὶ ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸν αὐτοκράτορα. Δὲν τοῦ ἤξιζε λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἀμοιβή;

Τοιαύτη, μικροὶ μου φίλοι, εἶνε πάντοτε ἡ τύχη τοῦ ὑπερηφάνου ἀνθρώπου ὁποῖα

ἦτο ἡ τύχη τῆς ὑπερηφάνου λίρας, ἐνῶ ὁ ταπεινόφρων βαθυμῆδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποκοτᾶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κόσμου ὅλου καὶ ἀνταμείβεται ὅπως ἀντημείβθη τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο δίλεπτον.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

3.—ΤΟ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝ ΝΟΜΙΣΜΑ.

(Κατὰ Λουκ. κεφαλ. ιε. 8—10)

Ποτὲ δὲν ἀπαντήσατε, παιδιά, καμμιὰ φτωχούλα
'Ποῦ ἀπ' τὰ ἴγια καὶ φτωχὰ
Λεπτὰ ποῦ εἶχε μοναχὰ
Νὰ χάσῃ μιὰ δραχμοῦλα;

Δὲν εἶδατε ἔς τὸ μάτι τῆς τὸ δάκρυ πιῦστεγνώνει,
Καὶ μὲ λυχναρί θαμπερὸ
'Σ τὸ σπίτι τῆς τὸ φτωχικὸ
Λαχταριστὰ σαρώνει;

Δὲν εἶδατε μὲ τί καῦμὸ, μὲ τί ἔρμο καρδιοχτύπι,
Ψάχνει ἔς τὴ γῆ καὶ τὸ ζῆτ',
Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ περπατᾷ
Βουρῶνει ἀπ' τῆ λύπη;

Χρυσὰ παιδιά, ἔς τὴ ζωγραφιά αὐτῆ ἐῶ κυττάτε
Γιατί αὐτὴ εἶνε ἡ φτωχὴ
'Ποῦ ἔχει χάσει τὴ δραχμὴν
Καὶ κλαίει καὶ χτυπάται

Μὰ ὅταν τὴν εὔρη ἡ δύστυχη ἐνεί ποῦ ψαχουλεύει
Μὲ τί χαρὰ σὲ κάθε μιὰ
'Ἀπ' τὴ δική τῆς γειτονεῖα
Τὸ μήνυμα θὰ λέγῃ!

'Ἔτσι, μικροὶ μου Χριστιανὶ ὅταν κανεὶς μιὰ μίρα
'Ἀπὸ αὐτοῦς ποῦναι κακοὶ
Καὶ ζοῦν ἔς τὴ γῆ ἁμαρτωλοὶ
Γυρίσῃ ἔς τὸν Πατέρα,

Τέτοια χαρὰ τοῦ Πλάστου μας θὰ ἔχουν οἱ ἀγγέλοι
Κι' αὐτὰς ἔς τὴ γῆ μας μὲ πολλὰ
Θὰ ζῆσῃ πάντοτε καλὰ
'Ποῦ ὁ Πλάστης θὰ τοῦ στέλλῃ

Παιδιά μου, ἂν ἁμαρτήσατε καὶ σεις δίχως κακία,
Μετανοήσατε· γιατί
'Ὁ μέγας Πλάστης συγχωρεῖ
Τὴν παιδικὴ ἁμαρτία.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ.

Μικρὸν παιδίον ἐπταετὲς περιεπάτει ἐν-
τὸς κήπου, ἐνθα εἶδε μῆλα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐ-

Τὸ ἀπολεσθὲν νόμισμα.

φάνησαν μεγαλειότερα ἀπὸ τὰ μῆλα τοῦ κήπου τῆς μητρὸς του, καὶ, ἐπειδὴ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου, ἔλαβε δύο τὰ ὁποῖα εἶχον πέσει ἀπὸ τοῦ δένδρου εἰς τὴν γῆν, μόλις ὅμως τα ἐπῆρε καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη στενοχωρίαν·

ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὰ ἴδωσιν οἱ γονεῖς του, τὰ ἔκρυψε, νομίζων ὅτι ἠδύνατο τοιουτοτρόπως νὰ ἦνε ἡσυχὴ καὶ νὰ τὰ φάγῃ βραδυτέρων· ἀλλ' ὅπ' ἐναντίας ἡ ἀνησυχία του ἤξανε ἀκαταπαύσιως ἡ-

σθάνετο ότι είχε παραβῆ τὴν ἐγγόθεν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ἥτις λέγει: οὐ κλέψῃς ἡναγκάσθη λοιπὸν ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του νὰ ἀφήσῃ πάλιν τὰ μῆλα ἐκεῖ ὅπου τὰ εὔρε. Τὸ παιδίον ἦτο εὐσυνείδητον.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

1—Καθαριότης.

Διὰ νὰ ἤμεθα ὑγιεῖς πρέπει νὰ φυλάττωμεν εἰς τὸν βίον μας μερικὸς κανόνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅταν παρεκτραπῶμεν βεβαίως θὰ ἀσθενήσωμεν. Εἰς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κανόνας εἶναι καὶ ἡ Καθαριότης.

Ὁφείλομεν νὰ διατηρῶμεν ὄχι μόνον τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν μας καθαρὰς, ἀλλὰ καὶ ὅλον μας τὸ σῶμα. Ἐὰν παρεκτραπῶμεν τὸ δέγμα σὰς προσεκτικῶς, βλέπετε ὅτι ἔχει πολλὰς μικρὰς ὀπὰς, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν πόρους, δηλαδὴ περάσματα, διότι δι' αὐτῶν περᾶ ὁ ἰδρῶς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκαθαρσία τοῦ σώματός μας. Ὅταν δὲν πλύνωμεν τὸ σῶμά μας τακτικῶς, τότε ὁ ἰδρῶς μένει καὶ σχηματίζει τρόπον τινα ἓν βερνίκιον, τὸ ὁποῖον φράττει τοὺς πόρους αὐτοὺς, καὶ ἐμποδίζει τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σώματος νὰ ἐξέρχονται. Αἱ ἀκαθαρσίαι αὗται, ὅταν μένωσιν ἐντὸς ἡμῶν, γίνονται πολλὰς ἐπικινδύνους καὶ κολλητικὰς ἀσθενείας. Διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν λοιπὸν τὸ κακὸν αὐτὸ πρέπει τακτικὰ νὰ καθαρίζωμεν τὸ σῶμα μας διὰ δροσεροῦ ὕδατος καὶ ὀλίγου σάπουνος.

Πόσα κακὰ ἀποφεύγει τις διὰ τῆς καθαριότητος! Βλέπετε τὰ ῥακένδυτα ἐκεῖνα παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἐπαιτοῦσιν εἰς τοὺς δρόμους; ὅλα ἔχουν σπυριά, πληγὰς καὶ ἄλλας ἀσθενείας, διότι οὐδέποτε ἐκαθαρίσθησαν.

Μὴ λησμονῆτε τέλος, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἀκάθαρτος κατὰ τὸ σῶμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. — Διὰ νὰ ἦσθε λοιπὸν σεῖς ὑγιεῖς, καὶ νὰ φαίνησθε καλοί, φροντίζετε νὰ ἦσθε πάντοτε καθαροί.

ΣΕΙΡ ἈΝΟΙΚΤῆ—ΚΑΡΑΙΑ ΧΡΥΣΗ

(ὑπὸ Α. Ι. Σ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 36).

Ἄφου ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν πατέρα του τί ἀπέγεινε τὸ στεφάνι. Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ ὁ Εὐτύχιος δὲν ἦτο ψεύστης, ἐφοβεῖτο μάλιστα πολὺ τὸ ψεῦδος· ἂν καὶ ἦτο πολὺ μικρὸς, ἐπρότιμα νὰ ἐπιπληθῆ παρὰ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ψεῦδος ὅπως τὸν συγχωρήσουν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του· καὶ τοῦ λέγει καθαρὰ πᾶν ὅτι εἶχε συμβῆ ἔπειτα δὲ ἐπρόσθεσεν: «Πάτερ μου, δὲν σὰς λέγω ταῦτα διὰ νὰ μού ἀγοράσητε ἄλλο στεφάνι χωρὶς νὰ καταβάλλω τὴν ἀξίαν του, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας· ἀλλὰ θέλω μόνον νὰ σὰς εἰδοποιήσω, διὰ νὰ...»

— Ἄκουσον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κύριος Βωλᾶς· ἀφῶ σὲ τιμωρῶ ὅταν κάμνης καμμίαν ἀταξίαν, εἶναι δίκαιον νὰ σὲ ἀνταμείβω διὰ τὰς καλὰς σου πράξεις. Σοὶ προσφέρω λοιπὸν ἓν μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ κερδίῃς, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὅτι χάνεις ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τώρα θὰ ἐξηγηθῶ καλεῖτερον ἄκουσον:

Εἶσαι ὀκνηρὸς, ἡ δὲ ὀκνηρία εἶνε πολὺ κακὸν ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταπολεμηθῶ. Λοιπὸν! εἰς πᾶσαν προσπάθειαν τὴν ὁποῖαν θὰ καταβάλλῃς διὰ νὰ τὸ νικήσῃς, εἰς πάντα ἐπαινον ὅστις θὰ σοὶ πρέπει διὰ τὴν φροντίδα σου πρὸς ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σου θὰ σοὶ προσφέρω μίαν ἀμοιβήν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ ἐκλέγῃς κατὰ τὴν θέλησίν σου. Ἴδου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ προτείνω· νὰ ἦσαι φιλότιμος, ἐργατικός, ν' ἀγαπᾷς τὴν ἐργασίαν καθὼς ἀγαπᾷς νὰ δίδῃς εἰς τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἦσαι καθαρὸς, ἐπιμελής, καὶ τακτικὸς καὶ ἐργῶ σου ὑπόσχομαι ὅτι ἡ τσέπη σου θὰ ἦνε πάντοτε γεμάτη. Σοὶ ἀρέσκει ὁ συμβιβασμὸς αὐτός;

— ὦ! ναι πάτερ μου, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην σας. Τοιουτοτρόπως ἐὰν χάνω τι ἐνεκεν τῆς ἀμελείας μου, θὰ φροντίζω τόσο πολὺ ὥστε νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τῆς προσοχῆς μου πρὸς τὰ κα-

ὀκνοντά μου· ὦ! πόσον θὰ προσέχω, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῶ ἄλλοτε χωρὶς χρήματα καθὼς σήμερον!

— Εἰς σὲ μένει τέκνον μου, σὲ βεβαιῶ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ συμφωνία τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ διεκόπη ὑπὸ τῆς εἰσόδου ἐνὸς ὑπηρετοῦ, ὅστις ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ μίαν ἐπίσκεψιν. Ὁ κύριος Βωλᾶς μὲ τὸν Εὐτύχιον εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπισκεψέων.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Εὐτυχίου, ἅμῃ ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου, ὅστις ἐχαιρέτα τὸν πατέρα του, τὸν ἀγοραστήν τοῦ στεφανίου του! Ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρὸς ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πέντε ἔως ἑξ ἑτῶν.

— Κύριε, λέγει ὁ ἀγνωστος πρὸς τὸν κ. Βωλᾶν, σήμερον τὸ πρῶτ' ἐγνώρισα μὲ εὐχαρίστησιν τὸν υἱόν σας· ἀπόψε λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν ἐγγονόν μου, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐπιτρέψῃτε νὰ συνδεθῇ διὰ φιλίας μὲ τὸν ἀγαπητόν σας Εὐτύχιον. Εἶμαι ὁ κύριος Ἰωαννίδης. Ἴδου δὲ καὶ ὁ ἐγγονός μου Μενέλαος.

— Κύριε, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Βωλᾶς, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν κάμνετε εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν υἱόν μου. Ὑποθέτω ὅτι σεῖς εἰσθε ὁ κύριος ἐκεῖνος ὅστις, σήμερον τὸν ἐξηγάγετε ἐκ τῆς στενοχωρίας, καὶ σὰς παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ἀποδώσω...

— Ὅχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, κύριε. Σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ μού ἀφήσητε τὸ στεφάνι. Εἶναι μάρτυς μαρτυρῶν τὴν ἀγαθὴν πρᾶξιν τοῦ υἱοῦ σας. Ἐπιθυμῶ νὰ μένη ὡς διδασκαλία διὰ τὸν ἰδικόν μου, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς δὲν εἶνε γενναῖος καὶ εὐαίσθητος καθὼς ὁ ἰδικός σας.

— Τὰ παιδιὰ εἶνε διαφοροτρόπως προικισμένα, κύριε, καὶ τὸ ἔχον καλὴν καρδίαν δύναται νὰ ἔγῃ κακὰ ἐλάττωματα, ἀρκούντως μάλιστα σπουδαῖα ὥστε νὰ ἀνησυχῶσι τὴν πατρικὴν στοργήν.

— Δὲν ὁμιλεῖτε βεβαίως διὰ τὸν Εὐτύχιόν σας τοιουτοτρόπως, ἐπανάλαβε μὲ εὐγενικώτατον τρόπον ὁ κύριος Ἰωαννίδης.

— Μὲ συγχωρήτε, κύριε, δι' αὐτὸν ὁμιλῶ Δὲν θέλω νὰ κολακεύσω τὸν υἱόν μου. Ἐὰν ἀγαπῶ ν' ἀναγνωρίζω τὰ καλὰ του προτερήματα, δὲν παραβλέπω τὰ ἐλαττώματά του. Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἡ λύπη τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη σήμερον τὸ πρῶτ' μὴ δυνάμενος νὰ βοηθήσῃ μίαν πτωχὴν γυναῖκα θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἕξῃς θὰ δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εὐγενῆ του κλίσιν, ἐπειδὴ εἶναι εὐτυχὴς ὅταν δίδῃ.

— Τὸ ἠνόητα καὶ διὰ τοῦτο ἐπρέξα νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν σου, ἐπρόσθεσεν ὁ κύριος Ἰωαννίδης. Μεταξὺ πατέρων, καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ πατέρων οἵτινες, ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των δύναται, μοὶ φαίνεται, νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἐμπιστοσύνη. Θὰ ἦνε ἄρα μεγάλη ἀδικία νὰ σὰς ἐρωτήσω διαπὶ αὐτὸ τὸ θελατικὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον τόσο πολὺ προσήλκυσε τὴν ἀγάπην μου, εὐρέθη ἄνευ χρημάτων τὴν πρῶταν ταύτην;

— Εὐτύχιε, τέκνον μου, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ κάμῃς σὺ μόνος τὴν ἐξομολόγησίν σου, καὶ ν' ἀπαντήσῃς πρὸς τὸν κύριον;

— Ἐὰν τὸ θέλητε, θὰ τὸ κάμω, ἀπάντησεν ὁ Εὐτύχιος.

Τότε ὁ Εὐτύχιος ἔκαμεν εἰς τὸν κύριον Ἰωαννίδην μὲ τὴν ἀγνότητα καὶ ἀπλότητα τὴν ἐξομολόγησιν τῶν κακῶν του ἕξων, αἵτινες τοῦ ἐπέφερον τὴν τιμωρίαν τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα αὐτὸς ἐγνώριζεν ἤδη· ὁ κύριος Ἰωαννίδης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ φωνάξῃ: ἀὴ θὰ φανῶ λίαν ἠπατημένος, ἡ τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσο καλὴν καρδίαν, θὰ διερωθῇ ἐντὶς ὀλίγου ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του. Πῶς ἠδυνήθη χωρὶς νὰ τὸν ἀναγκάσῃ κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ τὸν διδάξῃ, πῶς ἠδυνήθη, λέγω, νὰ ἐκτελῇ τὴν ὀραιότεραν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τὴν εὐεργεσίαν!»

Καὶ πράγματι δὲν ἤργησεν ὁ Εὐτύχιος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν προφητείαν τοῦ κυρίου Ἰωαννίδου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν εἶγεν ἄλλην σκέψιν καὶ ἐπιθυμίαν, ἢ πῶς νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κρατουμένων χρημάτων, διὰ τῆς φροντίδος,

τήν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸ νὰ ἦνε καθαρός καὶ τακτικός καὶ νὰ αὐξάνη τὰ κέρδη διὰ τοῦ ζήλου του πρὸς ἐκμάθησιν τῶν μαθημάτων του.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ κακαὶ κλίσεις, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐπροξένησαν τὴν θλίψιν, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶχον λυπήσει τὸν πατέρα του, ἠφανίσθησαν, ἐχάθησαν. Ὁ Εὐτύχιος ἔγεινε φιλόπνοος, ἐργατικός, τὸ πρωτότυπον τέλος τῆς τάξεως καὶ τῆς καθαριότητος.

Καὶ τοῦτο τὸ κατώρθωσε, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, διότι ὅ,τι καὶ ἂν ἐπραττε, τὸ ἐπραττε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἦνε πάντοτε εἰς κατάστασιν νὰ κάμνη ἐλεημοσύνας, νὰ εὐχαριστῇ τὸν πατέρα του, καὶ νὰ μὴ τοῦ προξενῇ λύπας· διότι ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πατέρες θέλουν πάντοτε τὸ καλὸν τῶν τέκνων των.

Ἐἶχον λοιπὸν ἄδικον ὅταν εἶπον:

ΧΕΙΡ ΑΝΟΙΚΤΗ—ΚΑΡΔΙΑ ΧΡΥΣΗ;

Η ΑΛΩΠΗΞ.

Τὴν πονηρίαν τῆς ἀλώπεκος πάντες γνωρίζετε ἐκ φήμης, οἱ πλείστοι ὅμως ἐξ ὑμῶν οὐδέποτε ἴσως εἶδετε μέχρι τοῦδε ἀλώπεκα, μερικοὶ δὲ πάλιν οὔτε τὴν εἰκόνα τῆς γνωρίζετε, πολὺ δὲ περισσότερον ἀγνοεῖτε τὸν βίον τῆς.

Ἴδοῦ λοιπὸν παρατηρήσατε τὴν κυρ' Ἀλεπού μὲ τὰ τέσσαρα πονηρὰ μικρὰ τῆς τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ζωηροί, τὰ ὅσα ἀνυψωμένα καὶ πεπροικισμένα μὲ ἀκοὴν λεπτοτάτην ἰδέτε τὸ πρόσωπόν των, ὅπερ καλεῖται ῥύγχος, πῶς ἀπολήγει εἰς ὄξυ, καὶ πῶς γυμνάζουν τὴν ὄσφρησίν των εἰς τὸ νὰ ὀσφραίνωνται τὸν νυκτερινὸν ἀέρα, ἐνῶ συγχρόνως συνοδεύουσι τὴν μητέρα των εἰς τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομάς, — διότι, ὡς γνωρίζετε βεβαίως, εἶνε φοβεροὶ ἄρπαγες αὐταὶ αἱ ἀλώπεκες!

Ἴσως ἠθέλατε νομίσει ὅτι ἡ ἀλώπηξ δὲν ἔχει ὠρισμένην κατοικίαν, ὅτι διανυκτερεῖ ὅπου τύχη. Ὁ! μὴ ἀπατάσθε ἡ κυρ' Ἀλεπού εἶνε καλὴ οἰκοκυρὰ, καὶ δὲν θεω-

ρεῖ μικρὰν ὑπόθεσιν τὴν ἐκλογὴν τῆς κατοικίας τῆς. Ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς καμμίαν συνοικίαν, ἐπισκέπτεται ὅλα τὰ μέρη τῆς γειτονίας, μετρᾷ τὸ βάθος ὅλων τῶν λάκκων, ἐξετάζει μετ' ἐπιμελείας ὅλας τὰς θέσεις αἵτινας δύνανται νὰ τῇ χρησιμεύσουν ὡς καταφύγιον ἐν ὄρα κινδύνου· ἅμα δὲ εὖρη κατάλλλον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κατοικίας κατασκευάζει τὴν φωλεάν τῆς, ἥτοι σκάπτει τρύπαν καὶ τὴν χωρίζει εἰς τρία μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον τῇ χρησιμεύει ὡς εἴσοδος, τὸ δὲ ἕτερον διὰ νὰ τρώγῃ, εἰς δὲ τὸ τρίτον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ὄλης φωλεᾶς, κοιμᾶται καὶ γαλουχεῖ τὰ μικρὰ τῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην φωλεάν τῆς ἀρχίζει νὰ ἐνοχλῇ τὰ περιχώρα, τῶν ὁποίων πρῶτον φροντίζει νὰ μάθῃ ὅλας τὰς τοποθεσίας, καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ ὄλους τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ περιπέσῃ. Κατόπιν ἀκούει ἀπὸ μακρὰν τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος καὶ τὸν κλωγμὸν τῆς ὄρνιθος καὶ ὑπὸ τῆς ὀσφρήσεως ὀδηγουμένη ἀνευρίσκει τὸ μέρος ἐνθα ὑπάρχουσιν, ἐξετάζει μὲ ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν καὶ τὰ μικρότερα ῥαγίσματα τοῦ τοίχου, καὶ ἀλλοίμονον ἐὰν δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὄρνιθῶνα! τὸ πρῶτόν τῆς ἔργον εἶνε νὰ πνίξῃ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ζῶν ἐκεῖ μέσα. Κατόπιν, μετὰ μικρὰν σκέψιν, ἀρπάζει ἐν ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων ζώων καὶ τὸ φέρει εἰς τὴν φωλεάν τῆς, ἔπειτα ἐπανέρχεται διὰ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλο, τὸ ὁποῖον κρύπτει εἰς ἄλλο μέρος καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τῆς μέχρις οὗ μεταφέρῃ ὅλα τὰ θύματά τῆς ἢ μέχρις οὗ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διακόψῃ τὴν ἐργασίαν τῆς, διότι τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε πολὺ δειλὸν καὶ μόνον τὴν νύκτα ἐκτελεῖ τὴν κλοπὴν.

Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ ἀλώπηξ πνίγει τὰς ὄρνιθας διὰ τὸν λόγον ὅτι εὐχαριστεῖται νὰ πνίγῃ· Θεὸς φυλάξοι! Σὰς εἶπον εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ ἀλώπηξ εἶνε καλὴ οἰκοκυρὰ, ὥστε προβαίνει εἰς τὴν πράξιν ταύτην προνοοῦσα περὶ τῆς αὔριον διὰ τοῦτο, ὅσα δὲν δύνανται νὰ φάγῃ διὰ μιᾶς, τὰ κρύπτει, καὶ, ὅταν ἡ πείνα τὴν ἐπισκέπτεται πάλιν, ἐπι-

Ἡ ἀλώπηξ.

σκέπτεται καὶ ἐκείνη τὰς ἀποθήκας τῆς.

ὑπάρχουσιν ἀλώπεκες τόσοι δυνατοί, ὥστε ἐφορμῶσι κατὰ ὄρνιαν ὡς λύκοι. Καὶ φονεύουσι μὲν τὰ ἀθῶα ταῦτα πλάσματα, ἀλλὰ δὲν δύνανται καὶ νὰ μεταφέρωσι τόσοι βαρῦ φορτίον, διότι δὲν εἶνε καὶ πολὺ μεγάλαί αἱ ἀλώπεκες· αἱ μεγαλειότεραι ἐξ αὐτῶν μόλις ἔχουσι τὸ μέγεθος μετροῦ κυνός. Τὸ χρῶμά των συνήθως εἶνε ὑπόπυρον, εἰς τὰς ψυχρὰς ὅμως χώρας αἱ ἀλώπεκες εἶνε κατάλευκοι καὶ πλέον μαλλιαραὶ

ἀπὸ τὰς εὐρισκομένας εἰς τὰ ἰδικὰ μας μέρη. Τέλος ἐπειδὴ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ὑπάρχουσιν ἀλώπεκες, φυσικὸν εἶνε νὰ διαφέρῃ καὶ τὸ χρῶμά των ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος.

Ἡ θηλεία κυφορεῖ ἀπᾶξ τοῦ ἔτους καὶ παράγει κατὰ τὸν μῆνα ἀπρίλιον 4 ἢ 5 συνήθως νεογνά, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἀλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ ὁποῖα ἀγαπῶνται μὲ μεγάλην στοργὴν ὑπὸ τῆς μητρὸς των.

Ἡ ἀλώπηξ εἶνε παμφάγον ζῶον, τρώγει

δηλαδή τὰ πάντα και μετὰ μεγάλης ἀπληστίας: τὰ αὐγά, τὸ γάλα, τυρόν, καρπούς και πρὸ πάντων τὰ σταφύλια: ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὸ μέλι, προσβάλλει τὰς μελίσσας, τὰς σφήκας, τοὺς κηφήνας, οἷτινες κατὰ πρῶτον προσπαθοῦσι νὰ τὴν ἀποδιώξωσι τρυπῶντες αὐτὴν διὰ τοῦ κέντρου αὐτῆ ὀπισθοχωροῦσα σύρεται εἰς τὴν γῆν και τοὺς φονεῖ, πάλιν δὲ ἐπανερχομένη κατορθώνει νὰ ἀποδειώξῃ πάντας ἐκ τῆς κηρύθρας, τὴν ὁποίαν τότε κατατρώγει δολόκληρον. Ὅταν δὲν εὐρίσκει λαγιδεῖς και πέρδικας, ἐπιπίπτει κατὰ τῶν ποντικῶν, τῶν ὄφειων, τῶν σαύρων, τῶν βαθράκων και τῶν τειούτων, ἐκ τῶν ὁποίων καταστρέφει μέγαν ἀριθμὸν και τοῦτο εἶνε τὸ μόνον καλὸν τὸ ὁποῖον κάμνει, και διὰ τὸ ὁποῖον εἶνε κατὰ τι χρῆσιμος ἡ ζωὴ τῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀν και γνωρίζετε καλῶς ὅτι και φονευομένη ἡ ἀλώπηξ παρέχει ἀρκετὴν ὠφέλειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι ἐκ τῆς ἀλωπεκῆς, ἐκ τοῦ δέρματός τῆς δηλαδή κατασκευάζονται ὠραῖαι και θερμασιύρααι (γοῦνες).

Ἡ ἀλώπηξ οὐδέποτε ἐξοικειοῦται μετὸν ἄνθρωπον ὅσον μικρὰ και ἀν συλληφθῆ: αἰσθάνεται, ὡς φαίνεται, — και τοῦτο πρέπει νὰ τὸ μάθητε και σεῖς καλῶς, μικροὶ μου φίλοι, — ὅτι οὐδεὶς δύναται ν' ἀγαπήσῃ με εἰλικρινεῖαν τοὺς πονηροὺς, ὅσον πνεῦμα και ἀν ὑποθεθῆ ὅτι ἔχουσι: Τότε μόνον ἡ εὐφροσύνη εἶνε ἀξιοθαύμαστος και κινεῖ ὑπερ τοῦ ἔγοντος αὐτὴν τὴν ἀγάπην ὅλου τοῦ κόσμου, ὅταν ἐφαρμόζεται εἰς πράξεις ἀγαθὰς και κοινωνελεῖς.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

* Ἡ θρησκεία παρηγορεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ δυστυχίᾳ και παρέχει οὐρανίαν τέρψιν ἐν ταῖς πικραῖς τῆς ζωῆς του στιγμαῖς. (B)
 * Ἡ ὀκνηρία εἰσήγαγεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀηδίαν. (Λαβρυγέρης)
 * Ὁ πρῶττοντι πρὶν ἢ σκεφθῆ ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ἐπιχειροῦντα ταξείδιον ἀνευ προετοιμασίας.
 * Ἢὰν θέλῃς νὰ γίνῃς πλούσιος, δὲν ἀρκεῖ νὰ μάθῃς μόνον τὸν τρόπον δι' οὗ θὰ πλουτήσῃς, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃς και νὰ κάμνῃς οικονομίαν.

* Δὲν συμφέρει πάντοτε νὰ λέγωμεν και ὅσα σκεπτόμεθα, ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ συμφωνῶσιν αἱ σκέψεις μας πρὸς τοὺς λόγους. Ὁ λόγος τοῦ ἀποκτησαντος φήμην φιλαλήθους ἔχει τὴν δύναμιν ὅρκου: τὸσον εἶνε πιστευτός, ὥστε πάντες μετὰ ἔρησκευτικῶν σεβασμῶν πιστεύουσιν αὐτόν. (A)

Ὡ παῖ, ἀν μείνης ἀμαθῆς
 Ἐξ ὀκνηρίας μόνον,
 Ὡς πρέπει σοι, μὴ λυπηθῆς,
 Ἄν σὲ καλῶσιν ὄνον.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
 (Παιγιδιον).

Κόπτουσι μικρὰ τεμάχια χάρτου, ἰσομεγέθη, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπῶν δύναται νὰ ἀνέρχεται ἕως εἰς τέσσαρας δωδεκάδας. Ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῶν τεμαχίων τούτων γράφουσιν ὀνόματα γνωστῶν προσώπων. Τὸ ἕτερον ἡμισυ χωρίζουσιν εἰς δύο μερίδας, και ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης γράφουσι τὸ ὄνομα οἰουδήποτε μέρους, ὡς λόγου χάριν: εἰς τὴν ἐξοχήν: ἐν τῇ ἀμάξει, ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς τὴν ἀγορὰν, κ.τ.λ. — Ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως γράφουσι τὰ ἀποτελέσματα, δηλαδή ὅ,τι συνέβη εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐνεγράφησαν εἰς τὰ πρῶτα δελτάρια: γράφουσι π. χ. ἐξέσχισαν τὰ φορέματά των, ἔχασαν τὰ ὑποδήματά των, ἐμάλωσαν, ἐπληγήσαν, ἐκάησαν κ.τ.λ. Ὅταν γίνῃ ὅλη αὐτὴ ἡ προετοιμασία, ἐκάστη μερὶς τίθεται χωριστά: ἐντὸς ἐνὸς κιβωτίου ὅλα τὰ ὀνόματα, ἐντὸς ἑτέρου ὅλα τὰ μέρη και ἐντὸς τρίτου ὅλα τὰ ἀποτελέσματα. Κατόπιν ἐκβάλλονται δύο ὀνόματα, και μετὰ τοῦτο ἀνὰ ἓν δελτάριον ἐξ ἐκατέρας τῶν ἄλλων μερίδων. Ἀναγινωσκόμενον δὲ κατὰ σειρὰν τῶν ἐν τοῖς δελτίοις περιεχομένων, ἀποτελοῦνται παράξενοι και πολὺ ἀστείαι φράσεις, προξενούσαι γέλωτα: λόγου χάριν: ὁ Γεώργιος και ὁ Ἀνδρέας εἰς τὸν περὶ λατορ ἔχασαν τὰ ὑποδήματά των, ἡ ἡ Ἀμαλία και ἡ Εὐπραξία εἰς τὸ βουὶ ὄν ἐκολύμβησαν κ.τ.λ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

12. Ὅπωροπώλης ἐπώλησεν ἀριθμὸν τινα μήλων και ἀπιδίων ἀντὶ 462 λεπτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μήλων ἦτο κατὰ 360 μεγαλύτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπιδίων. Ἐπώλει δὲ 40 μὲν μήλα πρὸς 6 λεπτὰ ἕκαστον, 30 δὲ ἀπιδία τὰ ἐπώλει 4 1/2 λεπτὰ ἀκριβώτερον τῶν 70 μήλων. Πόσα ἀπιδία ἐπώλησεν και ποῖα ἡ τιμὴ ἐνὸς ἀπιδίου;

13. Μικρὴ πλῆξ ὄν μγλυ λπν πρξν Ἐάν προστεθῶσι τὰ ἀφ. κριθῆντα φωνήεντα ἀποτελεῖται μία ἀ ἴθεια. Ὁ ἀστερισκός δηλοῖ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ ἔδον νὰ τεθῆ φωνήεν.

14. Νὰ καταταχῶσιν ὕτω τὰ γράμματα ὥστε νὰ ἀποτελέσῃσι σταυροειδῶς δύο ὀνόματα ἡρώων τοῦ 1821, ἐξ ὧν τὸ μὲν νὰ ἔχη 7 γράμματα, τὸ δὲ 41, ὅστος τοῦ τεύχρου στοιχείου ἐκάστου ὀνόματος κοινῶ εἰς ἀμφοτέρα.

15. Τὰ κάλλη τοῦ σώματος προβάλλει ὁ μάτιας. Ἡ σοφία ὅμως και ὁ νοῦς πάντοτε ἔχουν τὰ πρωτεῖα.

(Ἐάν αἱ ἄνω λέξεις μετατεθῶν καταλλήλως, παράγονται 4 στίχοι ἀνὰ δύο ὁμοιοκαταληκτοῦντες.)

16. Ποῖος ἀπέθανε χωρὶς νὰ γεννηθῆ;

17. Ἀριθμὸς μονοψήφιος τιθέμενος μεταξύ τοῦ 3 και 4 παράγει τὸν πεντηκοντατριπλάσιον. Τίς ὁ ἀριθμὸς οὗτος;

18. Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ στίγματα ὡς εἰς καθεὶς και ὀριζοντίως νὰ ἀναγινώσκωνται αἰσθηταί λέξεις εἰς τὰς ἀντιστοίχους γραμμὰς.

19. Ἀλλόκοτον μαρτύριον διὰ ἐμὲ ὁ θεός! Ἐνὼ εἶμαι πανίσχυρος, δουλεύω αἰωνίως! Ἀφ' ἧς ἡμέρας γεννηθῶ, ἔς τὴν φυλακὴν στενάχω Κατεδικάσθην πάντοτε κυρὸς νὰ ἀλλάξω... Καὶ κύριος ὑπέρτατος ἐκάστης κοινωνίας, Τῶν ἄλλων ἐξυπηρετῶ τὰς ἰδιοτροπίας.

Καίτοι στερούμαι τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπινου γένου, Ὡς εἶμαι εὐγλωττότερος αὐτοῦ τοῦ Δημοσθένους. Ἄν' ὄλων τῶν ρητόρων σὰς ἔς τὴν πλαστεῖγγα [Βαρύνω], Κ' εἰς μουσὰ ἐγκλήματα πολλάκις παροτρύνω. Ἄν στερηθῶ τὴν κεφαλὴν ὄγι, δὲν ἀποθνήσκω. Ἐν τὸ στόμα τὸ ἀνθρώπινον τὴν ὑπαρξίν ἐδράκω...

ΛΥΣΕΙΣ.

2. Ἡ ηλικία του ἦτο 66 ἐτῶν και 8 μηνῶν.

3. Τίμα τοὺς γονεῖς

4. Ἐχει δύο λύσεις
 ἀ. τρόπος β. τρόπος
 ΚΡΑΜΑ ΟΠΟΙΑ
 ΡΑΜΑ ΠΟΙΑ
 ΑΜΑ ΟΙΑ
 ΜΑ ΙΑ
 Α Α

10.—Κα πνδς.—11. Τδστοι γείον: Σ.

ΛΥΤΑΙ.

Κυρίαι: Ἐλένη Γ. Σούτσου, Λίλια Α. Ράλλη, Βικτωρία Π. Σούτσου, Θεοδώρα και Ἐλίσα Σ. Κολιάνου, Μαρία Πεταλά, Βασιλικὴ Μ. Σπυριδάκη, Ἐλ. Ε. Μιχαήλ, Σοφ. Ι. Μαρτίνοῦ (ἐμμέτρως), Παρυσκ. Μ. Θεοδόση Κερκυρας. — Κύριοι: Π. Μανδῆς, Μιχ. Σγορίδης, Σωκρ. και Νικ. και Ἰσιδωρος Σ. Κολιάνου, Γ. Κ. Βούρος, Ν. Ψω και Τ. Δ., Ι. Ε. Λαδινός, Γ. Δ. Κωνοπούλου, Ἄλ. Γ. Πολίτης, Θ. Χ. Βουρνάκος, Κ. Ε. Πάλλης, Γ. Ι. Μεγαλόπουλος, Ν. Κρίστας, Γ. Βλάχος, Γ. Αἰδέρης, Γ. Π. Δουκόρης, Ν. και Α. Γεωργιάδης, Κ. Βῆκος, Γ. και Α. Χέλμης, Π. Σελῆς, Δ. Ι. Καλογερόπουλος, Ἐνν. Ι. Στελλάκης Ἄλ. Μπλατσῆς, Ν. Ι. Λάσκαρης, Ν. και Ι. Παρρακευόπουλος, Χρ. Θεοφίλου, Ν. Φωτόπουλος. — Α. Δ. Ἀθανασίου, Κ. Α. Παπαλουκάς, Π. Κ. Βλαχόπουλος, Ι. Ν. Χατζόπουλος, Α. Λαμπρόπουλος, Δ. Δημητρίου (Πατρῶν), Ι. Κ. Τζάθας (Ἰδρας), Ι. Σαγίνης, Ίαν. Θεοδόσης (Κερκυρας) Α. Μπρέτης (Ζακύνθου), Κ. Ρίσθης (Νάξου), Γ. Εὐσταθιάδης (Μαντουδίου), Κ. Π. Αἰγερνίδης (Χίου), Α. Γ. Στεφανίου (Μασσαλίας), Χρ. Κασβογιάννης, Π. Π. Ζαγκλῆς, Γ. Α. Μετζόπουλος (Ἀλεξανδρείας).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ατης Διαπλάσεως τῶν παιδῶν.»

κ. Π. Π. Ζ. Ἀλεξάνδρειαν. Τὰ Ταχυδρομικὰ τέλη τῶν αἰτήσεων δὲν ἐπιβαρύνουν τὴν Διεύθυνσιν. — κ. Ι. Σ. Κέρκυραν. Ἡ ἐκδοσις τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν ἤρξατο ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου, ἐπομένως φυλλάδια Ἰανουαρίου δὲν ὑπάρχουν. — Κυρίαν Χ. Β. Ἀποτροπιάζονται τὴν ἀνάγνωσιν, διότι τὰ εἰς αὐτὰ προωρισμένα βιβλία γράφονται διὰ τὴν γυναικὴ ἐν αὐτοῖς ἐπίδειξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἐμβριθεύσεως (!) τοῦ συγγραφέως, οὐ γὰρ καὶ διὰ τὴν κινήσασιν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μικροῦ παιδός. Τί ἠθέλατε πράξει ἡμεῖς ἐάν τις σὺς ἠνάγκαζε νὰ ἀναγινώσκητε καθ' ἑκάστην ἐπὶ πολλὰς ὥρας βιβλίον ξένης γλώσσης, ἢν οὐδόπως ἐννοεῖτε; — Φιλοσοφίαν μὴ τριβίαν. Δὲν ἀρκεῖ ἡ διδασκαλία, πρὸ ταύτης ἀπαιτεῖται ἡ ἠθικοποιήσις. Ἐάν δὲν μάθωμεν νὰ διακρίνωμεν, νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ ἐφαρμύζωμεν τὴν δικαιοσύνην, ἡ ἐπιστήμη, τὴν ὁποίαν ἠθέλωμεν ἀποκτήσει, ἀπὸβαίνει ἐπιβλαβὴν ὄπλον. Ἡ πρώτη λοιπὸν φροντίς ἐστὶν νὰ καταστήσωμεν τὸν ἄνθρωπον τίμιον καὶ ὄχι σοφόν· διότι οὐδὲν ὀλεθριώτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἢ ἄνθρωποι νοήμονες καὶ πεπαιδευμένοι, ἀλλὰ ἐστερημένοι ἠθικῆς καὶ ἀρχῶν. Ὁ θεὸς μᾶς ἐπλασε διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ διὰ τὸ ἀγαθόν· ἐάν ταῦτα δὲν ἐκπληρῶμεν, δὲν ἐκπληροῦται καὶ ὁ προορισμὸς μας. Ἄς μάθωμεν λοιπὸν ὅτι ἡ ἀρετὴ,

ἣτις σώζει, πρέπει νὰ ἀποκτάται πρὸ τῆς ἐπιστήμης, ἣτις εἶνε ἡ μεγαλειτέρα μάστιξ, ἐάν ἐλλείπη ἡ ἠθικὴ.

Βιβλιογραφία.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ῥήγα. Ἡ περὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς, ὑπὸ Βλασίου Γ. Σκορδέλη. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Γ. Καρυοφύλλη, 1879, 46 σελ. 194 δραχ. 2. Συνιστῶμεν τὸ βιβλίον τοῦτο πρὸς τοὺς γονεῖς τοὺς θέλοντας νὰ ἀνατρέψωσιν ἐλληνοπρεπῶς τὰ τέκνα των. Ἡ ἔλλειψις τοιούτων βιβλίων παιδαγωγικῶν παρ' ἡμῖν καθιστᾷ αὐτὸ περιζήτητον. Εὐχόμεθα δὲ ταχέως νὰ κατανοηθῇ ἡ ἀνάγκη τοιούτων συγγραμμάτων, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ δέουσα ἀμιλλα πρὸς παραγωγὴν καὶ ἄλλων ὁμοίων ἔργων σκοποῦντων τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παιδαγωγικῆς τάσεως ἣτις παρ' ἡμῖν οὐδόπως, δυστυχῶς, καλλιεργεῖται.

Ἀπομνημονεύματα περὶ τῆς τελευταίας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπανάστασεως, ὑπὸ Π. Γ. Πολίτου, Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Θ. Παπαλεξανδρῆ, 1879, μικρὸν 8ον, σελ. 96, δρ. ν. 142.

Δουκῆς Ἀράς ὑπὸ Δ. Βικέλα (Παράρτημα τῆς Ἑστίας) ἐν Ἀθήναις, Γραφεῖον τῆς Ἑστίας, 1879, 12ον, σ. 492 δρ. ν. 4.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Γραφείῳ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἐν Κερκύρα παρὰ τῷ κ. Ι. Β. Τριβυζᾷ πρώτῳ βουλευτῇ, ἐν Κέα παρὰ τῷ κ. Ι. Ψύλλα ἰατρῷ, ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Ἀναστ. Φιλίῳ, ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ κ. Γ. Φιλαρέτῳ συντάκτῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Σύρω παρὰ τῷ κ. Ν. Κανακοπούλῳ, ἐν Χίῳ παρὰ τῷ κ. Θεοδ. Καράβῳ ἐν Πάσῃ δ' ἄλλῃ πόλει ἢ χωρίῳ τοῦ κράτους παρὰ τοῖς κκ. ἐλληνοδιδασκάλοις καὶ δημοδιδασκάλοις οἵτινες ἔχουσιν ἀγγελίας ἡμῶν, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Γρηγ. Ἀσδέρῃ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. συνδρομητὰς νὰ ἀναγινώσκωσι μετὰ πύσσοχῆς τὰς γνωστοποιήσεις καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

— Ὅσοι ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἀλλάσσωσι κατοικίαν παρακαλοῦνται νὰ ποιῶσι τὸ το γνωστὸν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐγκαίρως, διὰ νὰ μὴ ἐπέρχηται ἀπώλεια φυλλαδίων.

— Ἡ Διαπλάσις τῶν Παιδῶν ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς ἠθικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς βιβλίου, εὐ ἀντίτυπον ἠθελε τῆσταλῃ δωρεάν.

— Ὅσοις ἠθελε κάμει δέκα συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ προπληρώσει τὰς συνδρομάς των, λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος, ὃ δὲ κάμων εἴκοσι συνδρομητὰς λαμβάνει τρεῖς φύλλα.

Πᾶσα αἴτησις ἀπὸ πηλαγμένη ταχυδρομικῶν τελεῶν ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφ. τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ὁδὸς Αἰόλου, 23, παραπλευρῶς τῆς Ἐπιτομῆς Ἑλλάδος».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. | Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ 3.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ τοῦ 1. φύλλου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι | ΑΡΙΘ. 5.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1879.

Ὁ Μικρὸς ἐργάτης.

N. DIK.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.

Παιδί μ' άφηκανε
Σ τούς δρόμους μόνο,
Δίχως κανένα,
Νά τριγυρνῶ.
Και τώρα τὸ ἔρμιο
Τ'ε αυγαίε σαράνω
Κάθε σοκάκι
Κάθε στενό.

Μικρό όταν ήμουνα,
Είχα μανούλα,
Σπιτάκι είχα,
Είχ' αδελφούς,
Κι' ὄλοθε πέταγα
Σάν ὠμορφεύλα
Μιά πεταλούδα
Μεσ' 'ς τούς άνθούς.

Άπό ὅλα είχα,
Άχ! τὸ καυμένο,
Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο
Τὸ σκοτεινό.
Μ' ἀγέρι ἔπηρε
Και μαραμένο,
Σάν φύλλο πράσινο,
Σ τὴ γῆ γυρνῶ.

Μ' αὐτὸ τὸ σώρωμα
Ευπνώ πλαγιάζω
Μέσ' 'ς τὰ λιθάκια
Σ τὴ σκοτεινιά.
Και μόνο εὐντροφο
Αὐτὸ ἀγκαλιάζω,
Γιατί δὲν ἔχω
Μάννα γλυκαιά.

—Κι' ὅμως τὸν Πλάστη
Δὲν βλασφημάει
Αὐτὸ ὅταν ἄλλα
Κακὰ παιδιά.
Κι' όταν τῆς νύκταις
Μόνο περνάει.
Εὐλόγῃ τὸν Πλάστη
Και τὴ δουλειά.

— Ὅταν, παιδί μου,
Ἦ Δυστυχία
Βαρειὰ πλακώση
Μὴ βλασφημῆς
Ὡ! μὴ 'ς τὸν Πλάστη
Ποτέ σου μίλα
λέξι προσφέρης
φαρμακερά.

Ἐθνηρικὴ 28 Ἀπριλίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΑΒΗΣ.

Η ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ὅ,τι μᾶς περιστοιχίζει ὀνομάζομεν μὲ ἐν κοινὸν ὄνομα φύσιν· ὁ οὐρανὸς μὲ τοὺς λαμπροὺς τοῦ ἀστέρας, ἡ ἀτμοσφαίρα μὲ τοὺς πτερωτοὺς τῆς κατοίκους, ἡ γῆ τέλος μὲ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας τῆς, μὲ τοὺς ποταμούς τῆς, τὰς θαλάσσας τῆς, μὲ τὰ ποικίλα εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῶων ἀποτελοῦσι θαυμάσιον καὶ ἁρμονικὸν σύμπλεγμα τῆς φύσεως, εἰς τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἀνακαλύπτει τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Δημιουργοῦ!

Πόσον ὠραία εἶναι ἡ θεὰ τῆς φύσεως! ποῖος ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως» δὲν εὐρέθη εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐν ὄρα ἕαρος, μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ, καὶ δὲν ἐθαύμασε τὸ ὠραῖον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἀνέπνευσε τὸν καθαρὸν ἀέρα, δὲν ἔτραξε εἰς τοὺς φράκτας, εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ συλλάβῃ μίαν χρυσαλίδα πετώσαν ἀπὸ άνθους εἰς άνθος, ἢ κανὲν μικρὸν ἔντομον τὸ ὁποῖον προσηπάθει νὰ κουφθῇ μετοξὺ τῶν χόρτων τῆς γῆς, ἢ δὲν ἔκοψε μίαν ἀνθοδέσμην καὶ δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του εὐθυμὸς καὶ εὐχαριστημένος;

Πόθεν προήλθεν ἡ εὐχαριστησις του αὐτοῦ; Βεβαίως ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς ἐξοχῆς, ἡ θεὰ τῆς ὠραίας φύσεως ἐνέπνευσαν εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν. Διὰ τί ὅμως ἡ ἐξοχή νὰ εἶναι τόσο ὠραία καὶ νὰ μᾶς ἐμπνέῃ τόσο εὐχαρίστησιν; Διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ὠραιότης αὐτή, μικροὶ μου φίλοι, εἰς τὴν ἐξοχὴν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία τάξις, μία ἁρμονία μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν αὐτῆς. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐν τάξει καὶ ἐν ἁρμονίᾳ εἶναι ὠραῖον. Παρατήρησον τὴν οἰκίαν σου ἐσωτερικῶς καθ' ἐκάστην πρωτῶν, ὅταν ἐγείρῃσαι ἐκ τῆς κλίνης· τὰ πάντα εἶναι εἰς ἀταξίαν, τὰ πάντα εἶναι ἄνω κάτω, ὅταν ὅμως ἀρχίσῃ ὁ καθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸ ἔργον του, ὅταν τεθῶσι τὰ πάντα εἰς τὴν θέσιν των, ὅταν δηλαδὴ ἐπανέλθῃ ἡ τάξις καὶ ἡ ἁρμονία, τότε ἡ ὠραιότης ἐπανερχεται εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ σὺ εὐχαριστεῖσαι νὰ τὴν βλέπῃς καὶ νὰ μένῃς ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπίσης,

φίλοι μου, καὶ εἰς τὴν φύσιν τὸ πᾶν φαίνεται ὠραῖον, διότι τὸ πᾶν εἶναι ἐν τάξει καὶ ἁρμονίᾳ, τὸ πᾶν ἐργάζεται καὶ τὸ ἐν βοηθεῖ τὸ ἄλλο! Πόσαι ὅμως ἐργασίαι γίνονται τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουσιν ἢ καὶ ἂν τὰς βλέπωσι πολλοὶ δὲν τὰς ἐννοοῦσι!

Ἐτκέφθης ποτέ, μικρὲ μου φίλε, πόσον εὐεργετικὸς σοῦ εἶναι ὁ ἥλιος; αἱ θερμαὶ καὶ λαμπραὶ ἀκτῖνες του εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τῆς ὠραιότητος τῆς γῆς. Φαντάσθητι ἂν ἔλειπεν ὁ λαμπρὸς αὐτὸς φωστῆρ, ὁποῖον σκότοι ἤθελε καλύψει τὴν γῆν! καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ οὔτε τὰ φυτὰ, οὔτε τὰ ζῶα, οὔτε οἱ ἄνθρωποι ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξωσιν. Τὴν νύκτα στερούμεθα ἡμεῖς τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου καὶ ἀμέσως τὸ πᾶν ἠσυχάζει, τὸ πᾶν παρὰδίδεται εἰς τὸν ὕπνον, ἅμα ὅμως ἡ χαρὰ ἀρχίζει νὰ μᾶς ἀναγγέλλῃ ἔτι ὁ ἥλιος, ὁ λαμπρὸς μας εὐεργετικὸς ἐρχεται νὰ μᾶς φωτίσῃ, ἀμέσως τὸ πᾶν ἐγείρεται, τὰ πτηνὰ ἀρχίζουν νὰ ἀδῶσι, τὰ φυτὰ ἀνοίγουν τὰ άνθη των, ὡς νὰ προητοιμαζῶντο διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ φωστῆρος καὶ εὐεργέτου των.

Πόσας φορές δὲν θὰ δυσηρεστήθης, διότι ἡ βροχή σε ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃς εἰς τὸν περίπατόν σου; καὶ μολκταῦτα αἱ σταγόνες ἐκεῖναι τοῦ ὕδατος εἶναι εὐεργετικαὶ καὶ στέλλονται εἰς τὴν γῆν ὡς δῶρον τοῦ οὐρανοῦ! Ἄνευ τῆς βροχῆς ἡ γῆ θὰ ἐξηραίνετο· οὔτε τὰ ὄρη θὰ εἶχον δάση, οὔτε οἱ ἀγροὶ μας φυτὰ καὶ άνθη, καὶ ἐπομένως τὰ ζῶα μὴ εὐρίσκοντα τροφήν θὰ ἀπέθνησκον, καὶ μετ' αὐτῶν θὰ συναπέθνησκε καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ὑπάρχουσι μερικὰ χῶραι εἰς τὴν γῆν λεγόμεναι ἔρημοι. Τοιαῦτα χῶραι ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀμερικὴν τὰς ὁποίας ἐκ τῆς Γεωγραφίας θὰ ἠκούσατε. Αἱ ἔρημοι αὗται εἶναι μεγάλαι ἐκτάσεις ἄμμου εἰς τὰς ὁποίας οὔτε φυτὸν οὔτε ζῶον κατοικεῖ· ἐκεῖ οὐδέποτε βρέχει. Καὶ ποῖα θὰ ἦτο ἡ ἀνάγκη τῆς βροχῆς εἰς τὰς ἀκατοικήτους ἐκεῖνας χῶρας; Ἡ πολυτίμος βροχή ἀδίκως ἤθελεν ἐξοδευθῆ ἐκεῖ, ἂν ὁ Δημιουργὸς δὲν ἐφρόν-

τιζε τόσο ὥστε νὰ στέλλῃ τὴν βροχὴν του ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀνάγκη αὐτῆς· καὶ δι' αὐτὸ τὰ σύννεφα φεύγουσι τοὺς ἀκάροους ἐκεῖνους τόπους, καὶ τρέχουσι νὰ χύσωσι τὰς πολυτίμους σταγόνας των ἐκεῖ ὅπου ἡ εὐφορος γῆ ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν διὰ νὰ βλαστήσῃ φυτὰ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἄνθρώπους!

Βλέπετε πόσον φροντίζει ὁ οὐρανὸς διὰ τὴν γῆν καὶ τὴν βοθηεῖ; Ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ πλάσματα τῆς γῆς δὲν φροντίζουσι καὶ δὲν βοηθοῦσι τὸ ἐν τὸ ἄλλο; Ὁ κισσὸς εἶναι ἐν φυτὸν τῆς ἐξοχῆς, δίδει πολλοὺς κλάδους, ἀλλὰ λεπτοὺς· οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑψωθῶσιν ὅπως τὰ ἄλλα φυτὰ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ πλησίον κανὲν δένδρον εἰς τὸν κορμὸν του ὁποῖου νὰ περιτυλιχθῶσιν. Ὡς ἐκ τούτου ὁ κισσὸς θεωρεῖται ὡς τὸ σύμβολον τῆς φιλίας, διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνος του, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκην ἐνὸς ἄλλου δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ στηριχθῇ, ἔχει δηλαδὴ ἀνάγκην φίλου. Εἰς ἄλλας χῶρας ψυχρὰς ὅπου οἱ τρυφεροὶ κλάδοι τῶν δένδρων ἤθελον ἐκ τοῦ ψύχους μαρανθῆ, ἐπρόνοησεν ὁ Πλάστης νὰ τοὺς ἐνδύσῃ. Βεβαίως, ἐκεῖ ὑπάρχουσι μερικὰ ἄλλα μικρὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσι βρύα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν φυτρῶνουσι ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα φυτὰ, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τοὺς κορμούς των μεγάλων δένδρων τοὺς ὁποίους περικαλύπτουσι καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀμοιβαίως καὶ τὰ φυτὰ αὐτὰ διατηροῦνται καὶ τὰ μεγάλα δένδρα προφυλάττουσιν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τὴν ὁποίαν ἤθελε προξενήσει εἰς αὐτὰ τὸ ψύχος τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τὰ φυτὰ εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν ὑπαρξίν τόσο ζῶων ἡμέρων λίαν χρησίμων εἰς τὸν ἄνθρωπον. Χωρὶς τὸ χόρτον τῆς γῆς οὔτε πρόβατα, οὔτε βόες, οὔτε ἵπποι, οὔτε τόσα ἄλλα πολυτίμα ζῶα θὰ ὑπάρχον. Τὸ άνθος, μικρὲ μου φίλε, τὸ ὁποῖον τόσο θαυμάζεις διὰ τὰ ζωηρὰ χρώματά του καὶ τόσο πολὺ ἀγαπᾷς διὰ τὴν ὠραίαν εὐωδίαν του δὲν ἐπλάσθη μόνον διὰ λόγον ὠραιότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ δέσῃ ἕνα καρπὸν ὁποῖος θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ, καὶ ἀκόμη τὸ άνθος εἶναι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ

λισσα, ή χρυσαλίσ και τόσα άλλα έντομα εύρισκουν τήν τροφήν των και τὰ όποια άπονήσκουν όταν και τὰ άνθη μαρανθώσιν!

Τώρα έκ τών ελίγων αυτών τὰ όποια είπον δύνανται νά έννοήσωσιν οί μικροί άναγνωσται «τῆς Διαπλάσεως τών παιδών» όποια τάξις και άλληλοβοήθεια ύπάρχει είς όλην τήν φύσιν. Ἡ τάξις και ή άλληλοβοήθεια αυτή είναι άδιάκοπος ούδέποτε ο ήλιος λησμονεί νά άνατείλῃ και νά μάς χορηγήσῃ τὰς θερμάς και ζωογόνους ακτίνας του, ούδέποτε ο ούρανός έγκαταλείπει τήν γῆν χωρίς νά τῇ άποστείλῃ τήν δρόσον του και τήν βροχήν του, ούδέποτε τὸ δένδρον άρνείται νά χορηγήσῃ είς τόν κισσόν τόν κορμόν του πρὸς ύποστήριξιν, οὔτε τὸ άνθος κλείει πρὶν ή ή μέλισσα ή ή χρυσαλίσ βοσκήσωσιν ἐπ' αυτου. Διά τούς λόγους αυτους ή τάξις και ή άρμονία βασιλεύει είς τήν φύσιν και ο άνθρωπος αισθάνεται εύχαρίστησιν και τέρψιν είς τήν θεάν αυτῆς. Τοιούτρόπως και σεις, μικροί μου φίλοι, έκ τῆς φύσεως αυτῆς λάβετε παράδειγμα είς τόν βίον σας. Ἐχετε τάξιν και άρμονίαν είς τὰς έργασίας σας, μη δυστάξετε νά παρέχητε τήν δύναμίν σας πρὸς ύποστήριξιν τών αδύνατων, καθὼς τὸ ισχυρόν δένδρον ύποστηρίζει τόν αδύνατον κισσόν και μη άρνῆσθε νά δίδῃτε τήν συνδρομήν σας και τήν ελεημοσύνην σας είς εκείνους οί όποιοι άνευ αυτῆς δέν δύνανται νά ζήσωσιν, καθὼς τὸ άνθος δέν άνθίσταται όπως τραφή άπ' αυτου ή μέλισσα και ή χρυσαλίσ. Τότε, άν τοιουτοτρόπως διάγητε τόν βίον σας, θά έχετε πάντοτε σύντροφον τήν εύχαρίστησιν και τήν εύτυχίαν.

Μ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΜΗΤΗΡ ΜΟΥ.

Παιδιά, παρατηρήσατε τούς όφθαλμούς της, ακούσατε τήν γλυκείαν φωνήν της, προσέξατε νά έννοήσητε όποιαν εύχαρίστον αισθήσιν σας προξενεί και ή άπλουστάτη χειραφία τῆς μητρικῆς χειρός. Κάμετε διαφόρους τοιαύτας παρατηρήσεις έφ' όσον άκόμη έχετε τὸ πολυτιμότατον τοῦτο δώ-

ρον—τήν φιλόστοργον μητέρα. Ἰδετε τούς όφθαλμούς της! Δέν άναγινώσκετε έντός αυτών τήν υπερβολικὴν άγάπην, ήν ή καρδιά της τρέφει πρὸς τὸ τέκνον της; Δέν ακούετε με πόσην γλυκύτητα σας όμιλεῖ και δέν βλέπετε με πόσην άγαθότητα σας παρατηρεῖ; Ἐκ πάντων τούτων δέν αισθάνεσθε μεγάλην άνακούφισιν είς τὰς θλίψεις σας;

Όσους φίλους και άν άποκτήσῃτε είς τόν μετέπειτα βίον σας, όσον προσφιλεῖς και άν σας είναι οὔτοι, και με όσην ειλικρίνειαν και άν σας άγαπώσιν, ούδέποτε όμως θέλετε εύρει τοιαύτην άφοσίωσιν και τσαούτην στοργήν, όποιαν ή μητρική μόνον καρδιά δύναται νά σας προσφέρῃ. Πολύ συχνά, καλοί μου άναγνώσται, έν τῷ άγωνιώδη τούτῳ βίῳ στενάζω δσάκις ένθυμοῦμαι τήν γλυκείαν εύχαρίστησιν, τήν όποιαν ήσθανόμην όπόταν καμμίαν νύκτα εξηπλωμένος είς τὰς άγκαλάς τῆς μητρός μου, ήκουον κανέν τερπνόν διήγημα άνάλογον τῆς ήλικίας μου, τὸ όποῖον με τήν τρυφεράν και ακούραστον φωνήν της άνεγίνωσκε χάριν έμου.

Πῶς δύναμαι νά λησμονήσω τὰ θελκτικὰ βλέμματά της, τὰ όποια έρριπτεν ἐπ' έμου όπόταν ο ύπνος με έκυρίευε; Δύναμαι νά μη ένθυμῶμαι τὸ εἰρηνικόν εκείνο φίλημα τὸ όποῖον εκάστην νύκτα μοι έδιδε; Πολλά έτη παρήλθον άφότου εθάψαμεν αυτήν αυτήν πλησίον του πατρός μου έντός του νεκροταφείου, αλλά εισέτι ακούω τήν φωνήν της άπό του τάφου και νομίζω ότι οί όφθαλμοί της με προσέχουσιν όπόταν επισκέπτομαι τούς τόπους, τούς όποιους πρὸ πολλοῦ καθιέρωσα είς άνάμνησιν τῆς μητρός μου. . . .

* *

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Μικροί μου άναγνώσται, ακούσατε τήν θλιβεράν ταύτην ιστορίαν, τήν όποιαν ούδέποτε πρέπει νά λησμονήσητε

Εἴχομεν εισέλθει έντός σιδηροδρομικῆς άμαξῆς και άνησυχως άνεμένομεν τήν στιγμήν τῆς άναχωρήσεως τῆς άμαξοστοιχίας άπό Πειραιώς. Ἄπό τῆς άτραμαξῆς ήκούσθη ο συνήθης συριγμός, είς σημεῖον άναχω-

Ἡ Μητηρ μου.

ρήσεως, και ή άμαξοστοιχία έπέθη είς κίνησιν, ότε αίφνης άνοίγεται βιαίως ή θύρα τῆς άμαξῆς μας και εισέρχεται νέα τις γυνή. Οί όφθαλμοί της ήσαν βουρκαωμένοι ως νά είχαν κλαύσει επί πολλὰς ήμέρας. Τῆς εκάμαμεν θέσιν διά νά καθήσῃ και, άφου έτακτοποίησε τούς δύο μικρούς σάκκους οί όποιοι έμπεριείχον τὰ ρούχά της, μάς είπεν ότι έρχεται άπό τήν Σμύρνην διά νά παραγορήσῃ τήν έν Ἀθήναις εύρισκομένην γραῖαν μητέρα της ήτις εἶνε άπαρηγόρητος διά τόν θάνατον τῆς αδελφῆς της. Ἐπειδή τήν

είδομεν πρόθυμον νά όμιλῃ, τήν πρωτῆσάμεν έκ ποίας αίτίας απέθανεν ή αδελφή της.

— Ἡ αδελφή μου απέθανε τρελλή! απήντησε στενάζουσα ή ξένη. Πρὸ δύο ετών ή μητηρ μου είχεν έλθει είς Ἀθήνας μετά τῆς τρελλῆς και μετά δύο άλλων γυναικῶν, αίτινες εφύλαττον αυτήν. Ἐστάθη όμως αδύνατον νά ίατρευθῇ και πρὸ δεκατεσσάρων ακριβῶς ήμερῶν απέθανεν ή άτυχῆς αδελφή μου. . . .

Τὰ δάκρυα κατεπλημμύρισαν τούς όφθαλμούς τῆς γυναικός, και οί λυγμοί διε-

ἀμέσως πλέον, ὕστερον ἀπὸ τόσας ἀναβολάς, διὰ τὰς ὁποίας δὲν πιστεύω νὰ δυσηρεστήθης οὔτε νὰ μοῦ ἐκάνωσες, ἀφ' οὗ ἔμαθες τόσα ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν περαιτέρω διατριβὴν καὶ πορείαν μας.

I. X. Δ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

4.—Ο ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

(Κατὰ Ματθ. κεφαλ. ιγ' 44—45)

Ἐνας, παιδί μου, ἀμπελουργὸς μὲ μάτι ἀποστα-
 Σὲ ξένου ἀρχοντα ἀγρῶ [μένω
 Ἄφθονο ἔβρισκει θησαυρὸ
 Ἐν τῶ χώματι θαυμένο,

Μᾶτανε ξένος ὁ ἀγρῶς, ὁ πλοῦτος ἦταν ξένος,
 Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὸς ἀπ' τὴν πολλή
 Χαρὰ ποῦ εἶχε τὰ πουλεῖ
 Ὅσα εἶχε ὁ καυμένο,

Καὶ πηλαῖ' εἰς τὸν ἀρχοντα, τὴν ἀμπελο ἀγοράζει,
 Καὶ πάλι δόλοχαρος πετᾷ
 Τὸν θησαυρὸ του νὰ κυττᾷ,
 Τὸν πλοῦτο νὰ θαυμάζει.

Μικροὶ μου φίλοι, θησαυρὸς καθάρσιος ὅταν κρυ-
 Ἐστὶ τοῦ Πλάστη εἶν' τὴν κατοικίαν, [στᾷλλ
 Ἐκεῖνος ἔχει πλεῖν ὡμορφίαν,
 Πλὴν ζηλεμένα κάλλη.

Αὐτόν, αὐτὸ κυττάζετε νὰ κλείστε εἰς τὴν καρδίαν
 Αὐτός, παιδιὰ μου, ὀδηγεῖ, [σας.
 Ὅταν προβαίνει ἡ αὐγή,
 Τὰ θεῖα βήματά σας.

Ὅλα γι' αὐτόν ἄς γάσετε, τὸ πᾶν γιὰ τὴ θρησκείαν
 Τίποτε, τίποτε, παιδιὰ,
 Δὲν ἔχει τόση ὡμορφία
 Ὡς τοῦ Θεοῦ ἡ λατρεία.

N. P. ΗΓΓΛΕΣΗΣ.

ΘΑ ΤΟ ΕΝΘΥΜΩΜΑΙ!

Ἀγαπητοὶ μου μικροὶ παῖδες καὶ κορά-
 σια, τώρα ἔχω κάτι τι νὰ σᾶς εἶπω τὸ ὁ-
 ποῖον νομίζω ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι εἰς ὅλην
 μου τὴν ζωὴν. Πόσον ἐπιθύμουν νὰ τὸ ἐ-
 βλέπετε καὶ σῆς διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι
 τόσον ἠθέλατε χαρῆς ὅπου ἔχετε ἀγαθούς
 γονεῖς καὶ εὐθυμον οἰκογένειαν, ὅσον θὰ ἐ-

λυπεῖσθε δι' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα
 οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὴν εὐτυχίαν ταύ-
 την. — Μίαν ἡμέραν (δὲν ἐνθυμῶμαι ἀ-
 κριβῶς ποῖαν) ἐνῶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸν ἐ-
 σπερινόν μου περίπατον, διότι τώρα τὸ
 καλοκαῖρι καὶ μάλιστα ἀφ' ὅτου ἀρχίζει ἡ
 ἀνοιξίς κάμνω δύο περιπάτους καθ' ἡμέραν,
 ἓνα τὴν πρωτὴν πρὶν ἀκόμη ἀνατεῖλῃ ὁ ἥ-
 λιος, — ὁ ὁποῖος παρετήρησα ὅτι μὲ ὠφε-
 λεῖ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἐσπερινόν, —
 καὶ ἓνα ἄλλον τὸ ἑσπέρας ἡμίσειαν ὥραν
 πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἀρκετὰ μα-
 κρυνούς περιπάτους καὶ πάντοτε εἰς ὠραῖον
 τινα ἐξοχὴν ἐνῶ λοιπὸν ἐπέστρεφον ἀπὸ
 τὸν περίπατόν μου καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὴν
 οἰκίαν μου, ἤκουσα μίαν ἐξείαν κραυγὴν,
 καὶ παρατηρήσας κύκλω μου εἶδον ἀνθρω-
 πὸν τινα πίπτοντα κατὰ γῆς ὑπὸ τὰ δέν-
 δρα, ἀκριβῶς ἔζωθεν τῆς οἰκίας ἐνός φίλου
 μου. Μία ἀξιαγάπητος μικρὰ κόρη, ἕως ἐν-
 νέαν ἢ δέκα ἐτῶν ἡλικίας, ἐκράτει αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς χειρός ἤσαν δὲ καὶ οἱ δύο κο-
 σμῖως ἐνδεδυμένοι. Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ ἦτο μεθυ-
 σμένος μέχρι ἀναίσθησις! Βοηθούμενος
 ὑπὸ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του εἶχε φθάσει
 κλωνούμενος ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
 πλέον νὰ περιπατήσῃ περισσότερον. Ἐπι-
 πτε βαρέως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμπημέ-
 νην ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ ἐστηρίχθη ὡς
 πτώμα ἐπὶ τινος δένδρου.

Ἦ δυστυχὴς μικρὰ κόρη εὐρίσκειτο εἰς
 τρομερὸν φόβον! Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω
 ὅτι εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις πρότερον εἰς ται-
 αῦτην κατάστασιν τὸν πατέρα της, διότι
 ἐκραύγαζεν ἐπανειλημμένως καὶ μὲ φωνὴν
 σπαραξικάρδιον, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν δι-
 αδατῶν. «Ὁ πάτερ μου, πάτερ μου! Σή-
 κω λοιπόν! Ὁ! τί νὰ κάμω ἢ δυστυχής»
 Ἦτο ἀπηλπισμένη ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ πα-
 τὴρ, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ φροντίζη περὶ
 αὐτῆς, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ φροντί-
 σῃ οὐδὲ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ μικρὰ μας
 λοιπόν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ βοηθήσῃ τὸν
 πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀβοήθητος καὶ ἐ-
 φαίνετο ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἀποθάνῃ ἀλλὰ
 πῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ; Συνέλαβε τὴν χεῖρα
 του καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ. Ἐ-

Ὁ Κεκρυμμένος Θησαυρός.

φώναξε μὲ τόσην ἀγωνίαν ὥστε ἐπὶ τέλος
 ἢ φωνὴ της διετρύπησε τὰ ἀναίσθητα ὠ-
 τὰ του, καὶ κατέβαλεν ὄλας του τὰς δυ-
 νάμεις διὰ νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἐνῶ ἐδοκίμαζε
 νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἐπιπτε
 πάλιν ἀναίσθητος, καὶ πάλιν ἐκ νέου ἀν-

τήγουν αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τῆς μι-
 κρᾶς κόρης. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἀ-
 φήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς της. Χωρὶς νὰ
 αἰσθάνηται ἐκεῖνος οὐδὲ νὰ ἐννοῇ τὴν ἀθλι-
 ότητα τῆς θυγατρὸς του παρετήρει μὲ
 βλέμμα ἐξηγριωμένον καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐ-

ξιν από πρωίας μέχρις εσπέρας έκαμνε τον οίκον άνω-κάτω.

Με όλην την άδυναμίαν και επίεικίαν της ή μήτηρ του προσεπάθη να τον κάμη να έννοήση ότι έπρεπε να μη θορυβή τόσοσ όταν διασκεδάζει.

Ο δέ μικρός ταραχοποιός προλαμβάνων άπήντα διά φωνής κολακευτικής: «Μαμμα-κούλα, δέν είνε κακός ο Όρεστούλης, άφες με να διασκεδάζω.» Και μ' όλα ταύτα ο Όρεστής ήτο άνυπόφορος. «Όχι οι ύπηρέται δέν τον ύπέφερον, άλλ' ούτε οι μικροί του φίλοι τον έδέχοντο να παίξη μαζί των.

Τί λοιπόν έσήμαινε τούτο;

Έσήμαινε ότι ο Όρεστής ήτο άλθώς κακομαθημένον παιδίον. Είχε την άπαίτησιν, να όλοι οι μικροί του σύντροφοι υποτάσσωνται εις τας παραλόγους θελήσεις του και υπακούωσιν εις τας τρελλάς του επιθυμίας και τά άνόητα έλαττώματά του, επειδή δέ τάλλα παιδιά δέν έγαμνον ότι αυτός ήθελεν ήρχίζον από τής φιλονικείας και κατέληγον εις τά γρονθοκοπήματα, ο δέ Όρεστής, όστις ήτο όλίγον άδύνατος, πολλάκις της έτρωγεν από τους άλλους.

Έν τούτοις ο Όρεστής δέν ήτο κακός. Όταν έκαμνε κακόν τι εις τους φίλους του, μετενόει άμέσως, και έλεγε προς τους επιπλήττοντας αυτόν: «δέν τό ήθελα, δέν τό έκαμα επίτηδες.» Η δικαιολόγησις αύτη ήτο κακή. Ο Όρεστής έγνωρίζε καλώς τούτο: διότι ή μήτηρ του πολλάκις του είχεν επαναλάβει, ότι, διά να έχη τις φίλους και να τον αγαπούν, πρέπει να φέρηται καλώς και να γνωρίζη να θυσιάση τας όρέξεις του εις τας επιθυμίας των άλλων.

Βεβαίως τοιαύτην συμπεριφοράν ούδέποτε έφαντάστη ο Όρεστής, άλλ' άπ'έναντίας χυδραίνων την φωνήν του, ως να ήθελε να τον φοβηθούν έλεγεν:

«Ο Όρεστής έτσι τό θέλει! ό,τι θέλω εγώ πρέπει να γίνηται!»

Δυστυχώς ο Όρεστής όπως έφέρετο εις τον οίκον των γονέων του, τό ίδιον έκαμνε και εις τας οικίας των άλλων, όπου ή μήτηρ του τον έφερον όταν έκαμνεν επισκέψεις ήτο και εκεί όκληρός, διέκοπτε πολ-

λάκις την συνομιλίαν, έτράβα την μητέρα του από τό φόρεμα εις πάσαν στιγμήν λέγων: «έσκασα εδώ μέσα, σήκω να φύγωμεν.» Η μήτηρ του έντροπομένη, διότι είχε τοιοϋτο παιδίον, υπεχρεούτο να έγήρηται και ν' αναχωρή. (έπεται συνέχεια.)

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

2— Διατήρησις των οδόντων.

Πρέπει να προσυλάττωμεν πολύ τους οδόντας, διότι οι οδόντες, καθώς όλοι τό γνωρίζομεν, χρησιμεύουσι διά την μάσησιν των τροφών, άνευ τής όποίας ο στόμαχος θά ήτο άδύνατον να τας χωνεύση. Οι οδόντες λοιπόν συνδέονται μετά τής θρέψεως και τής υγείας του σώματός μας. Επειδή όμως είναι εις καθημερινήν χρήσιν, φθείρονται εύκόλως, και πολύ περισσότερο όταν δέν προσυλάττωμεν αυτούς. Διά τούτο καθ' έκάστην πρωίαν, άμα έγειρόμεθα εκ τής κλίνης, πρέπει να πλύνωμεν τους οδόντας μας δι' όλίγου ύδατος και να τρίβωμεν αυτούς έλαφρώς διά μιας βούρτσας ή διά μαλλίνου ύφάσματος: προς τούταις όμως πρέπει να προσέχωμεν μετά τό φαγητόν να πλύνωμεν τό στόμα μας πάλιν με ύδωρ, διότι μικρά τεμάχια τροφής, μένοντα μεταξύ των οδόντων, προκαλοϋσιν όλίγον κατ' όλίγον την σήψιν και την καταστροφήν αυτών. Τους οδόντας επίσης τους καταστρέφουσιν αι όξυνησ ούσαι καθώς τά λεμόνια και τά τοιαύτα. Τό σπουδαιότερον δέ όπερ καταστρέφει τους οδόντας είναι ή κακή συνήθεια την όποιαν πολλοί έχουσι, μετά μίαν θερμήν τροφήν, άμέσως να πίνωσι ψυχρόν ύδωρ.

Ας προσέχωσιν οι άναγνώσται ημών να φυλάττωσι τας άνωτέρω συμβουλάς, διά να μη υποφέρωσι τους φοβερούς πόνους τους όποιους προσξενούσι οι έφαρμένοι οδόντες, και έπομένως να μη εύρεθώσιν εις την σκληράν ανάγκην να εκρίζώσωσι τά πολύτιμα αυτά όργανα τής μασήσεως, τά όποια ο Δημιουργός έδωκε διά να ύπάρχωσι και να χρησιμεύωσιν εις τον άνθρωπον.

ΚΑΓΚΑΡΟΥ.

Ούτως ονομάζονται τά παράδοξα ταύτα ζώα εις την πατρίδα των, την Νέαν Όλλανδίαν. Εκεί οι καγκαρού ζώσιν άγελήδον τρεφόμενοι με χλόην, με φύλλα, με βλαστούς και με παντοία άλλα φυτά. Επειδή, καθώς βλέπετε εν τή εικονογραφία, οι όπίσθιοι πόδες των είνε παρά πολύ μεγαλύτεροι από τους έμπροσθίους, τό βάδισμα αυτών συνίσταται εις πηδήματα όπως και τό των κονίκλων. Όταν θέλουσι να αναπαυθώσι λαμβάνουσι την στάσιν την όποιαν έχει ο έν τή εικονογραφία μας κα-

γκαρού. Αλλ' όταν καταδιώκονται θέτουσιν εις έγέργειαν όλην των την άνδρίαν και την καταπληκτικήν εύκίνησιν. Οι έμπροσθιοι πόδες ομοιάζουσι προς τας χείρας, του πίθηκος.

Έν εκ των κυριωτέρων χαρακτηριστικών των ζώων τούτων είνε ή τάση εκείνη την όποιαν έχουσι τά θήλια υπό την κοιλίαν των, και ήτις σχηματίζεται υπό μιας μεγάλης πτυχής του δέρματος. Τά νεογνά των καγκαρού γεννώνται παρά πολύ μικρά, σχεδόν ως έν μήλον! Τί λοιπόν θά άπερί-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν.»

κ. Μ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΝ. Ἐὰν ἔχητε τὸ θάρρος τῆς ἀθωότητος, πρέπει βεβαίως νὰ ἀπαντήσητε διὰ τῶν ἐφημερίδων εἰς ὅλα τὰ καθ' ἑμῶν ὑπὸ τοῦ κ. Σπουλιόπουλου γραφέντα ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 974, 976, 981, 986, 993, φύλλοις τοῦ «Τηλεγράφου». Δὲν πρᾶττετε ὅμως τοῦτο, ἀλλὰ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν παιδῶν τοῦ ἰουνίου ἐκθέτετε ἐν ὀλίγοις καὶ ὅπως σᾶς συμφέρει τὴν ὑπόθεσιν. Ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ σας λέγεται: «Εἰς τῶν συντακτῶν τῆς Διαπλάσεως διὰ μὲν τοῦ «Τηλεγράφου» γράφει: — Ἐἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐπισυναπτομένῳ καταλόγῳ... κτλ — καὶ ἐκ τοῦ χωρίου τούτου, ὡς νὰ ἐγράφη αὐτὸ μόνον τὸ ἄρθρον, ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ κρίνωσιν ἂν φ' ἐαυτῶν περὶ τούτου οἱ μικροὶ σας συνδρομηταὶ καὶ φίλοι (καὶ ἐπιθυμεῖτε βεβαίως νὰ ᾧσαι δικαίαι αἱ κρίσεις των αὐταὶ!) Ἄλλ' ἀφοῦ τὰς θελετε δικαίας διατὶ παραλείπετε ἐν τῇ περιλήψει τῆς ὑποθέσεως τὸ οὐσιαστέστερον μέρος ἐφ' οὗ θὰ στηριχθῶσιν αἱ δικαίαι αὐταὶ κρίσεις; Διατὶ δηλ. παραλείπετε τὰς κρίσεις τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ «Τηλεγράφου» τῆς 23 ἀπριλίου ἀριθ. 976, καὶ αἵτινες ἔχουσιν οὕτω: Ὁ ἀντίχριστος αὐτὸς (ἐννοεῖ σᾶς, κύριε Καλοποθάκη) εἶνε εἰς ἐκ τῶν παρενοχλούντων τὴν ἐκκλησίαν μας. Τὰ ἔργα του καθόσον ἐνθυμοῦμαι ἔχουν ἀπαγορευθῆναι δὲν ἔχω ὑπ'

ὄψιν μου τὴν ἐγκύκλιον, ἀλλὰ βεβαίως ΟΛΑ αὐτοῦ τὰ ἔργα πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγουν οἱ Ἑλληνόπαιδες» — Δὲν εἶναι ἔργα σας ἡ Ἐφημερίς τῶν παιδῶν καὶ ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς; Ἐὰν ἔχητε τὸ θάρρος τῆς ἀθωότητος, ἐπαναλαμβάνομεν, πρέπει νὰ ἀπαντήσητε διὰ τῶν ἐφημερίδων διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς μικροὺς σας συνδρομητὰς καὶ φίλους μόνον, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

κ. Ι. Ν. Διότι ἡ Ἀλληλογραφία καὶ ἡ σελὶς τῶν προβλημάτων καὶ ἐρωτήσεων γράφονται χάριν ὅλης τῆς οἰκογενείας. — κ. Κ. Βεβαίως πάντα τὰ παιδαγωγικὰ συστήματα τοῦτο ὑποστηρίζουσιν ὅτι: ἡ ἀνατροφή τῶν παιδῶν δὲν ἔγκειται εἰς τὸ νὰ πλουτίσωμεν τὴν διάνοιαν αὐτῶν διὰ γνώσεων αἵτινες μετ' ὀλίγον δύνανται νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τῆς μνήμης των, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν κρίσιν αὐτῶν, ἥτις εἶνε διαρκὴς καὶ σταθερά. Ἀπατάσθε ὅμως, ἐὰν φρονῆτε ὅτι εἰς τοῦτο τείνει καὶ τὸ μέχρι τούδε διέπον τὴν κατωτέραν παιδείαν σύστημα ἐν τῇ πατρίδι μας.

— Κυρίαν... * Ἐπειδὴ εἶνε δυσκολώτερον νὰ συνειθίσῃ τις νὰ ἀκούῃ παρὰ νὰ φλυαρῆ, διδάξατε τώρα ὅτε εἶνε εἰσέτι καιρὸς, τὸν Γεωργιάκην σας νὰ ἀκούῃ τοὺς ὁμιλοῦντας καὶ ἐπὶ τῆς ὁμιλίας αὐτῶν νὰ σᾶς λέγῃ κατόπιν τὰς κρίσεις του· νὰ μὴ ἀποκρίνεται δὲ ἢ εἰς ὅσα ἐρωτᾶται. Διὰ τοῦ μέσου τούτου βολιδσκοπεῖτε τὴν καρδίαν τοῦ παιδὸς καὶ δύνασθε νὰ μορφώσητε αὐτήν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Γραφείῳ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἐν Κερυύρα παρὰ τῷ κ. Ι. Β. Τριβουζᾷ πρώτῳ βουλευτῇ, ἐν Κέα παρὰ τῷ κ. Ι. Ψύλλῳ ἱατρῷ, ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Ἀναστ. Φιλίῳ, ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ κ. Γ. Φιλαρέτῳ συντάκτῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Σέρῳ παρὰ τῷ κ. Ν. Κανακοπούλῳ, ἐν Χίῳ παρὰ τῷ κ. Θεοδ. Καράβῃ· ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ πόλει ἢ χωρίῳ τοῦ κράτους παρὰ τοῖς κκ. ἑλληνοδιδασκάλοις καὶ δημοδιδασκάλοις οἵτινες ἔχουσιν ἀγγελίας ἡμῶν, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Γεωρ. Ἀσδέρη.

Παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. συνδρομητὰς νὰ ἀναγινώσκωσι μετὰ προσοχῆς τὰς γνωστοποιήσεις καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

— Ὅσοι ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἀλλάσσωσι κατοικίαν παρακαλοῦνται νὰ ποιῶσι τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐγκαίρως, διὰ νὰ μὴ ἐπέρχηται ἀπώλεια φυλλαδίων.

— Ἡ Διεύθυνσις τῶν Παιδῶν ἀναγγέλλει τὴν ἐκδόσιν παντὸς ἡθικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς βιβλίου, οὗ ἀντίτιπον ἤθελε τῆς σταλῆ δωρεάν.

— Ὅστις ἤθελε κάμει δέκα συνδρομητὰς «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ προπληρώσει τὰς συνδρομὰς των, λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος, ὁ δὲ κάμων εἴκοσι συνδρομητὰς λαμβάνει τρία φύλλα.

Πᾶσα αἴτησις ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν ταλῶν ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφ. τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ὁδὸς Λιόλου, 23, παραπλεύρως τῆς «Ἐλευθερίας Ἑλλάδος».

ΤΥΠΟΙΣ • ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ • — ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Β. ΒΑΡΟΥΘΑΚΗ ΕΝ ΦΑΛΛΗΡΩ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕΡΙΑ Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3.— Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀρχονται ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι καὶ προπληρωταί.

Ἔτος Γ'.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, Ἰούλιος 1879.

Αριθ. 6.

Ἡ Τρελλὴ Μάνα.

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΑ.

—Νάνι τ' αγόρι μου,
Νάνι χρυσό μου,
Ἀγαπημένο μου,
Μὰ ὄφρα νά.
Ποῖα μάνα δεύτερη
ἔχει τὸ γυιό μου,
Ποῖο ἀστὲρ εἶδατε
Τόσο λαμπρό;

Ψυχαίς ποῦ στρώνετε
Νὰ κοιμηθῆτε
Στὰ μωσχολούδα
Στῆς εὐωΐαις.
Πές τε μ' ἂν ἔτυχε
Ποτὲ νὰ ἰδῆτε
Ἄχ! τέτοιο λούλουδο
Ἢ ἔμορφαίς.—

Ἐλεγε ἡ δύστυχη
Μάνα σκυμμένη
Ὅμπρός σ' ἀγόρι της
Τὸ μοναχό
Ποῦ ἡ ζέστη τῶτρωγε
Ἄχ! κ' ἡ καυμένη
Δὲν εἶχε ἄλλον
Στὸν κόσμ' αὐτό

Τὰ χέρια κτύπαι
Μ' ἀπελπισία
Βοήθεια φώναζε
Στὴν Παναγιά
Κ' ἔταξ' ὀλόχρυσον
Βιόλινα μία
Νὰ πῆσθαι χάρι της
Στὴν ἐκκλησιά.

Κ' ἀπὸ τὰ κλάμματα
Ἀποσταμμένη

Εἰς τὸ προσκέφαλο
Ποῦ ἦτο φωτιά,
Γέρνει περιλυπη,
Ἰτιά θλιμμένη,
Κ' ἀποκοιμήθησε
Μισοκλεφτά.

Μὰ ὅταν ἐξόπνησε
Μὲ τὴν αὐγούλα
Τηράει τ' ἀγόρι της
—Ἄχ! συμφορὰ!—
Εἶχε σὰ μάτια του
Θολὴ νυχτοῦλα
Τὰ χέρια κρυστάλλο
Σὰν παγινιά.

Ἐκεῖνο τὴν ὄρα
Στὸ μαῦρο χῶμα,
Μὰ ἡ μάνα ἡ δύστυχη
—Μάνα τρελλή—
Στὴν ἀδεια κούνια του
Τὸ βράδυ ἀκόμα
Ἄχ! ἐνανούριζε
Ἦς τὴν αὐγή.

—Κοιμήσου—ἔλεγε—
Κοιμήσου πῶς μου
Ἐοῦ εἶσ' ὁ ἥλιος μου
Ἐοῦ στολή
Κι' ὄμπρός σου ψεύτικοι
Ὅλοι τοῦ κόσμου
Εἶναι γιὰ μένανε
Οἱ θησαυροί.

Αὔριο τὸ γάμμαμα,
Ποῦ νὰ βροσκήσουν
Θαβοῦν ἡ πέρδικες
Στὴν ῥεμματιά,
Θάλασσον χαρούμενες
Νὰ σὲ ξεπνίσουν

Μὲ τὰ τραγούδια τους
Γλυκὰ γλυκὰ—

Νύχτες ἐπέρασαν
Πολλαῖς κι' ἀκόμα
Ἢ μάνα ἡ δύστυχη
Γονατιστὴ
Μὲ τὸ παράπονο
Πάντα στὸ στόμα
Τὰ ἴδια ἀρχίνας
Νὰ τραγουδῆ.

—Κοιμήσ', ἀγόρι μου,
Κοιμήσου, πῶς μου,
Ἐοῦ εἶσ' ὁ ἥλιος μου,
Ἐοῦ στολή
Κι' ὄμπρός σου ψεύτικοι
Ὅλοι τοῦ κόσμου
Εἶναι γιὰ μένανε
Οἱ θησαυροί.—

Μὰ εἶχε τὰ μάτια της
Μισοσβυσμένα,
Ἄγνὸ τὸ πρόσωπο
Σὰν τὸ κερὶ
Ἄχ! κ' ἕνα γάμμαμα
Παιδάκια ξένα
Νεκρὰ τὴν κῆρανε
Χωρὶς πνοή.

Ἐκεῖ ποῦ φαίνεται
Τὸ ἐρημοκλήσι,
Ἐκεῖ τὴν θάψανε
Καὶ συντροφιά
Στὸ μαῦρο μνημά της
Πρὶν νὰ σφαλίσῃ
Τὸ γυιό της ἔβαλαν
Στὴν ἀγκαλιά.

Κ. ΞΕΝΟΣ.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἦτο θέρος, ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἐποχὴ εἰς
ἣν καὶ σήμερον εὐρισκόμεθα· ὁ ἥλιος ἔλαμ-
πεν εἰς τοὺς γλοιοὺς λειμῶνας, τὰ πτηνὰ
ἔσελάδουν ἐντὸς τῶν πυκνῶν θάμνων, οἱ
κόνικλοι ἔπαιζον τὸν κρουπτόν εἰσπερχόμενοι
καὶ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν φωλεῶν των, τὰ
ἐντομα ἐδόμβουν ἀκαταπαύστως παντα-
χόθεν, καὶ αἱ νῆσσι ἐλούοντο ἐντὸς τοῦ
ὄρουρου ῥύακος.

Ἐν τῷ ἀγρῷ οἱ θειαστὰ εἶχον τελειώ-

σαι τὴν ἐργασίαν των· ἀλλ' αἱ κορασίδες
καὶ τὰ παιδάκια ἐγύριζον τὸν χόρτον τὸν
ἐκκοπέντα πρὸ τοῦ φλογεροῦ καύσωνος, ἐλ-
πίζουσαι νὰ τὸν συλλεξῶσι τὴν αὐτὴν ἐ-
σπέραν, ἀφῶ ὁ ἥλιος ἔκαιε τόσο πολύ!

Ὁ Θεόδωρος Ζαχαρόπουλος καὶ οἱ μικροὶ
κῦτοῦ ἐξιδεῖται, ἡ Οὐρανία καὶ ὁ Χαρί-
λαος Ῥαπτάκης, ἦσαν ὅσον δύναντο νὰ
φνητασθῆτε εὐτυχεῖς· δὲν ἐφοβοῦντο, βε-
βαίως, τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου. Ὅσον δὲ
εἶνε εὐχάριστος ἡ ἐξοχὴ ἐν ὧρᾳ θερούς!

Ὁ πατὴρ τοῦ Θεοδώρου τοῦ εἶχε κατα-

σκευάζει ἐν ξύλινον ξίφος, οὗτος δὲ διὰ νὰ
διασκεδάσῃ περισσότερο εἶχεν ἔλθει μετὰ
χαρῆς εἰς τῆς θείας του διὰ νὰ παίξῃ μετὰ
τῶν ἐξιδεῖται του. Βύρισκοντο λοιπὸν εἰς
τὸ μέσον τοῦ κλειτεροῦ παιγνιδίου ὅτε ἤ-
κουσαν τὴν φωνὴν τῆς κυρίας Ῥαπτάκη,
ἣτις ἐφώναζε:

—Ποῦ εἶσθε, παιδιὰ; Σὰ; θέλω.

Ὁ Θεόδωρος ἔτρεξε ταχέως πρὸς τὴν οἰ-
κίαν, καὶ μετ' ὀλίγον συνήτησε τὴν θεϊάν
του, ἣτις τῷ εἶπε:

—Ἀκουσον, παιδίον μου, κατ' αὐτὴν
τὴν ὥραν συνειθίζει νὴ τρώγῃ ὁ θεὸς σου·
σήμερον θερίζει εἰς τὸ κτήμα τοῦ κυρίου
Ἀνδρέα· θὰ μοῦ ἔκαμνες μεγάλην χάριν,
ἐὰν ἐπήγαινες μετὰ μικρὰ νὰ τοῦ φέρῃς
τὸ φαγητόν του. Ἴδού ἡ χύτρα, λάβε τὴν
καὶ πρόσσεχε μὴ τὴν ἀναποδογυρίσης, διότι
πολὺ σπανίως δύναμαι νὰ ἀγοράζω κρέας,
καὶ σήμερον τοῦ ἔχω μαγειρεύσει πολὺ ὀ-
ρεκτικὸν φαγητόν.

Ὁ Θεόδωρος ἔλαβε τὴν χύτραν καὶ ἐπέ-
στρεψε πρὸς τοὺς ἐξιδεῖται του· δὲν τοὺς
ἐπανεῦρε μὲν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀλλ' ἀ-
κολουθῶν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς των, τοὺς
εὔρεν ἐντὸς τοῦ ὀρθῶνος, ἔνθα τοὺς εἶ-
χον περικυκλώσει αἱ χῆνες καὶ αἱ πάπαι,
νομιζουσαι ὅτι ταῖς εἶχον φέρεϊ τροφήν.

—Ζήτη· Τώρα θὰ διασκεδάσωμεν ὡ-
ραία! ἐφώναζεν ὁ Θεόδωρος. Ἐμπρός! Οὐ-
ρανία, σὺ κράτει αὐτὴν τὴν χύτραν ἐνῶ
ἐγὼ καὶ ὁ Χαρίλαος θὰ κάμνωμεν ἐπιθεώ-
ρησιν τοῦ στρατοῦ μας.

Ἡ Οὐρανία ἔλαβε τὴν χύτραν, καὶ ὁ
Χαρίλαος ἐκράτει τὴν σημαίαν ἣτις ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ ἐν παλαιὸν κόκκινον μανθύ-
λιον δεδεμένον εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς καλαμίου.
Ὁ δὲ Θεόδωρος ἔλαβε τὸ ξίφος του καὶ
φυσῶν ἐντὸς γωνίου, ἀντὶ σάλπιγγος, κα-
τῶρθωσε νὰ ἀποτελέσῃ ἡχόν τινα ὅστις
τοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ εὐάρεστος. Δυστυχῶς
ὅμως αἱ νῆσσι δὲν ἤθελον νὰ κάμουν τὸ
βῆμα καὶ διέκοπτον τὴν μουσικὴν δι' ἐνὸς
κακ, κακ, πολὺ ὀλίγον ἀρμονικοῦ. Τοιοῦ-
τοτρόπως παρῆλθεν ἀνεπαισθῆτως ἡμίσεια
ὥρα χωρὶς ὁ Θεόδωρος νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν
παραγγελίαν τῆς θείας του· τὸ παιγνίδιον

ἦτο τόσο νόστιμον, τόσο νέον, ὥστε οὐ-
δόλως ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ θεὸς του
ὅστις ἀνέμενε τὸ φαγητόν. Ἀφῆνης ὅμως
τὸν ἐνεθυμήθη ἐπὶ τέλους καὶ ρίψας τὸ ξί-
φος του κατὰ γῆς ἐφώναζε:

—Αἰ! γρήγορα, γρήγορα, ἔλθετε μαζί
μου διὰ νὰ φέρωμεν τὸ φαγητόν εἰς τὸν
πατέρα σας. Ποῦ εἶνε ἡ χύτρα, Οὐρανία;

Ἡ Οὐρανία τοῦ ἐνεχείρισε τὴν χύτραν
τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀφήσει χάμω καὶ τὴν εἶ-
χεν ὄλω; διόλου λησμονήσει. Ὁ Θεόδωρος
κατελήφθη ὑπὸ φόβου ὅτε παρατηρήσας
ἐντὸς αὐτῆς, τὴν εἶδε σχεδὸν κενήν. Δὲν
ὑπῆρχε πλέον σάλτσα, μόνον τεμαχίτι-
να κρέατος ἦσαν ἐντὸς.

—ὦ! Οὐρανία, πόσον εἶσαι ἀνόητος!
ἐφώναζεν ὁ Θεόδωρος. Τί τὸ ἔκαμες τὸ φα-
γητόν! Τὸ ἔχυσες; τί ἔγεινε λοιπὸν;

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν παρετήρησε
τὸν σκύλον ὁ ὁποῖος ἐξήρητο κρυφίως ἐκ
τοῦ ὀρθῶνος, μετὰ τὴν οὐρανὴν καταβιβασμέ-
νην μεταξὺ τῶν ποδῶν του, ὡς νὰ ὑπο-
πτεύετο ὅτι εἶχε πράξει κακόν τι.

—Ἄ! σὺ εἶσαι ὁ κλέπτης! ἐφώναζεν ὁ
Θεόδωρος. Καὶ τρέξας κατόπιν τοῦ σκύλου
τοῦ κατέφερε δυνατὸν λάκτισμα τὸ ὁποῖον
τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ ὠρούμενος.

—Τώρα δὲν μένει ἄλλο τι νὰ κάμω-
μεν εἰμὴ νὰ ὑπάγωμεν νὰ εἰπώμεν τὴν συμ-
φορὰν ταύτην πρὸς τὴν μητέρα σας, εἶπεν
ὁ Θεόδωρος, στενάζων... Τί θὰ εἶπῃ!

Καὶ τὰ τρία λοιπὸν παιδιὰ ἐπέστρεψαν
εἰς τὴν οἰκίαν των μετὰ καρδίαν τεθλιμμέ-
νην καὶ μετὰ μούτρα κατεβασμένα. Ὁ Θεό-
δωρος ἠσθάνετο καλῶς πλέον ὅτι οὔτε ἡ
Οὐρανία ἔπαιεν οὔτε ὁ κύων, ἀλλ' αὐτὸς
μόνον, διότι πρὸς αὐτὸν εἶχε δοθῆ ἡ πα-
ραγγελία.

—Ἐὰν ἐξετέλουν ἀμέσως τὴν ἐντο-
λήν τῆς θείας μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δὲν
θὰ συνέβαινε τοῦτο. Πλήρης λοιπὸν μετα-
νοίας ἐξωμολογήθη τὸ πρᾶγμα πρὸς τὴν
θεϊάν του, κατηγορῶν πρὸ πάντων τὸν ἐκυ-
τόν του.

Ἡ κυρία Ῥαπτάκη ἐλυπήθη πολὺ, διότι
ἦτο πτωχὴ καὶ μετὰ μεγάλης στενοχω-
ρίας εἶχε δυνήθῃ νὰ παρασκευάσῃ τὸ ὡ-

ρατὸν αὐτὸ φραγτὸν διὰ τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ, βλέπουσα ὅτι ὁ Θεόδωρος ἐλυπεῖτο πρᾶγματικῶς, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀξήσῃ τὴν λύπην του ἐπιπλήττουσα αὐτόν. Ἄλλ' ἔκοψε τεμάχιον ἄρτου καὶ τυροῦ καὶ τὸ ἔδωσε πρὸς τὸν Θεόδωρον διὰ νὰ τὸ φέρῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της, λέγουσα πρὸς αὐτὸν ὅτι ἤλπιζε τὸ συμβᾶν αὐτὸ νὰ τοῦ γίνῃ μῆθημα διὰ τὸ μέλλον.

Μετὰ τινος ἐβδομηκονθῆς ἡ κυρία Ῥαπτᾶκη εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ὅτε ὁ Θεόδωρος εἰσέρχεται τρέχων μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μαγειρεῖόν της καὶ τῆ περυσικῆς κατὰ κλῆρον παχίμα περιτετυλιγμένον διὰ μιᾶς ἐφημερίδος.

— Ἴδού, θεῖα, ἐγὼ ἄξω πηδῶν ἀπὸ χερσίν· λάβε αὐτὸ διὰ νὰ πρᾶσκειν ὡραῖον φραγτὸν διὰ τὸν θεῖον.

Ἡ κυρία Ῥαπτᾶκη ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ εἶρε νόστιμον τεμάχιον κρέατος.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ φέρεις αὐτό, Θεόδωρε; Πῶς τὸ ἀπέκτησας;

— Πολὺ τιμῶς, θεῖα· πιστεύσον με, σὲ πρᾶκαλῶ. Ὑστερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ συμβᾶν ἔθετον κατὰ μέρος ὅλα τὰ λεπτά μου τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζον κἀμνων μικρὰ θελήματα· διότι, εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἀπεφάσισα νὰ πληρώσω τὸ φραγτὸν τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς ἔχασεν ἐκ τοῦ παιζίσματός μου. Ἴδού λοιπὸν αὐτὸ τώρα, εἶπε μὲ ὕφος παιδρὸν.

— Ἀλλὰ, τέκνον μου, ἐγὼ σὲ εἶχον πολλάκις ἀκούσει νὰ λέγῃς ὅτι εἶχες ἀνάγκην μερικῶν πρᾶγματων, καὶ λυποῦμαι ὅτι ἐξώδευσας τὰ χρήματά σου δι' ἡμᾶς.

— Πρῶτον τὸ καθῆκον καὶ ἔπειτα αἱ τέρεψεις, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Θεόδωρος. Τὸ ἐλησμόνησα τοῦτο μίαν φορὰν, θεῖα, καὶ ἔγινε αἰτία νὰ ὑποφέρῃ ὁ θεὸς μου, ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ ἔγινε καλὸν μάθημα, σὲ βεβαιῶ, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ τὸ λησμονήσω πλέον.

Καὶ τῶνόντι! ὁ Θεόδωρος ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, καὶ καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν δὲν εὗρεν εὐχαριστοτέραν τέρεψιν εἰμῆ ὅταν ἐξετέλει:

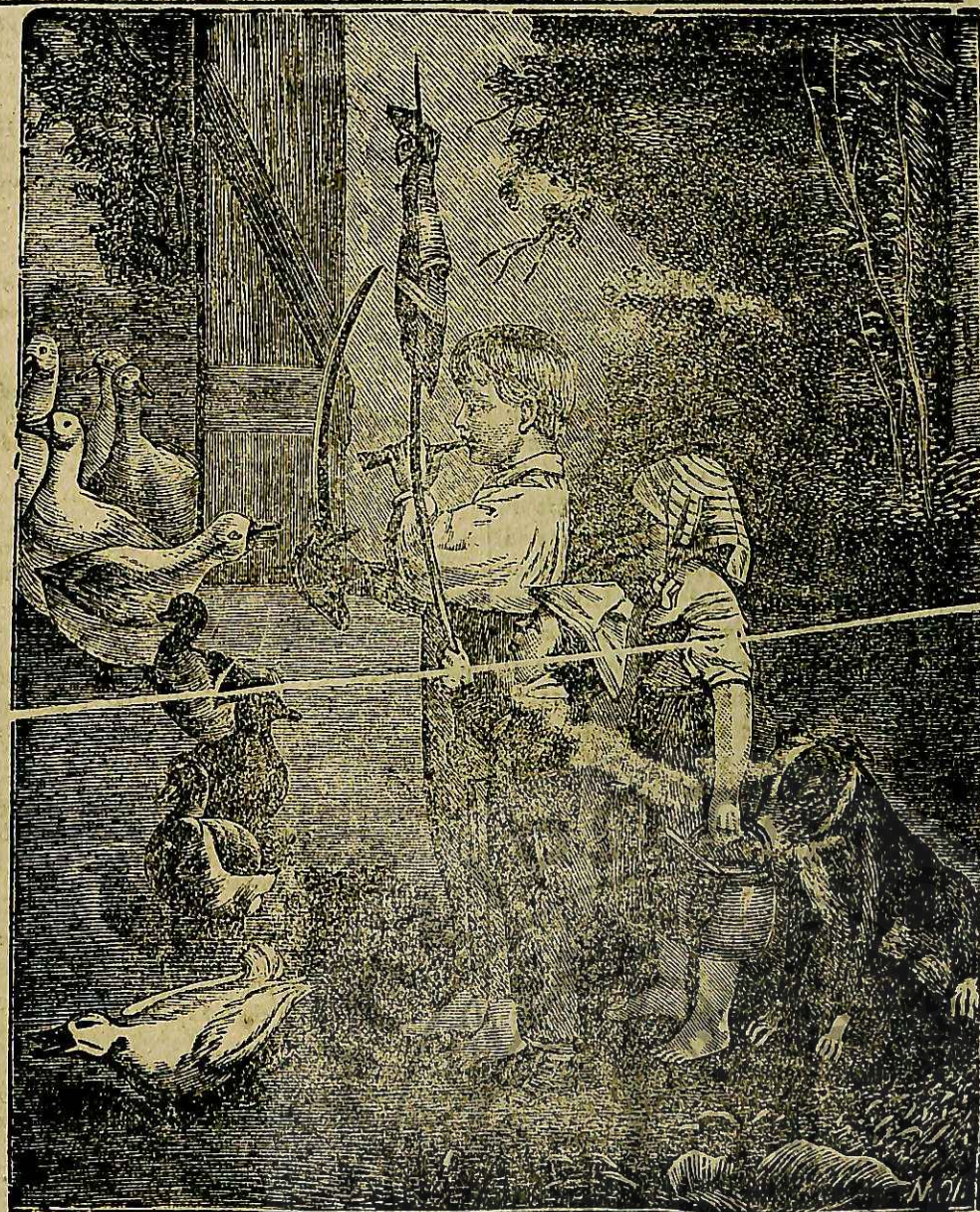
Τὸ καθῆκον πρῶτον.

π. κ. κ. κ.

ΕΡΙΔΕΣ ΕΝ Τῷ ΑΓΡῶ.

Ποῖος ἀπὸ σᾶς, ἀξιοχάπητοι μικροί, δύναται νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας στιγμᾶς, διὰ νὰ ἀκούσῃ τοὺς λόγους μιᾶς κυρίας, ἧτις σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἦσθε καλοὶ καὶ εὐτυχεῖς; Πολὺ συχνὰ βλέπω μικροὺς παῖδας παίζοντας ἐντὸς τῶν ὀδῶν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς εἴπω ὡραῖας ἱστορίας. ἔάν εἶχον καιρὸν νὰ ὁ πράξω καὶ ὅταν σεῖς κόπτετε εὐώδη ἔνθη ἐντὸς τῶν ἀγρῶν καὶ γεμίζετε τὰς μικρὰς σας χεῖρας μὲ ὡραῖας παπικρούνας, μὲ χρυσοῦλα, μὲ τριφύλλια, χιρίσματα νὰ σᾶς βλέπω τὸσον ὕψις καὶ εὐχαριστημένους. Ἐάν ὅμως ἐκρυπτόμην ὑποθὲν κανενὸς φραγτοῦ διὰ νὰ ἀκούσω ὅσα λέγετε εἰς πᾶσαν στιγμὴν, φοβοῦμαι μήπως δὲν ἤθελον ἀκούσει πάντοτε καλὰς λέξεις καὶ γλυκαῖας φωνὰς. Δὲν ἔχω δίκαιον; Δὲν συνέπεσε καμμίαν φορὰν δύο ἐξ ὑμῶν νὰ ἴδῃτε συγχρόνως τὸ αὐτὸ ἄνθος ἢ τὸ αὐτὸ βετόμουρον, τὸ ὁποῖον ἦτο ὠριμώτερον καὶ μεγαλειότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα ἦσαν πλησίον του; Τότε καὶ οἱ δύο ἀπλόνετε τὰς χεῖρας διὰ νὰ φθάσῃτε τὸ ὡραῖον, ἀλλὰ ὁ εἰς ἐξ ὑμῶν εἶνε ὑψηλότερος τοῦ συντρόφου του, τραβᾷ τὸ κλωνάριον πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ κόπτει πρῶτος, ὁ ἕτερος δὲ δυσκρεστηθεὶς προσφέρει ὀλίγας κακὰς λέξεις: — δὲν θὰ τὸ ἐφθῆνες ἐάν ἦσα κοντότερος, λέγει, — ἐγὼ τὸ εἶδον πρῶτος, — ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ τυλλέγω ἔνθη πλησίον σου, διότι πάντοτε ἐκλέγεις τὰ καλλίτερα καὶ τὰ φυλάττεις διὰ τὸν ἑαυτόν σου.

Ἄλλοτε πάλιν ἴσως ἔπεσε τις ἐξ ὑμῶν ἐντὸς τάφρου τινός, ἐξέσχισε τὸ φόρεμά του καὶ ἤματῶσεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του, ὀργιζόμενος δὲ διὰ τὴν συμφορὰν ταύτην, φωνάζει. «Ἡ Ἀμαλκία πταίει, διότι μὲ ὤνησε τοσον δυνατὰ.» Ἡ δὲ Ἀμαλκία λησμονοῦσα ὅτι καὶ αὐτὴ συχνάκις ὀργίζεται ὁμοίως, ὅταν κτυπᾷ, ἐπιπλήττει αὐτὸν λέγουσα ὅτι εἶνε ψευστής καὶ τοιουτοτρόπως παρεκκλῶσθητ' ἐμὴν ἔρις. Τώρα, μικροί μου φίλοι, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς σκοτίσω μὲ πηκλῶν, λόγους, οὔτε νὰ σᾶς ἐπι-

Τὸ καθῆκον πρῶτον

πλήξω διὰ τὰς μικρὰς σας αὐτὰς ἔριδας, διότι γνωρίζω ὅτι καὶ ἠλιθιωμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαλλόνου ἐνίοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἀκόμη αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες τὸ αὐτὸ πράττουσιν μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡ φιλονεικία μεταξὺ ἐκείνων δὲν γίνεται χάριν ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς φορέματος, ἀλλὰ χάριν ὁλοκλήρου χώρας ἢ

στρατοῦ, καὶ τότε, διὰ νὰ συμβεβῶσιν τὴν ὑπόθεσιν, στέλλει ἕκαστος ἐξ αὐτῶν περισσότερους ἀνθρώπους, ἀπὸ ὅσους δύνασθε σεῖς νὰ ἀριθμησῆτε. οἷτινες πολεμῶσιν ἀντικαταξί των καὶ βλέπουσι ποῖος νικᾷ! Τοῦτο εἶνε βδελυστὸν βεβαίως· πᾶς σᾶς φαίνεται; δὲν εἶνε φρικτὸν; Ἀλλὰ ἐάν δὲν προσπαθῆτε νὰ ἦσθε ἀγαθοὶ πρὸς ἀλλήλους τώρα, ὅτε

είσθε νέοι, φοβούμαι μήπως λάβητε μέρος εις τὰς μεγαλειτέρας ἐριδας ὁπόταν μεγαλώσητε. Τώρα ἀκριβῶς εἶνε κατάλληλος ἐποχὴ νὰ σὰς ἐνθυμίσω, ὅτι σοχνάκις ὀργιζόμεθα, ἐὰν ἔχωμεν πόνον τινά, πιστεύω δὲ ὅτι γνωρίζετε καὶ σεῖς καλῶς ὅτι ὁ πόνος ἢ ἡ λύπη αὐξάνουσι περισσότερον, ἐὰν ὀργιζόμεθα ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες μᾶς ἐκτύπησαν ἢ μᾶς δυσηρέστησαν. Δύναμαι νὰ σὰς εἶπω μίαν ἱστορίαν διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω τί ἐννοῶ μὲ τὰς λέξεις ταύτας. Δύο μικρὰ παιδιὰ, ὁ Κριτόβουλος καὶ ὁ Ξενοφῶν, ἔπαιζον μαζύ, ἡ δὲ ἀδελφὴ των Πηνελόπη παρητήρει αὐτούς. Ἀφῆνης λοιπὸν ὁ Ξενοφῶν ὁ ὁποῖος ἦτο δξύθυμος, ὠργίσθη κατὰ τοῦ Κριτοβούλου, διότι τοῦ ἐπῆρε ἐν τοῦ βλῶν μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ξενοφῶν ἤθελε νὰ κτίσῃ. Ἐκτύπησε τὸν δυστυχῆ Κριτόβουλον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ἐπλήγωσε τόσον πολὺ ὥστε ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ ἐσήκωσε τὴν χεῖρα διὰ νὰ ἀπωθήσῃ τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του ἐφώνησε, «Δὲν πειράζει, Κριτόβουλε! φίλησον τὸν Ξενοφῶντα, καὶ ἀμέσως θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πόνος.» Ἐγνώριζεν ἡ Πηνελόπη ὅτι ὁ Κριτόβουλος δὲν ἦτο πρῆγματικῶς πληγωμένος τόσον πολὺ, καὶ ὅτι ἔκλαιεν ἐπειδὴ ἦσθάνετο μέγα ἀδίκημα νὰ κτυπηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του· ἄμα ὅμως ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀδελφόν του καὶ ἐφίλησεν αὐτόν, εὐθύς ἐλησμονήσεν ὅλως διόλου τὸ κτύπημα. Προσπαθήσατε λοιπὸν τώρα πάντες νὰ ἐνθυμησθε τὸν μικρὸν Κριτόβουλον, καὶ ἂν τις ἐκ τῶν συντρόφων σας ἤθελε σὰς ὀμιλήσει μὲ ὀργὴν, ἀποκριθῆτε πρὸς αὐτόν μὲ ἀγαθότητα, προσπαθήσατε νὰ τὸν καταστήσητε πάλιν εὐτυχῆ, καὶ τότε θὰ σὰς ἀγαπᾶ περισσότερον ἢ πρῖν, διότι τὸν ἐμποδίσατε ἀπὸ τοῦ νὰ ὀργισθῇ.

ΣΟΦΙΑ.....

Η ΓΡΗΛΗ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ.

Πῶπω! πῶπω! ξεφωνοῦσε ἓνας ἔγγονος μὲν ἡμέρα. Κ' ἔτρεχε ἀπάνω κάτω κ' ἔτρεχε ἐδῶθε-πέρα, Γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσ' ἡ μάμμη. Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι....

Μὰ τῆς γραίας τὰ ποδάργια ἐβαστούσανε ἀκόμα, καὶ τὸν ἔπιασε τὸν φίλο ποῦγε στριμωγθῆ στὸ δῶμα
Ὡχ! ὦχ! ὦχ! τί θὰ τοῦ κάμη
ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι!!...

[ἀλάτι

Εἰς τὸ μαγερὶ τὸν πᾶει, παίρνει μὲ τὴν φοῦχτ' κ' ἐτοιμάζεται στὸ στόμα νὰ τοῦ βάλῃ ἓνα κομμάτι, κ' εἶχε κ' ἄλλα νὰ τοῦ κάμη ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι...

Θὰ τοῦ ἔβαζε πιερί, στὴ γωνιά γονατισμένο θὰ τὸν ἄφιν' ὅλη ἡμέρα ἠσυχὸ καὶ διψασμένο, καὶ μὲ τὸ χονδρὸ καλάμι θὰ τὸν ἔδερνε ἡ μάμμη

[νακάνω,

... Μὰ μετάνοιωσε τ' ἀγγόνι κ' εἶπε δὲν τὸ ξαστὸ σχολεῖο θὰ πηγαίνω, ἀταξίαις δὲν θὰ κάνω, καὶ τὸν ἄφησε ἡ μάμμη ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι...

Καὶ στ' ἀλήθεια! ἀπὸ τότε εἶχε φρόνησι καὶ τάξι, διάβαζ' ἔγραφε ὅλην ἡμέρα... Κόντευε πιά νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ ἡ μάμμη, καὶ τσακίζει τὸ καλάμι....

Τοῦ ἀγόραζε στραγάλια, τοῦ ἀγόραζε κουφέτα, μάναις, μύγδαλα, φουντούκια, μέλι τ' ἔλειψε τὴ καὶ τὸν ἄτρεψε ἡ μάμμη [φέτα... ἡ γρηὰ χωρὶς καλάμι....

Μία μόνον λύπη εἶχε, κ' ἔκλαιγε καὶ μὴ σταλίσσα: γιὰτὶ πρῶτα ὁ ἔγγονός της νὰ συγχίξῃ τὴ μεμμίτσα γιὰτὶ πρῶτα νὰ τὴν κάμη νὰ κρατῇ χονδρὸ καλάμι...

Μὰ ὁ ἔγγονός της τότε ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν φιλοῦσε εἰς τὸ στόμα, ἔπαιρνε καὶ τὰ φιλιὰ της κ' ἔλεγε «καλή μου μάμμη, νὰ ξεχάσῃς τὸ καλάμι»...

Ἐμεγάλωσε τὰ γγόνια... ὅλοι τοῦ γλυκομιλοῦσαν, τοῦδιναν χρυσὰ βιβλία, καὶ παντοῦ τὸ ἐπαινοῦσαν, καὶ καμάρωνε ἡ μάμμη, ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι. Δ. Γρ. Κ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

1.—ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Α'. Η ΜΟΙΡΑ.

Ἴδου τέλος πάντων, ἀφ' οὗ διετρίψαμεν τόσον πρὸ τῆς πύλης τοῦ ὠρχίου αὐτοῦ κήπου τῆς ἀγαθῆς μας γραίας φίλης, ἰδοὺ μᾶς ἀνοίγεται ὄλος ὁ θησαυρὸς αὐτῆς καὶ

πρῶτη ἐμφανίζεται μεγαλοπρεπῆς καὶ σεμνὴ γυνή. Εἶνε ἡ Μοῖρα. Εἶνε δηλ. ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ λεγομένη θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀρκνῆς ἀδελφὴ τῆς Γῆς, ἥτις εἶχε μεγάλην δύναμιν καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους· οὔτε θεός, οὔτε ἀνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Αἱ τὸς εἶνε ὁ λόγος δι' ὃν τὴν βλέπεις κομπάζουσαν τόσον. Τὸν κομπάζον αὐτὸν ἀπόφρευγε ὕπον δύνασαι διὰ νὰ μὴ πάθῃς τὸ τοῦ βτραρχοῦ ἐκείνου τοῦ ἀνοήτου ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν βουῖν

Πλησίον τῆς βλέπεις τὸ μέγα βιβλίον ἐπάνω εἰς θυσιαστήριον σιδηροῦν· εἶνε τὸ λεγόμενον βιβλίον τῆς Μοίρας, εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦται ἕκαστος ἀνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον καὶ ποδιχαγράφεται ὁ βίος καὶ αἱ περιπέτειαι αὐτοῦ, ἅς κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ἔτρεχον καὶ οἱ θεοὶ ὅταν ἤθελον νὰ συμβιβάζωσι τὰς φιλονεικίας των· ὥστε οὔτε θεὸς οὔτε ἀνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ «Τῆς τύχης τὰ γραμμένα», ἀλλ' ἕκαστος ὑπέμεινεν ὅτι «ἦταν γαρτὸ του». Βλέπεις πόσον τυρλοὶ ἦσαν τότε!! Δὲν ἐγνωρίζον τὴν δύναμιν τῆς φροντίδος τὴν ὁποῖαν δεῖκνύει διὰ τὰ πλάσματα τοῦ ὁ δημιουργὸς τοῦ πνυτός, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει ἡ κατήχησίς σου Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠναγκάζοντο νὰ δημιουργῶσι θεοτήτας ἀνυπάρχτους καὶ κατεδέρμοντο νὰ σύρωνται τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ πλάσματα τῆς φαντασίας των, ἀπὸ μοῖρας, ἀπὸ τύχην κ.τ.τ. τὰ ὁποῖα, ἀφαιρίζοντα ἀνεπιστήτως τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν πρὸς ἐργατίαν κλίσιν, δύνανται νὰ ὀδηγήσωσιν εὐκόλως εἰς τὴν ἀρχίν καὶ ὀκηριαν, τὰς πηγὰς ὄλων τῶν ἐλαττωμάτων.

Βλέπεις πόσον μεγαλοπρεπῆς εἶνε, πόσον σεμνὴ τὸ ἐξωτερικόν. Εἶνε πολὺ δύσκολον ὅμως μὲ ὄλην τὴν φαινομένην ἀγαθότητα τῆς κυρίας αὐτῆς νὰ τὴν πλησιάζωμεν. Πῶς νὰ διασπάσωμεν τὰς χυλκὰς πύλας ὑφ' ὧν φρουρεῖται τὸ μεγαλοπρεπές κτίριον εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν αὐλὴν τὴν βλέπεις ἡ κατοικία της αὐτῆ περιβάλλεται

ἀπὸ πολλὰ περιτειχίσματα ἀνυπέρβλητα. Αἴ!! τί νὰ γείνη!! Ὑπομονή!! Ἄς τὴν θυμασάωμεν μακρόθεν μήπως πλησιάζοντες πάθωμεν ἀπροσδόκητόν τι. Ἐτέθησαν φραγμαὶ καὶ ἐμπόδια μεγὰ ὥστε νὰ μὴ ἦνε δυνατὸν ἠγητὸς πλησιάζων νὰ δελεάζῃ διὰ δῶρων τὴν Μοῖραν καὶ καθιστᾶ εὐνοϊκὴν. Ἀποφεύγει ἡ Μοῖρα τὴν μεροληψίαν. Ἄς θαυμάσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μακρόθεν τὴν δι' ἄλλους μὲν καλὴν καὶ αἰσίαν αὐτὴν γυναικα, δι' ἄλλους δὲ ὄλως καταστρεπτικὴν. Καὶ τὸν ἥλιον μακρόθεν θαυμάζομεν. Ἄς μὴ σὲ ἀπκτᾶ τὸ ἐξωτερικόν της. Φαίνεται ὡραία δι' ὄλους· τί κρύπτει ὅμως τὸ βιβλίον της δι' ἕκαστον εἶναι ἀγνωστον· μόνον αὐτὴ γνωρίζει τί ἀνήκει εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ κιβωτίου ὅπερ ἔχει εἰς χεῖρας.

Καθ' ὅλου εἶναι ἀπόλυτος κυρία ὄλης τῆς γῆς, ἦν ἐν τῷ σχήματι τῆς σφαιρῆς βλέπεις πρὸ τῶν ποδῶν της.

Πάντοτε παρακολουθεῖται, ὡς βλέπεις, ὑπὸ δῶα ἐτέρων προσώπων οἰονεὶ ὑπουργῶν ἢ μάλλον ὑπασπιστῶν αὐτῆς. Ὅπου ἐκείνην θὰ ὄρῃ καὶ τούτους. Ὁ γέρων ἐκεῖνος ὁ σκυθρωπὸς ὁ φέρων πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους εἰς δῆλωσιν τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς διέρχεται καὶ ὀρέπκνον εἰς τὰς χεῖρας, εἰς δῆλωσιν τῆς ἀδικλείπτου καταστροφῆς καὶ μεταβολῆς εἶνε ὁ γέρο-Χρόνος, αἰώνιος σύντροφος καὶ συνηλικιώτης τῆς Μοίρας. Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη ἡ αὐστηρὰ, ἡ βλέπουσα μετὰ προσηχῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χρόνου εἶνε ἡ Ἀνάγκη, παρακολουθοῦσα κατὰ πόδας τὴν Μοῖραν, καὶ βιάζουσα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν νὰ ἐκτελῶσι τὰς ἀποφάσεις τῆς θεᾶς.

Περὶ τῆς Μοίρας γνωρίζει καὶ ὁ λαὸς σήμερον· ἔχει διατηρήσει ἀρχαίαις δοξασίαις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅπως καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ νομίζει ὅτι ἕκαστον ἀνθρώπον παρακολουθεῖ ἰδιαιτέρως δύναμις ὀδηγοῦσα αὐτόν, καλὴ ἢ κακὴ, καὶ διὰ τοῦτο ἀκούεις αἶτον τοῖς Μοῖρας του, ἐπὶ ἔχει ἡ Μοῖρά του κτλ... Σὲ καθιστᾶ ὅμως καὶ πάλιν προσεκτικὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ σοῦ ἐνθυμίζω ὅτι ὄλα

αὐτὰ ἡμεῖς οἱ φωτιζόμενοι περισσότερο ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν γραμμῶν δὲν πρέπει νὰ παρδεύωμεθα, πρέπει νὰ τὰ ἀπορίπτωμεν, ἀφ' οὗ τόπον καλὰ πράγματα μᾶς διδάσει ἡ θρησκεία μας, κηρύττουσα ὅτι οὐδὲν τυχεῖον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου.

Πρόσεχε λοιπὸν, μὴ ταρχθῆς ἀναγινώσκων ὅσα εἶπομεν καὶ ὅσα θὰ εἴπωμεν, μανθάνων ταῦτα, καὶ ὅσον σὲ βοηθοῦν εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων, καὶ δύνανται νὰ σὲ στηρίζωσι περισσότερο εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ταχὺτα περὶ τῆς Κερὰ-Μοίρας, διὰ νὰ ξεμπερδεύωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τοὺς μετ' αὐτῆς λογαριασμοὺς, ἐδῶ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀφ' οὗ εἰς αὐτὴν τὸ πᾶν ὑποτάσσεται καὶ δὲν δύναται τις νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Ι. Κ. Χ. Δ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

5. — Ο ΣΠΕΙΡΩΝ ΖΙΖΑΝΙΑ.

(Κατὰ Μαθ. Κεφάλ. γ'. 24 31 37 44).

Ἐἶχε ἓς ἀγρὸ ἓνας ἀρχοντας σπέρν καλὸ φυτέψει
Μὰ ἓνα βράδυ, μετ' ὃ φως
Τοῦ σπυροῦ, πῆγ' ὃ ἔχθρος
Τὸ σπέρν νὰ σκαλέψῃ

Καὶ ἐκαί' ποὺ οἱ δοῦλοι ἐπλάγιαζαν παράμερα γυρ-
Περῶ ἐκείνος τὸν ἀγρὸ [μέντοι,
Καὶ μετ' ἓς τὸ σπέρν τὸν καλὸ
Ζιζάνια τοῦ σπέρνει

Μὰ ὅταν τὰ χόρτα ἀρχίσαν ἀγάλια νὰ βλαστάνουν,
Τότε ἓτον ὡμορφο ἀγρὸ,
Καὶ τὰ ζιζάνια καρπὸ
Ἀρχίσανε νὰ κάνουν.

Κ' οἱ δοῦλοι ἐλθόντες : «Κύριε» τοῦ εἶπαν «ἔσον
Ζιζάνια μετ' ἓτος καλὸ [καρπὸ σου,
Ὅπου ἐβλάστησε καρπὸ
Ἐφύτεψ' ὃ ἔχθρος σου.

«Θέλεις λοιπὸν εἰς τὸν ἀγρὸ νὰ πᾶμε, Κύριε, οἱλοι,
Νὰ ξεριζώσωμεν αὐτὰ
Ποῦ φέρουν τὰ καλὰ σπαρτά,
Ὡς εὐπιστοί σου δοῦλοι;»

«Ἀφήστε» εἶπε, «μὴ τυχὸν μ' αὐτὰ τ' ἀφορισμένα
Ζιζάνια, τὸ διαλεχτὸ

Ἐξεριζώσετε καρπὸ,
Καὶ ρίξτε ἔς τὰ φθαρμένα.

«Ἀφήστε νὰ αὐξάνουε μαζὺ ὡς νὰ θερίσω,
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς
Ποῦ θὰ ἀρχίσῃ ὁ θεριστὸς
Ἐγὼ θὰ τὰ χωρίσω.

Αὐτὰ θὰ ἴπῳ ἔς τοὺς θεριστάς, αὐτὰ συλλέξτε πρώ-
Κι' ἀποῦ τὰ θέστε χωριστὰ [τόν,
Ἐπιψέτε τότε ἔς τὴν πυρὰ
Ταῖς ρίζαις, τὸν καρπὸν των.

Τὸν δὲ καλὸν καρπὸ ἀποῦ σὲ δέσμας θέσουν
Ὅτ' ἴπῳ ἔς τοὺς δούλους μετ' ἡμᾶς,
Σὲ ἀποθήκη δροσερὰ
Μονάχον νὰ τὸν θέσουν.»

— Παιδιά μου, τὰ ζιζάνια εἰν' οἱ κακοὶ μας φίλοι,
Ποῦ χουν φαρμάκι ἔς τὴν καρδιά,
Καὶ τὴ γλυκάδα ἔς τὴν λαλιά
Ἐς τὰ δολερὰ τοὺς χεῖλη.

Κι' ἂν ἦνε ἄδικοι, ἀρπαγες καὶ ἴσον μετ' εὐτυχία,
Ὡ! μὴ κανεῖς σὰς φθόνη!
Μιὰ μέρα θὰ τιμωρηθῇ
Ὁ ἀρπαξὴ ἢ κακία.

Μή! ὦ παιδιά μου, ἀπὸ σὰς κανεῖς ζῆση ὁμοίως
Στιγμὰς θὰ εἶνε εὐτυχίης,
Ἀλλὰ κατόπιν δυστυχίης
Ἐς τὸν Πλάστη αἰωνίως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΝΗΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΥΡΗ ΧΥΤΡΑ.

ΜΥΘΟΣ.

Ἦτο μίαν φροῦν ἓνας πολὺ σφῆς γέρων,
τόσον σφῆς ὥστε οἱ γείτονές του ἀνόμχρον
αὐτὸν « κύριον Λεζίκον. » Ὁμίλει ἀρχιτε
ἐλληνικὰ καὶ ἤξευρεν ἐπιτὰ ξένας γλώσσας.
Ὁ κόσμος μάλιστα ἔλεγεν ὅτι ἤξευρε νὰ
κάνῃ πράσινον τυροὺν ἀπὸ τὰς ἀτίνης τῆς
πελίνης. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε προχωρητικὸ ὅλως
διόλου ἀπίστευτικ.

Καὶ μολταῦτα δὲν ἐρχίνετο νὰ ἦτο
εὐτυχῆς γέρων διότι, ἐσχίς συ διελέγετο
μετ' κανένα, ἢ συνήθης του ὁμίλις ἦτο νὰ
λέγῃ πόσον πτωχὸς ἦτο καὶ μετ' πόσην δυ-
σκολίαν ἠδύνετο νὰ κερδίῃ τὴν τροφήν
του, ἂν καὶ τόσον πολυμαθῆς. «Ἐὰν ἦμην
πλούσιος.» συνείθιζε νὰ λέγῃ, «θὰ ἀνεγί-

Ὁ σπείρων Ζιζάνια.

νωκαν πολλὰ βιβλία διὰ νὰ ἐγινόμεν κατὰ
τὴν σοφίαν ὁμοίως πρὸς τὸν βασιλέα Σολο-
μῶντα».

Μίαν ἡμέραν κατσεύεσεν ἐν ζεῦγος
οἱ δυοὶ ἀδελφοὶ τὰ ὅποια ἦσαν τόσον με-
γάλα καὶ τόσον καλά ὥστε ὅταν τὰ ἐφόρει
ἠδύνετο νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ τὰς σκέ-
ψεις πάντων, συνάμα δὲ καὶ νὰ τοὺς γνω-

ρίζη. Εισήλθε λοιπόν εις τὸ μαγειρεῖον του καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς μύτης του τὰ ὄμμα- τογυάλια. Εὐθὺς ὅμως ἄμα τὰ ἐφόρεσε καὶ παρετήρησε δι' αὐτῶν, ἤκουσεν ἕνα τοιοῦ- τον στεναγμὸν ὥστε ἐπεθύμησε νὰ τὰ ἐκ- βάλῃ πάλιν. Οἱ λέβητες αἱ χύτραι καὶ ὄλα τὰ ἀγγεῖα ἐφαίνοντο ὅτι συναμιλοῦν ἀναμε- ταξύ των, καὶ αὐδὲν ἐξ ὄλων αὐτῶν ἦτο εἰς εὐθυμον διάθεσιν. Καὶ πρῶτον παρετήρη- σε τὸν μεγάλον Λέβητα τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐνόμιζεν εὐτυχέστατον, ἀλλὰ τῶρα, παρὰ προσδοκίαν, ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα:

— ὦ! τί ζωὴ εἶνε αὐτή! ἐπεθύμουν νὰ ἦμην καθὼς τὸ μέγα αὐτὸ κύπελλον, τὸ ὁ- ποῖον κἀθήται ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ παρα- τηρεῖ τόσον ὑπερηφάνως. Ἔχει χρυσοῦς στεφάνους καὶ συχνὰ τὸ καθαρίζουν διὰ νὰ τὸ παρουσιάσουν εἰς τὴν συναναστροφὴν ἐν- τὸς τῆς αἰθούσης. Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι μαῦρος ὡς αἰθίοψ, ἐξ αἰτίας τοῦ κυρ' Μαγειροῦ, ὁ ὁποῖ- ος δὲν με καθαρίζει. ὦ! τί ζέστη εἶναι αὐτή. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ λειποθυμήσω!

— Οὐρ! εἶπε τὸ Κύπελλον, τρέμον. Τί ρεῦμα σχηματίζεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν θύραν! χωρὶς ἄλλο θὰ συναχθῶ, ἀφοῦ μένω ἐδῶ χωρὶς κανὲν ἔνδυμα. Ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ἐν θερμὸν μαῦρον φόρεμα, καθὼς ὁ μέγας αὐτὸς λέβητες.

Κατόπιν ἡ κυρία Πυράγρα ἤρχισε νὰ στενάξῃ καὶ νὰ λέγῃ:

— ὦ, πόσον εἶμαι ἀλόγιτος! Δὲν δύ- ναμαι νὰ ἐννοήσω διατί ὁ ἄνθρωπος ὅστις με κτεσκεύασε δὲν ἔκαμεν ἄρμους εἰς τὰ γό- νατά μου. Εἶνε τόσον ἄχαρι νὰ ἔχῃ τις μακρὰς κνήμας καὶ τόσον ὑψηλοὺς ὤμους, καὶ μάλιστα ὅταν φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπι- θυμίας νὰ ἦνε κομψὸς καὶ νὰ χαιρετᾷ ὑπο- κλινέστατα.

Καὶ ἀφῆνης ἡ κυρία Πυράγρα καταπε- σοῦσα ἀπὸ τῆς θέσεώς της ἐπροξένησε τό- σον κρότον ὥστε ὁ γέρον ἔξαφνίσθη καὶ ἐστάθη νὰ ἴδῃ τίς ἦτο ἡ αἰτία τῆς ταρα- χῆς αὐτῆς.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἤρχισεν ὁ κύ- ριος Καθρέπτης νὰ παραπονῆται ὅτι δὲν τοῦ ἤρσεκε νὰ μένῃ ἐκεῖ διὰ νὰ κατοπτρί- ζωνται οἱ ὑπηρέται. Ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε

νὰ ἦνε εἰς τὴν αἶθουσαν διὰ νὰ τὸν βλέ- πουν οἱ εὐγενεῖς.

— Τουλάχιστον ἐγέλασα ὀλίγον προ- χθές, εἶπε. Ἐκαμα τὴν μαγειρίσαν νὰ πι- στεύσῃ ὅτι εἶχε μαῦρον στίγμα εἰς τὸ πρό- σωπόν της καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ νὰ νι- φθῇ. Τὴν ἐξεδικήθη, διότι με παρετήρει με ἄγριον βλέμμα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον παραπονοῦντο ὄλα τὰ πράγματα ἐντὸς τοῦ μαγειρείου. Ὁ μὲν Λύχνος ἐπεθύμη νὰ μὴ λερῶνεται με βρωμερὸν ἔλαιον καὶ χάνῃ τὴν στιλπνότη- τά του. Ἡ λαμπὰς ἐνόμιζεν ἐαυτὴν πολὺ εὐγενῆ καὶ δὲν κατεδέχετο νὰ τίθηται ἐν- τὸς κοινῆς - λυχνίας ἐκ χαλκοῦ ἐπρωτίμα νὰ ἦνε ἡ λυχνία της εἶτε ἐκ πορσελάνης εἶτε ἀργυρᾶ. Τὰ Πώματα τῶν τηγανίων δὲν ἤθελον νὰ τὰ στιλβῶνῃ ὁ μάγειρος. Ἦσαν ἀρκετὰ στιλπνὰ πλέον καὶ ἤθελον χάσει τὴν στιλπνότητά των, ἐὰν ἐτρίβοντο πραιο- σότερον. Τὸ Ὀρολογίον ἔλεγεν ὅτι ἦτο ὑπο- χρωμένον νὰ σημαίνῃ τόσον δυνατὰ ὥστε τοῦ ἐπῆρχετο πονοκέφαλος. Τὰ κοιλίτρια ἐστενοχωροῦντο κεκλεισμένα ἐντὸς τῆς σκευοθήκης. Ἡ Σκευοθήκη ἐκουράζετο φέ- ρουσα τόσα πολλὰ πράγματα ἐντὸς αὐτῆς. Τὰ Καθίσματα ἠύχοντο νὰ ἦσαν ἰσχυρότεροι καὶ ἐλαφρότεροι μερικοὶ ἄνθρωποι. Καὶ, πραγματικῶς πᾶν πρᾶγμα ἐντὸς τοῦ μαγει- ρείου ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐντελῶς δυτυχεῖς.

Ἐπὶ τέλους ὁ γέρον ἐκουράσθη ἀκούων ὄλα αὐτὰ τὰ παράπονα καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐκβάλῃ τὰ δίοπτρα, ὅτε παρετήρησε κύ- κλω του καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐστίης, ἀντικρὺ τοῦ λέβητος, μίαν μικρὰν μαύρην Χύτραν. Δὲν τὴν εἶχε παρατηρήσει πρότερον, καὶ ἐπερίμενε μίαν στιγμήν διὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ αὐτῆς τὰ παράπονα. Ἐκείνη ὅμως δὲν ὁμί- λει καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἠρώτησε:

— Πῶς σὺ φαίνεσαι τόσον εὐτυχῆς καὶ εὐθυμος, ἐνῶ ὄλοι οἱ ἄλλοι εἶνε σκυθρωποὶ καὶ δυσαραστημένοι;

ὦ! εἶπεν ἡ μικρὰ Χύτρα, ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ παραπονῶμαι. Ὁ μάγειρος με θέτει ἐδῶ διὰ νὰ θερμαίνω ὕδωρ, καὶ διὰ τοῦτο προπαθῶ με ὄλας μου τὰς δυνάμεις νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκόν μου ὅσον δύναμαι

ταχύτερον. Δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῶ, διότι τότε μοῦ ἐκφεύγει ὁ ἀτμός.

— Εὐγε! εἶπεν ὁ γέρον' αὐτὸ εἶναι κα- λὸν μάθημα δι' ἐμέ, καὶ ὑπόσχομαι νὰ φυ- λάττω τὴν συμβουλὴν αὐτήν. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἦμην πλούσιος καὶ ἐνόμι- ζον ὅτι μόνον διὰ νὰ ἀναγινώσκω ἐπλά- σθην' ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι, ἐὰν ἤθελον καταβᾶλαι ὀλίγον κόπον περισσότερον διὰ νὰ κερδίξω τὰ πρὸς δικτροφὴν μου ἀναγ- καῖα, καὶ νὰ ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς με προώρισε, θὰ ἦμην εὐτυ- χέστερος, παρὰ ἐὰν εἶχον ἄπειρα πλοῦτη καὶ δὲν εἰργαζόμην. Πολὺ ὠραία σκέπτε- σαι, Μικρὰ Μαύρη Χύτρα. Θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ μιμηθῶ!

Ὁ γέρον ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἔλαβε καιρὸν νὰ πα- ραπονεθῇ.

Μικρὲ μου ἀναγνώστα, δὲν δυνάμεθα τάχῃ καὶ σὺ καὶ ἐγὼ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμά του;

P. N.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΑΧΟΠΟΙΟΣ.

ΥΠΟ

A. I. Σ.

(Συνέχεια ἴδε σελ. 76).

Μίαν ἡμέραν ὁ Ὀρέστης συνάδευσε τὴν μητέρα του εἰς μίαν φιλικὴν οἰκίαν' ἐκεῖ λοιπὸν εὗρε μίαν μικρὰν καὶ ὠραίαν κόρην τὴν ὁποίαν θὰ ἠγάπη καὶ θὰ ἐζήλευε πᾶσα μήτηρ. Τὸ χαριτωμένον αὐτὸ κοράσιον δὲν εἶχεν ἐλαττώματα καθὼς ὁ Ὀρέστης. Ἀφοῦ ἐπαιζαν ἀρκετὰ τὰ δύο παιδιά, ὁ Ὀρέστης ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται ἐντὸς τῆς αἰθού- σης καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ καταβοῦν εἰς τὸν κήπον.

Ἄμα ἐλαβὼν τὴν ἄδειαν, ὁ Ὀρέστης ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὴν μικρὰν του σύντροπον διὰ νὰ καταβοῦν τα- χέως τὴν κλίμακα' ἐπειδὴ ὅμως ἡ μικρὰ ἀνίστατο ὁ μικρὸς μας ταραχοποιὸς τὴν σύρει πρὸς ἐκυτόν με τόσην δυνάμειν, ὥστε ἡ μικρὰ κόρη πίπτει καὶ ἀπὸ τὸ πέσιμόν της σπᾷ τὸν βραχίονά της. Ἐτρεξαν ὄλοι

εἰς τὰς κρυφὰς της. Ὁ Ὀρέστης τὰ ἐχρησά- σθη τὴν φορὰν ταύτην, ἀλλ' ἄλλοιμονον! ἐκ τοῦ μαθήματος τούτου οὐδόλως ὠφελή- θη. Μίαν ἄλλην φορὰν, εἰς ἐπίσκεψίν τινα πάλιν, ὁ Ὀρέστης πρὸς ὃν ἡ μήτηρ του πολλάκις εἶπε νὰ γίνῃ φρόνιμος καὶ νὰ μένῃ ἡσυχος, ἀντὶ ν' ἀκούῃ καὶ ν' ἀκολουθῇ τὰς συμβουλὰς της ὅπως διορθωθῇ ἀπὸ τὰς κα- κὰς του συνηθείας, ρίπτεται κατόπιν ἐνὸς γάτου μεγάλου, ὅστις διὰ νὰ τοῦ ξεφυγῇ ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἀπὸ ἐπίπλου εἰς ἐπίπλου, ὁ δὲ Ὀρέστης ἀπ' ἐδῶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν φθάνει τέλος εἰς μίαν τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν διάφορα ἀρχαῖα πολύτιμα σκεύη. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ὀρέστης προσεπάθη νὰ καταβᾶλ- λῃ τὸν γάτον ὁ δὲ γάτος ν' ἀππλλαχθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ του τυράννου, ἀνα- τρέπεται ἡ τράπεζα καὶ θραύονται ὄλα τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα ξένα πράγματα.....

Ἡ μήτηρ τοῦ Ὀρέστου καταλυπημένη καὶ κατεντροπιασμένη ἀπὸ τὰς ζημίας τὰς ὁποίας ὁ υἱὸς της ἔκαμε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν καὶ ν' ἀναχωρήσῃ, φέρουσα μαζί ἡ κακοπαίδον της.

Βεβαίως ὁ Ὀρέστης ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς, ἀλλὰ τὴν ἐλύτωσε, διότι ὑπε- σχέθη πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι θὰ ἦνε φρόνιμος εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἡ ὑπόσχεσις ὅμως αὕτη δὲν ἐφυλάχθη Ἐξεναντίας ὁ Ὀρέστης ὅπῃ περισσότερον ἐμεγάλωνε πατὰ τὴν ἡλικίαν του, τόσῃ ἠύ- ξανον καὶ τὰ ἐλαττώματά του, ὥστε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο ἀνυπόφορος.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐπροξένει τρέμον εἰς τὰλλα παιδιά καὶ ἀποστραφὴν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδέχοντο τὴν μη- τέρα του με πολλὴν ψυχρότητα. Τόσον ἡ παρουσία του ἦτο δυσάρεστος καὶ ἀνυπό- φορος.

Ἀφοῦ τέλος ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ μας τα- ραχοποιοῦ εἶδεν, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δυση- ρεστοῦντο οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας, ἀπερᾶ- σισε νὰ μὴ τὸν παίονῃ μαζί της εἰς τὰς ἐπισκέψεις. Ὅταν ὁ Ὀρέστης εἶδεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἔλαβε καὶ ἔβαλε τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἰς πρᾶξιν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ θυμῶνῃ, νὰ κλαίῃ, ἔπειτα νὰ παρακαλῇ

ἀ' λ' ἀνωγελῶς ἡ μήτηρ του ἔμεινε ἄκαμπτος, διότι ἐνόησε τέλος ὅτι τὸν εἶχε πολὺ κακῶς ἀναθρέψει.

« Ἄμα διορθώθης, γίνης φρόνιμος, ἥσυχος, καὶ ὑπακούης, τότε μετὰ μεγάλῃ μου εὐχαριστήσεως θὰ σὲ πιάνω μὲζὴ μου, τοῦ εἶπεν ἡ μήτηρ του, ἔως τότε ὁμῶς θὰ μένης εἰς τὴν οὐλίαν με τοὺς ὑπηρετάς. » Ὁ Ὀρέστης τότε διὰ νὰ καταπαύσῃ τὸν θυμὸν του ἐδιπλασίασε τὸν θόρυβόν του, ἐπέταξε τὰ παιγνίδια του, ἐτορᾶνε τὴν πτωχὴν ὑπηρετητὴν του, ἔλαμνε τότες τρέλλικς ὥστε μετὰ τινος ἡμέρας ἠσθένησεν ἀπο τὸν θυμὸν του. Μετ' ὀλίγου λέξις ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα ἔλαμνε. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ του παρελάλει νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ τὸ τέκνον τῆς, ὁ δὲ δίκαιος Θεὸς εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῆς δυστυχιοῦ, μητρὸς καὶ ἐθεράπευσε τὸν Ὀρέστην.

Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ὁ Ὀρέστης ἔγεινε φρόνιμος, τίποτε!

Ἡ πτωχὴ μήτηρ τοῦ ἥρωος τῆς ἱστορίας μας ἀπὸ τὰς ἀβνείας καὶ τὰ βέλτικα τὰ ὁποῖα ὑπέφερε κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ τέκνου τῆς κατεβλήθη τόσον, ὥστε ἠθέλησε καὶ ἐλείνῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρέστης ἠγάπησεν πολὺ τὴν μητέρα του: καὶ ὁμῶς παρετήρητα, μικροῖ μου ἀναγκῶσαι, πόσον βλαβερὰ εἶνε τὰ κακὰ ἐλαττώματα. Ἐπειδὴ ὁ Ὀρέστης δὲν ἐζήρη ο ἄνομη ἔβλεπεν τῆς ἀδυναμίας του, ἐπαίξεν εἰς ἐν δωμάτιον πλησίον τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς του, ἔλαμνε δὲ τόσον κρότον καὶ τόσας φωνὰς ἐκεῖ, ὥστε ἐχειροτέρευτε τὴν καταστροφὴν τῆς ἀσθενούς, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἔβλεπεν ἡσυχον, Ὅταν δὲ ἡ παιδαγωγὸς τῆς παρετήρησε, ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ θορυβῇ:

« Μὴ με σκοτίζης, ἄρες με ἥσυχον, ἐφώνει ὁ Ὀρέστης, ἐγὼ θέλω νὰ βροντῶ καὶ νὰ πηλῶ. »

Μόλις ἐπρόφερε τὴν κακὴν τχύτην ἀπάντησεν ὁ Ὀρέστης, ὁ πατήρ του, ὅστις ἤκουσε τοὺς τελευταίους τοῦ λόγου, εἰσέρχεται καὶ τῷ λέγει:

« Ἄ! κακόπαιδο, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπᾷς τὴν

μητέρα σου, δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃς πλέον. ἐγὼ δὲν τὲ θέλω πλέον διὰ τέκνον μου, ἀπὸς δὲ θέλης ἐνὶ βροντᾷ καὶ νὰ πηλῶς θὰ σὲ σταίλω ἀλλοῦ νὰ κλυμῃς ὅ,τι θέλεις ἢ τὸ ἰδίῃς.

Ὁ Ὀρέστης δὲν εἶπε μέχρι τοῦδε ἐπιπληροῦς τόσον ἀυστηρῶς, ἔθεν ἔθο: ἠδῆθη πολὺ, καὶ ἔπεισε μετὰ δακρύων νὰ ζυγίσῃ συγχώρησιν, πιστεύων ὅτι ὁ πατήρ του θὰ ἐλησμονεῖ τὰς κακὰς ἐκαίνας λέξεις. Ἄλλ' ἠτατήθη ὁ κληρὸς τῆς συγχώρησις παρελήθε πλέον... (Ἐπεται τὸ τέλος).

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ.

Ὁ σκίουρος εἶνε ἀξιολύμωστον ζῶον διὰ τὸ κομψὸν σῶμά του, διὰ τὴν ἀλωότητά του, διὰ τὴν εὐκινησίαν του, τὰ ὁποῖα πάντῃ κινητικῶν κίτων θελατικώτατον. Οἱ σπιθηροβολοῦντες ὀφθαλμοί του, ἡ ταχύτης καὶ ἡ χάρις μετ' ἧς ἐκτελεῖ τὰς κινήσεις του, ἡ ὠρική οὐρά του, τὴν ὁποῖα ζυγοῦ ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς, του εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσῃ μίαν περισπωμένην καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλον του τὸ σῶμα, κινῶσι τὸ ἐνδιεφέρον τοῦ παρατηρητοῦ. Τὸ σῶμά του εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀπυλῶ τριχώματός, τὸ ὁποῖον πάντοτε εἶνε ἀχλαρὸν καὶ στιλπνόν. Οἱ δάξαι ὄνυχες, τὴν διευκολύνουσιν εἰς τὴν ἀνάσταν τῶν δένδρων. Ἔχει μεγάλου ὀφθαλμοῦ καὶ προέχοντα, τὸ δὲ ζωηρὸν βλέμμα του κερταρεῖ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀνηρεσότητα.

Ὁ σκίουρος κατοικεῖ ἐπιτὸς τῶν θατῶν τῶν βορείων κλιμάκων, ἰδίως τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Σιβηρίας. Ἐπι τῆς γῆς βελίξει διὰ σιριτημάτων, ἐπι δὲ τῶν δένδρων πηλᾷ μετὰ ἐλαφρότητος καταπληκτικῆς ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, καὶ σχεδὸν πάντοτε ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ φεύγῃ τὰ βλέμματτα τοῦ κυνηγοῦ κρυπτόμενος ὀπισθεν κλάδου τινός.

Εἰς τὰ θαυμασικὰ πηδημάττα, τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ ὁ σκίουρος βοηθᾷται μεγάλως ὑπὸ τῆς οὐράς του, ἡ ὁποῖα βραδύνει τὴν πτώσιν του. Προβλέπων δὲ διὰ τὸν χειμῶνα κ-

Οικογένεια Σκιοῦρων

μνει προμηθείας ἐκ λευκοκαρίων, βελάνων, καρῶν, φσηλίων καὶ ἄλλων σπόρων, τοὺς ὁποῖους συνήθως ἀποθηκεύει εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ προσριλεστέρου αὐτῆ δένδρου, ἢ ὑπὸ τὰς χονδράς αὐτοῦ ρίζας.

Ἡ περιεργότερα ὁμῶς ἐργασία τοῦ σκιοῦρος εἶνε ἡ κατασκευὴ τῆς φωλεᾶς του, ἣτις ὁμοιάζει πρὸς φωλεὰ πτηνοῦ, διότι εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ δένδρου μετ' ἀρχιτεκτονικὴν κομψότητα. Ἡ ἐργασία πρὸς κατασκευὴν αὐτῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀναγκαιοῦντος ὑλικοῦ, καὶ προχωρεῖ χρομῶσύνως, ἐν εἶδει δικασκεδᾶσεως, μέχρις ἀπο

περατώσεως τῆς ἐργασίας, ἣτις διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔαρ, ὁπότε τὸ ζεῦγος τῶν σκιοῦρων ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του ὠραίαν καὶ στερεάν φωλεάν, ἔνθα μετὰ μεγάλῃς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας ἀνατρέφει τὰ κατὰ τὸ θέρος γεννώμενα 4 ἢ 5 νεογνά του.

Ὅταν τὰ μικρὰ γίνωσιν ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς, τότε ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ καταβιβάζουσιν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐν ἡμέρᾳ ὠραίᾳ τοῦ θεροῦ, διὰ νὰ παίξωσιν ἐπὶ τῆς χλόης πηλῶντα, θαυπούμενα, κυνηγοῦμενα, βροκανίζοντα τοὺς πίπτοντας καρπούς...

Τί εὐτυχία δι' αὐτούς ! Τί χαρά ! Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ προσέχουσιν εἰς τὰ περίφ κκι εἰς θόρυβός τις ἀκουσθῆ, λαμβάνει ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῆς οὐρᾶς του ἀπὸ ἐν μικρὸν, καὶ τὸ μεταφέρει, ὅχι εἰς τὴν φωλεάν, διότι τοῦτο θὰ ἐχρειάζετο πολλὸν χρόνον, ἀλλὰ εἰς τὸ πλησιέστερον καταφύγιον κατόπιν ἐπνέρεται διὰ τὰ λάβη ἄλλο, καὶ ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ὅλα εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ εὐκίνησιαν τῶν γονέων των.

Τώρα, μικροὶ μου φίλοι, ἀς κάμωμεν μίαν σκέψιν ὡς ἄνθρωποι λογικοί. Ἡ δραστηριότης τὴν ὁποῖον ἀναπτύσσει τὰ ζῶα ταῦτα, καὶ ὅλα αἱ ἐργασίαι τὰς ὁποίας ἐκτελοῦσι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος εἰς τὸ ἄλλο συντείνουσι παρὰ μόνον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὑπάρξεως των καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νεογνῶν των ; Ἐννοεῖται ! διότι ὡς ἄλογα ζῶα δὲν ἔχουσι νὰ σκεφθῶσι περὶ ἄλλου τινος. Ἡμεῖς ὅμως οἵτινες ἐπιοικίσθημεν ἀπὸ τῆς Θεῆς Προνοίας διὰ τοῦ λογικοῦ δὲν ἔχομεν μόνον αὐτὸ τὸ καθήκον. Ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς μὲν πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα καὶ ἡμεῖς πρὸς συντήρησιν τῆς ὑπάρξεώς μας, ἔχομεν ὅμως καὶ ἕτερον καθήκον, ὡς ἄνθρωποι : νὰ ἐργαζώμεθα δηλαδὴ καὶ διὰ τῶν ὁμοίων μας τὸ καλόν. Ὁ σκίουρος μόνον περὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ σώματός του ἔχει νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε τρέχει, πηδᾷ, παίζει. Ἡμεῖς ὅμως πρέπει νὰ φροντίζωμεν καὶ περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματός μας· διὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ νὰ παίζωμεν, νὰ τρέχωμεν, νὰ πηδῶμεν ὅλην τὴν ἡμέραν· διότι τότε δὲν ἠθέλωμεν διαφέρει ἀπὸ τὸν σκίουρον· ἀλλὰ πρέπει συνάμα νὰ καλλιεργῶμεν διὰ τῆς σπουδῆς καὶ διὰ τῆς πρὸς τὸν πλησίον μας ἀγάπης τὸ πνεῦμά μας καὶ τὴν καρδίαν μας, διὰ νὰ εἴμεθα ἄξιοι νὰ ὀνομασθῶμεν λογικὰ ὄντα καὶ νὰ ἀγαπώμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

3. Μάσσησις τῶν τροφῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνευ τροφῆς δὲν δύναται νὰ

ζῆσῃ· ἀλλ' ὅσον ἡ τροφή εἶνε ἀπαραίτητος, τόσον καὶ ἡ ποιότης αὐτῆς πρέπει νὰ ἦνε καλὴ. Πᾶσα τροφή διὰ νὰ γίνηται ὠφέλιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ μασσηθῆ πρῶτον εἰς τὸ στόμα καλῶς, διότι διὰ τῆς μασσήσεως ἡ τροφή διαιρεῖται εἰς μικρὰ μέρη, τὰ ὁποῖα εὐκόλως χωνεύει ὁ στόμαχος, καὶ δεῦτερον διότι ὅσον καλλίτερον μασσᾶται ἡ τροφή, ἀναμιγνύεται μετὰ τὸν σίλον τοῦ στόματος ἀνευ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἡ χώνευσις εἰς τὸν στομάχον.

Ἡ θεία πρόνοια ἔθεσεν εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ στόματος τοὺς ὀδόντας, δηλαδὴ τὰ ἐργαλεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἀλέθεται τρόπον τινὰ ἡ τροφή πρὶν καταδοῆ εἰς τὸν στομάχον, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ χώνευσις, καὶ δι' αὐτὸ οἱ γέροντες καὶ οἱ ἀπωλέσαντες τοὺς ὀδόντας των πᾶσχουσιν ἀπὸ κακῆν χώνευσιν, διότι δὲν ἔχουσι τὰ ἐργαλεῖα διὰ νὰ μασσῆσιν καλῶς τὰς τροφάς. Οἱ λαίμαργοι, οἱ ἔχοντες τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ τρώγωσι πολλὴ καὶ ταχέως, πολλάκις ἀκριβᾶ πληροῦσι τὸν κακὴν συνήθειαν, διότι κινδυνεύουσι καὶ τὴν ζωὴν των αὐτῶν νὰ χάσωσιν. Ἀς προσέχωσιν οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν τοῦ νὰ τρώγωσι με βίαν, ἀλλὰ πάλιν δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ κἀθῆνται ὥρας περὶ τὴν τράπεζαν τρώγοντες βραδέως, διότι τότε κινδυνεύουσι νὰ πᾶθωσιν ἄλλο κακόν, δηλ. νὰ χάσωσι τὸν πολίτιμον χρόνον τῆς ἐργασίας. Ἀς ἔχωσι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν των τὸ σοφὸν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἅπαν μέτρον ἄριστον. v

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

- Ἡ προσευχὴ εἶνε ἡ ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς, ὥστε ὁ μὴ προσευχόμενος δὲν ζῆ πλέον.
- Ὁ καυχόμενος διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν του, διὰ τὴν τύχην του, διὰ τὰ προτερήματά του, ἀναγνωρίζει ὅτι εἶνε ἀνάξιος τούτων. (B)
- Ὑπάρχει μετὰ τοῦ εὐεργέτου καὶ τοῦ εὐεργετηθέντος σύμβασίς τις σιωπηρὰ, δι' ἧς ὁ μὲν ὀφείλει πάραυτα νὰ λησμονήσῃ τὴν εὐεργεσίαν ἣν προσέφερεν, ὁ δὲ ἕτερος νὰ τὴν ἐνθυμῆται πάντοτε.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

25.

Τίνος ἀριθμοῦ διψήφου τὸ ἄθροισμα τῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἀριθμῶν εἶναι τετραπλάσιον τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ;

26.

Ποῖα συμβουλή τοῦ Ἰσοκράτους ἐν τῇ πρὸς Δημόνικον παραινέσει ἀρχεται διὰ τοῦ στοιχείου M, ἀποτελεῖται ἐκ ἑξήκω λέξεων, καὶ καταλήγει εἰς τὴν συλλαβὴν : σιν ;

27.

*εὐ*ε, *ε*ο*, *η* ἀ**λα* δ**ο**ω**α*ω*αι*λα*.
 Συμπληρουμένων τῶν ἀστερίσκων διὰ τῶν ἐλλειπόντων συμφώνων ἀποτελεῖται μία καλὴ συμβουλή.

28.

Θεά, διήγον, ἄλλοτε ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ὡς ὅλα τῶν ἀρχαίων
 Τὰ πλάσματα χαρίεσσα·— Ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς, Μικρὰν ταϊνίαν, εὐτέλῃ θίλει με καταστήσης.
 Ἐν εἰς δύο ἀκριβῶς με διαιρέση ὁ νοῦς σου,— ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου
 Τὸ δευτέρόν μου ἄφευκτα τὸν θρόνον του θὰ εἴσῃ.—
 Τοὺς πόδες μου δὲ ἕλαστος ἐντὸς του θ' ἀπαντήσῃ.

29.

Ἄν τὸ νὶ ὡς λέξιν μίαν ἂν, προσθῆτω, θεωρήσης, γίνου' ὄνομα κι' ὡς λίαν πάγκοινον θὰ τὸ γνωρίσης.
 ΑΔΑΜ.

30.

T*τρ*π*δ*ν π*δ*π*τ*
 *λλ' *μ*ς δ*ν κ*ν**μ**.
 *ν*σθ*ε*ν *ν**σθ*ε*
 δ*ν δλ*γ**μ**.
 Π*ρ* *μ* π*λλ** γ*λ**
 *ν*γ*ν*σκ**ν *μ*λ**
 **δ*ν κ*ε*λ*μδ*ν*
 π ε** κ*σμ** γ*ν*θ**
 *γρ**μμ*ε*ς κ** *μ*θ*ς
 Γ***ε*ς θ' *π*θ*ν*.

Ἄν οἱ ἀστερίσκοι ἀναπληρωθῶσι διὰ τῶν ἐλλειπόντων φωνηέντων, ἀποτελεῖται δεκάστιχον ἀνιγμα τοῦ ὁποίου ὁ 3 στίχος ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὸν 1, ὁ 4 μετὰ τὸν 2, ὁ 6 μετὰ τὸν 5, ὁ 10 μετὰ τὸν 7 καὶ ὁ 9 μετὰ τὸν 8. Μετὰ τὴν εὑρεσιν τῶν φωνηέντων ζητεῖται καὶ ἡ λύσις.

ΛΥΣΕΙΣ.

20.

Ὅστις δὲν προκόπτει νέος ἄλβει' ἐπειτα ματαίως.

21.

Ὁ ἀριθμὸς 2.— Ἄργος— Ἄργος (ὁ πολυούματος).

22.

23.

Πόνος— ὄνος.

24.

Τῶν ἐκτὸς ἐντὸς ὑπάρχω καὶ τῶν κάτω ἄνω κείμαι Πλὴν καὶ ἄνω ἂν δὲν μ' εὔρης, κάτω ζῆται, κάτω [εἶμαι] Ἄλλ' ὁ λόγος μου, ὡς βλέπω, νὰ σὲ πείσῃ δὲν ἀρκεῖ. Τί ζητεῖς ἐδῶ καὶ βλέπεις ; Πρέπει νὰ ζητῆς ἐκεῖ ! Δυσκολεύεσαι νὰ μ' εὔρης ; Ἐγὼ πάλιν σ' εὐκολύνω· Δὲν μ' ἀπήνησας εἰς τοῦτο ; Ζήτησέ με εἰς ἐκεῖνο.
 Α. Κ.

Λύσις : Τὸ στοιχεῖον Κ.

ΛΥΤΑΙ.

Κυρία : Βικτωρία Π. Σούτσου, Κασσαβέτη, Μαρία Πεταλά, Εὐγ. Ι. Καλλογεροπούλου, Εὐφημία καὶ Ἐλένη Α. Οἰκονομοπούλου, Δίμ. Γ. Χαλικοπούλου, Καλλ. καὶ Ἀναστ. Θ. Ταμπουρατζῆ, Ἐλένη καὶ Χρυσούλα Σ. Σπίνη, Βασιλικὴ Ἄντ. Φουστάνου (Μολάων), Μαρία Ν. Ζερβοῦ (Κεραλληνίας), Κυριακούλα καὶ Μαριγώ Ι. Ζαχί-νη (Κερκύρας).— Κόρυσι : Κ. Μ. Πάλλης, Δ. Ι. Καλλογερόπουλος, Γ. Τσατσός, Γ. Χ. καὶ Β. Α. Οἰκονομόπουλοι, Ι. Ρ. Lycouris, Γ. Α. καὶ Κ. Λαζαράκη, Ι. Παπαστρατηγάκης, Ε. Ι. Στελλάκης, Κ. Π. Ζάβαλης, Ν. Ι. Λάσκαρης, Δ. Ι. Μωρέτης, Γρ. Δ. Εὐνόπουλος (Ζακύνθου), Ραφαὴλ Ἰσαὰκ Ἀβδελαῶ, Ἰακ. Θεοχάρης τοῦ Μετριάδου (Κερκύρας), Ἄντ. Μάτσης, ἐμμέτρως (Σύρου), Γ. Δ. Χατζόπουλος, ἐμμέτρως (Πατρῶν), Α. Σ. Μποσκῆνης (Γερακαρίου), Γ. Ν. Κτενιάδης (Φούρνων), Π. Π. Ζαγκλῆς (Ἀλεξανδρείας), Α. Θ. Σακελλαριάδης, Μιχ. Βραχνός, Μιχ. Ν. Δαπόντες (Σπάρτης).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης Συντακτικὸν συνταχθὲν ὑπὸ Περικλέους Ἰασεμίδου καθηγητοῦ τοῦ Α' ἐν Ἀθήναις γυμνασίῳ καὶ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν βιβλίων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητευομένων ἐν τοῖς ἐλληνικῆς σχολείοις καὶ τοῖς γυμνασίοις. Ἐκδόσις δευτέρα. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Δ. Ἰασεμίδου, 1879, 8ον, σ. ἡ. καὶ 168. δραχ. 2 1/2.

Ἐπετηρὶς τῶν Ταχυδρομείων τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 1879, πρὸς χρῆσιν τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀνταποκρινομένων, ἐκδοθεῖσα παρὰ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων. Ἀπριλίος 1879. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου. 8ον, σ. ἡ καὶ 108

Ἐ. Δ. ε. λ. γ. ε. ὠ. ρ. γ. η. σ. Ἀθῆναι, τύποις Ἄνδρ. Κορομηλά. 1879. (Ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 3097 καὶ 3098 φύλλοις τοῦ Νεολόγου Κωνσταντινουπόλεως, ἕτινα ὁλοσχερῶς ἐξηγηθήσασιν).

Ὁ Ἀποστάτης Μακράκης ἢ ἀνατροπὴ τῶν κακοδοξῶν αὐτοῦ ὑπὸ Ἰωάν. Μαρτίου πρεσβυτέρου ἐν Ἀθήναις, τύποις Ν. Ρουσοπούλου, 1879 8ον σ. 80 δραχ. 1.

Ἐπιτομὴ τῶν Ἑσωτερικῶν Στατιστικῆ τοῦ ἐν Κερκύρα Φρενοκομείου τοῦ ἔτους 1878, ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπὸ Χρ. Τσιριγώτου ἱατροχειρουργοῦ, διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου τούτου Καταστήματος. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου, 1879. 8ον, σ. 42.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

• ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. •

Κύριαν Μ. Α. Δὲν πρέπει νὰ ληθμονῆτε ὅτι ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων ἀποτελεῖται πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤξιωσε νὰ διδάξῃ νεάνιδας πεφωτισμένην ἤδη ἐχούσας τὴν διάνοιαν ἢ νὰ τέρψῃ τὴν φαντασίαν τῶν ἀναγνώστων τὰς μυθιστορίας τοῦ Δουμά, διότι τότε ἤθελε παραγνωρίσει τὸν σκοπὸν τῆς καὶ ἤθελε παρεκτραπεῖ τῆς ὁδοῦ ἣν ὑπεσχέθη νὰ βαδίσῃ. Φρονεῖ ὁμῶς ὅτι οἱ γονεῖς καὶ οἱ μεγαλειότεροι ἀδελφοὶ ἢ οἱ προστάται τῶν μικρῶν τῆς συνδρομητικῶν ἔχουσι καθήκον νὰ ἀναγνώσκωσι καὶ ἀποτε καὶ ἀποτε αὐτὴν, ἂν οὐχὶ διὰ νὰ διδαχθῶσι τι ὠφέλιμον,

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους. Τοὺς ἀνδεχομένους ἀπευθυντέον πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ὁδὸς Αἰόλου 23, παρὰ τῇ Ὠραίᾳ Ἑλλάδι.

— Ὅσοι ἐκ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν μας ἀλλόσους κατοικίαν παρακαλοῦνται νὰ ποιῶσι τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐγκαίρως, διὰ νὰ μὴ ἐπέρχηται ἀπώλεια φυλλαδίων.

— Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παντὸς ἠθικοῦ ἢ ἐπιστημονικοῦ βιβλίου, οὗ ἀντίτυπον ἤθελε τῇ σταλῇ δωρεάν.

ἀλλ' ἵνα τοῦλάχιστον διατελοῦσιν ἐν γνώσει τῆς ποιότητος τῶν διδαγμάτων τὰ ὅποια παρέχει πρὸς τὴν τῶσον εὐπλαστον ταύτην ἡλικίαν, τὴν νεωτέραν ὀηλ. γενεάν, παρ' ἧς ἡ πατρὶς προσδοκᾷ αἰσιότερον μέλλον τοῦ ὑπὸ τῆς μέσης παρασκευασθέντος. . . . Ἐν τέλει σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸν ἔπαινον ὃν προσηγάκατε πρὸς τὴν « Διάπλασιν τῶν παίδων » ὁμολογήσασι ὅτι τὰ περιεχόμενά τῆς γράφονται διὰ μικροῦς, καίτοι τοῦτο λέγουσι ἀγανακτεῖτε ὅτι δὲν εὐρίσκετε ἐν αὐτῇ ἀναγνώσματα διὰ μεγάλους. Ἐλπίζομεν ὁμῶς ὅτι μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐξήγησιν ἢ ἀγανάκτησίς σας θέλει μετατραπῆ εἰς δικαίαν ἐκτίμησιν.

Κύριον Γ. Κ. Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶχε προορίσει τὸν οἶνον διὰ κοινὴν χρῆσιν καὶ καθημερινὴν πόσιν τοῦ ἀνθρώπου θὰ παρέχεν αὐτὸν ἄβητον ὡς τὸ ὕδωρ, εἰς πᾶσαν χώραν Ὁ ἅγιος οἶνος πρέπει νὰ ἀφήται διὰ τοὺς ἐργατικούς, ὡς ἱατρικὸν δὲ διὰ τοὺς γέροντας καὶ τὰ ἀδύνατα παῖδα (κατὰ μεγίστην συγκατάθεσιν), ἀλλὰ φυλάχθητε καλῶς μήποτε οὐίός σας μεταχειρισθῇ τὸν οἶνον ὡς σύνηθες ποτὸν, διότι τὸ παιδίον τῶσον πολὺ καὶ εὐκόλως συνειθίζει αὐτόν, ὥστε οὔτε νὰ γευματίσῃ οὔτε νὰ δειπνήσῃ δύνата ἀνεῦ οἴνου. Ἀλλως τε εἰς τὴν παραμικρὰν ἀδιαθεσίαν, αὐτὸς ὁ ἱατρός θέλει τῷ ἀπογορεύσει τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου. Τοῦτο δὲ θὰ εἶνε στέρησις ἣν δὲν θὰ δυνηθῇ εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ. Βραδύτερον θὰ δοθῇ εἰς τὴν πόσιν τῶν πνευματικῶν ποτῶν. Μεθ' ὅλα ταῦτα ἐστὲ βέβαιος ὅτι ὁ οἶνος οὐδὲ κατὰ ἓνα κόκκον θέλει αὐξήσει τὰς δυνάμεις τοῦ τέκνου σας, εἶνε μόνον μίᾳ ἀνάγκῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀφείλετε νὰ συνειθισθετὲ τὸν οἶνον σας νὰ ἀπέχη. Κατὰ μείζονα λόγον ὀφείλετε νὰ τῷ ἀπαγορεύσητε τὴν χρῆσιν τοῦ ζύθου, τοῦ ὁποίου κυριωτέρα ἰδιότης εἶνε νὰ χονδραίνει τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ Α'

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπο τοῦ ἁ φύλλου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσια καὶ προπληρωτέα.

ΑΡΙΘ. 7

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1879

Τὸ μικρὸν κοράσιον καὶ ἡ κούκλα τῆς

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΟΡΑΣΙΟΥ

Ω! τί μεγάλη μου χαρά
Νά ξεπνήσω μία φορά
Τὴν κούκλα ναῦρω ζωντανή
Τὸ κεφαλάκι νὰ κουνῆ
Νά κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ
«Μαμμά, μαμμά, νὰ νὰ κράξῃ!

Νὰ πεταχθῶ πρὸς τὴν φωνή
Καὶ νὰ φιλήσω τὸ νινί
Καὶ νὰ μοῦ 'πῆ καὶ νὰ τοῦ 'πῶ,
Πῶς μ' ἀγαπᾷ πῶς τ' ἀγαπῶ,
Ν' ἀκούσω «Καλὴ 'μέρα,
Φιλτάτη μου μητέρα!»!

Νὰ τὸ ποτίσω δροσερῶ
'Απὸ τῆ βρύσι μας νερό.
Καὶ νὰ τοῦ δώσω φαγητά,
Κουλούρια καὶ ζαχαρωτά,
Νὰ φάγῃ το καυμένο
Ποῦ εἶναι πεινασμένο,

Ν' ἀρχίσῃ νὰ περιπατῆ
Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ κρατῆ.
Μὲ τὰ χεράκια του αὐτὰ
Μίαν ἄλλη κούκλα νὰ βαστᾷ,
Νὰ τὴν καλονουκίξῃ
Καὶ νὰ τὴν ναναρίξῃ.

"Ω! τί μεγάλη μου χαρά
Νά ξεπνήσω μία φορά
Τὴν κούκλα ναῦρω ζωντανή,
Ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖα φωνή.
Ν' ἀκούσω «Καλὴ 'μέρα,
Φιλτάτη μου μητέρα!».

ΔΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΜΕΓΑΛΟΚΑΡΑΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

— Τί ἔχεις ἀπόψε, Ἀνδρέα; Τί σκέπτεσαι; μήπως ἔκαμες κακόν τι;

— "Οχι, πάτερ, ἀλλ' εἶμαι μελαγχολικός ἐνεκὰ αὐτοῦ τοῦ Στεφάνου Βασοπούλου... Εἶναι πολὺ δυσάρεστον νὰ φαίνεται τις ὅτι μᾶς μισεῖ.

— Καὶ τί τοῦ ἔκαμες;

— Τίποτα· ἀλλ' ἐπειδὴ, πρὶν εἰσελθῶ εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον, ἐκεῖνος ἦτο πάντοτε ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς μας, τώρα δὲ εἶμαι ἐγώ.

Δὲν εἴμπορῶ ὅμως νὰ μὴ μαθῶν τὰ μαθήματά μου ἐπίτηδες, διὰ νὰ λαμβάνω κακὸν βαθμόν!

— Βεβαίως δὲν δύνασαι· διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μὴ λυπῆσαι δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἦσθε ἀγαπημένοι μὲ τὸν Στέφανον καὶ νὰ φαίνεσαι καλὸς πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν αἱ πούσεις καὶ ὁ Στέφανος θὰ τὸ λησμονήσῃ ὅλα πρὶν ὀρχίσουν πάλιν τὰ μαθήματα.

— Φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ τὰ λησμονήσῃ· διότι εἶναι φοβερός ὅταν καμμία στρεβλή ἰδέα τοῦ ἐρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ ἔπειτὰ ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου ἠγόρασεν οἰκίαν ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, ὡς θὰ συναντώμεθα μὲ αὐτόν πολὺ συχνά. "Ω! πάτερ μου, εἶναι φρικτὸν νὰ ἔχῃ τις ἐχθρούς! Σήμερον, ἐνῶ ἐφεύγομεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἐκεῖνος μοὶ εἶπε δεικνύων μοι τὸν γρόνον του:

— Ἐσὺ μοῦ ἐπῆρες τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐγὼ θὰ εὖρω τὸ μέσον νὰ σὲ ἐκδικηθῶ, περιμένε μόνον καὶ ἔννοια σου;

— Καὶ λοιπὸν, Ἀνδρέα, φοβεῖσαι ἀπ' αὐτόν; εἶπεν ὁ κ. Μαυρίδης γελῶν.

— "Οχι, πάτερ μου, ἀλλὰ μοῦ προξενεῖ δυσάρεστον ἐντύπωσιν νὰ μὲ ἐχθρεύηται τις τοιοῦτοτρόπως.

— Τότε, καλόν μου τέκνον, παρακάλει τὸν Θεόν εἰς τὴν προσευχὴν σου νὰ μαλακώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ συμμαθητοῦ σου, καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ πῶς πρέπει νὰ φέροσαι πρὸς αὐτόν. Πρόσεχε καλῶς μήπως εἰσελθῇ εἰς τὴν καρδίαν σου αἴσθημα πικρίας, διότι πρέπει νὰ ἦσαι πάντοτε ἕτοιμος νὰ συγχωρήσῃς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης συγχρόνως μὲ τὸν πατέρα του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του, καθὼς ἐκεῖνος ὠνόμαζεν ἐν μικρὸν δωμάτιον τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς του τῇ εἶχον παραχωρήσει διὰ νὰ τοποθετήσῃ μίαν τράπεζαν καὶ νὰ κατασκευάζῃ διάφορα ξυλουργήματα. Ἦτο δὲ ὁ Ἀνδρέας πολὺ ἐπιτίμιος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν εργαλείων καὶ οὐδὲν τὸν διασκέδαζε τόσον, ὅσον ὅταν διήρχετο ὀλίγας ὥρας ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου του

ἐργαζόμενος. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν μάλιστα εἵχε νὰ κάμῃ σπουδαίαν ἐργασίαν. Ὁ θεὸς τοῦ τῶ εἶχε δωρήσει ἐν ὠραῖον *καρβάκι*· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐκεῖνις ἦτο ἀπών, ἦλθεν ὁ μικρὸς του ἐξάδελφος, ἔσπασε τὰ σχοινία, ἐξέσχισε τὸ πανία καὶ τὰ πάντα κατέστρεψεν. Ἦθελε λοιπὸν ὁ Ἀνδρέας νὰ διορθώσῃ τὸ *καρβάκι* τοῦ ὅπως ἦτο πρότερον, καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα ἐπρωτίθετο νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν μετ-μεσημβρίαν. Ἡ ἐργασία ἦτο πολὺ περισσοτέρα παρ' ὅσον ἐκεῖνος εἶχε φαντασθῆ, ὡστε ἐχρηιάσθησαν πολλὰ ἡμέρη διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας. Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἐτελείωσαν, καὶ ὁ Ἀνδρέας ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἔθεσε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ξηρανθῇ τὸ τελευταῖον ἐπίχρισμα, κατόπιν δὲ ὑπῆγε νὰ κάμῃ μακρὸν περιπάτον εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ὁ ἀπὸ ἦτο εὐχάριστος, τὰ ἀνθὴ εὐωδιάζον πανταχόθεν, τὰ πτηνὰ ἐμάγευον μὲ τὸ κελήδημά των καὶ ὁ Ἀνδρέας χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐπέστρεψε πολὺ ἀργά εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἐλθὲ λοιπὸν, τέκνον μου, ἤργησας, εἶπεν ὁ κ. Μαυρίδης, καὶ βεβαίως θὰ ἐπεινάσας πολὺ.

Τὸ δεῖπνον παρήρχετο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶχε σχεδὸν τὰ πάντα λησμονήσει, ὅτε αἶφνη: ἐφώνησεν:

— "Ω! καὶ τὸ πλοῖόν μου! πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸ φυλάξω. Πιστεύω νὰ ἐστῆγινωσεν πλέον μὲ αὐτόν τὸν ὠραῖον καιρόν!

Ἐξῆλθεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μαυρίδου ἤκουσαν λυπηρὰν τινὰ φωνήν, ἣτις τοὺς ἠνάγκασε νὰ τρέξουν πρὸς αὐτὴν ταχύτητα. Τότε εἶδον τὸν υἱὸν των κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας τὸ μικρὸν τοῦ πλοῖου, χάριν τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἐξωδεύσει τόσον χρόνον, ἀλλὰ τὸ ἐποῖον τώρα ἦτο ἀγνωρίστον.

Εἶχον προστρέψει τὸ χροῶμα ἐνόσω ἦτο ἀκόμη νωπὸν, εἰς τρόπον ὡστε δὲν διεκρίνοντο οἱ διαφοραὶ χρωματισμοί· οἱ ἴσοι ἦσαν τεθραυσμένοι καὶ τὰ πανία ξεσχισμένα!

— "Αχ! πάτερ μου, ἐφώνησεν ὁ Ἀνδρέας, μόνον ὁ Στέφανος ἠδύνατο νὰ μοῦ κάμῃ τὸ κακὸν τοῦτο, διότι γνωρίζει ὅτι τὸ ἐργοστά-

σίον μου εἶναι ἐδῶ, καὶ ἴσως εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὸ πλοῖόν μου καὶ μοὶ τὸ ἐθραυσεν εἰς ἐκδίκησιν. "Ω! τὸν ἀχρεῖον, θὰ τὸν τιμωρήσω!

Ὁ κ. Μαυρίδης ἔθεσεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ υἱοῦ του καὶ τῶ εἶπε:

— Ἦσυχασον, τέκνον μου, καὶ πρόσεχε μὴ εἴπῃς κακὴν τινὰ λέξιν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ λυπηθῆς μετὰ ταῦτα. Καταλαμβάνω ποσὸν εἶσαι λυπημένος· ἀλλὰ εἰς τοιαύτας ἀκριβῶς περιστάσεις, εἶναι συμφέρον νὰ γνωρίζῃ τις νὰ κρατῇ τὴν ὀργὴν του.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, πῶς νὰ μὴ θυμώσω, βλέπων τοσαύτην κακίαν! Εἶναι ἀνάδρος, σκληρὸς, καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι ἐὰν ἦδυνάμην...

Ὁ κ. Μαυρίδης ἠννόησεν ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἀνδρέαν νὰ σκεφθῆ μόνος, διότι ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡ συνειδήσις τοῦ τέκνου του ἠθέλε τὸν προτρέψῃ νὰ τὸν ὑπακούσῃ. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν γυναῖκά του ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ τὸν ἄφησε μόνον.

Δύο ὥραι τοῦλάχιστον παρῆλθον χωρὶς ὁ Ἀνδρέας νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τοὺς γονεῖς του ἐπειδὴ δὲ πλέον ἦτο ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, εἰσῆλθε διὰ νὰ τοῖς εὐχρηθῇ τὴν καλὴν νύκτα. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὠχρόν, ἀλλ' εἶχε τὴν ἐκφρασὴν γαληνιαίαν καὶ σχεδὸν εὐτυχῆ· οἱ γονεῖς του τὸν ἠσπάσθησαν φιλοστόργως, χωρὶς οὐδεμίαν ἐρώτησιν νὰ τῶ ἀποτεινωσι, διότι ἠννόησαν ὅτι εἶχε φοβερὰ ἀντιπαλαίσει ἢ καρδίαν του κατὰ τῶν κακῶν αἰσθημάτων τῆς ἐκδίκησης καὶ εἶχε θριαμβεύσει ἢ ἀρετῇ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἀνδρέας ἠρώτησε:— Δύναμαι, πάτερ, νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὴν ἀγοράν; θέλω νὰ ἀγοράσω κάτι τι.

— Βεβαίως δύνασαι, ἀγαπητέ μου.

Μετ' ὀλίγον λοιπὸν ἀπῆλθεν εὐθυμὸς μετὰ τοῦ πατρός του.

Ἀμα ἐφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ Ἀνδρέας ἀφῆκε τὸν κ. Μαυρίδην ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, εἰσῆλθε δὲ εἰς τι κατάστημα, ὁποῦθεν ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον μὲ ἐν δέμα τετυλιγμένον διὰ χάρτου φαιῦ, καὶ ἐπανῆλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καθ' ὅλην τὴν μεταμεσημβρίαν ὁ μικρὸς μας ἦτο πολὺ

ἐνησχολημένος ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου του καί, ἐάν μᾶς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐκεῖ μέσα, θὰ τὸν ἐβλέπομεν τελειώνοντα τὴν ἐξάρτυσιν ἐνὸς πλοίου ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχον καταστρέψει. Κατεσκεύασεν ὠραίαν σημαίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐζωγράφησε περιστερὰν φέρουσαν κλάδον ἐλαίας, καὶ ἐπὶ τῆς πλακῶς, ἐφ' ἧς ἦτο προωρισμένον νὰ τεθῆ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου ἐγράψεν: ὁ Ἀγγελιαφόρος.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέρην ὅτε ὁ Στέφανος Βασσόπουλος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του πολὺ μελαγχολικός, ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν ὑπηρετρίαν φέρουσαν πρὸς αὐτὸν ἐν δέμα τὸ ὁποῖον ἀπηθύνητο πρὸς αὐτόν.

Φαντάσθητε τὴν ἐκπληξίν του, ὅτε ἀνοίξας εὗρεν ἐν ὠραιότατον πλοίαριον συνοδευόμενον μὲ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Ἀγαπητὲ Στέφανε,

Οὐδεμίαν αἰτίαν εὗρισκω ἧτις μᾶς ἀναγκάζετε νὰ ἡμεθα ἐχθροί. Ἐάν ἐπραξά τι τὸ ὁποῖον σὲ δυσηρέστησε συγχώρησόν με, ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι, ἐάν καὶ σὺ ἐπραξάς τι διὰ νὰ μὲ λυπήσης, σοὶ τὸ συχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας. Σὲ παρακαλῶ δὲ τώρα νὰ δεχθῆς αὐτὸ τὸ μικρὸν δῶρον παρ' ἐμοῦ εἰς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν μὲ ἐχθρεύεσαι πλέον, καὶ ἐπίτρεψόν μοι νὰ διατελῶ:

Πρόθυμος φίλος σου
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΥΡΙΑΔΗΣ.

Ἄμα ὁ Στέφανος εἶδε τὸ ὠραιότατον τοῦτο δῶρον καὶ ἀνέγνω τὴν φιλικὴν ταύτην ἐπιστολήν ἧτις τὸ συνώδευε, τὸ ἐρώτημα τῆς αἰσχύνης ἐκάλυψε τὰς παρεΐας του καὶ τὸ κακότυχον παιδίον ἐγονυπέτησε τρέμων. Ὅτε ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ὁ Στέφανος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν περίσκεπτος καὶ μελαγχολικός, ἔφαγεν ὀλίγον καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν κλίνην του πρὸ τῆς συνειθισμένης ὥρας. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἔδειξε μεγαλειότητα γεναιότητα καὶ φρόνησιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Τέλος μετὰ πολλὰς σκέψεις καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔλαβεν εὐγενῆ ἀποφασιν περὶ τοῦ πρακτέου.

Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον εὐθὺς ἐπορεύθη ταπεινοφρόνως εἰς τοῦ Ἀνδρέα, διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ συγχώρησιν, καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἐγένεαν στενώτατοι φίλοι.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ.

(Διάλογος διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.)

ΕΛΕΝΗ }
ΞΑΝΘΗ } κοράσια ἀνηθα.
ΑΥΓΗ }

Ἡ Αὐγὴ μεγαλειτέρα, μελαγχολικῆς καὶ γλυκείας φυσιογνωμίας. Ἡ Ἑλένη μικροτέρα, κωμικὴ κατὰ τε τὴν μορφήν καὶ τὴν φωνήν.

Ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Ἑλένη εἰσέρχονται κρατούμεναι διὰ τοῦ βραχίονος.

ΞΑΝΘΗ (τῇ Ἑλένῃ).

Ἔνα καὶ ἓνα;

ΕΛΕΝΗ (προθύμως).

Ἔνδεκα...

ΞΑΝΘΗ.

Χα γὰρ χα! πῆς το πάλι!

ΕΛΕΝΗ (ὀπισθοχωροῦσα καὶ ὠθοῦσα αὐτὴν ὀργίλῃ)

Γιατὶ γελάς;

ΞΑΝΘΗ.

Γι' αὐτὸ ποῦ'λές.. ἀγγελαφρὸ κεφάλι...

Ἔνα καὶ ἓνα ἔνδεκα κάνουν, ἢ μόνον δύο;

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν ἔντρέπεται! — ὄριστε μας — γελάει.. τί ἀρεῖο! δὲν ξέρω, ποιὰ ἀπὸ τῆς οὐδ' ἐπρεπε νὰ γελάσῃ; ἐσὺ ποῦ εἶσ' ἀγράμματα καὶ λέγεις ὅτι φθάσει ἢ γὰρ ποῦ εἶδα ἐν καὶ ἐν στὸν πίνακα νὰ βάζῃ μὴ μῆρα ἢ δασκάλα μας κ' ἔνδεκα νὰ διορθώσῃ;

ΞΑΝΘΗ.

Ἄς ᾔναι, ἔχεις δίκαιον! — ἔχουμεν τόσα ἄλλα νὰ ποῦμε τώρα. —

ΕΛΕΝΗ (διακόπτουσα αὐτήν).

ῥώτησε ἂν θελῆς τὴν δασκάλα

νὰ μάθῃς πόσα κάνουν!

ΞΑΝΘΗ (ὀλιβερωῶς).

Σὼπα τώρα καυμένη...

τὸ βελονάκι μ' ἔχασα καὶ εἶμαι φουρισμένη.

ΕΛΕΝΗ.

Μά!...

ΞΑΝΘΗ.

Φθάνει, μὴ φιλονεικῆς. εἶμαι ἐγὼ νευρικά μου, μὴ μὲ συγχίξῃς, κ' ὕστερα μαλὼνω εἰς σωσά μου.

ΕΛΕΝΗ (πρᾶνυομένη).

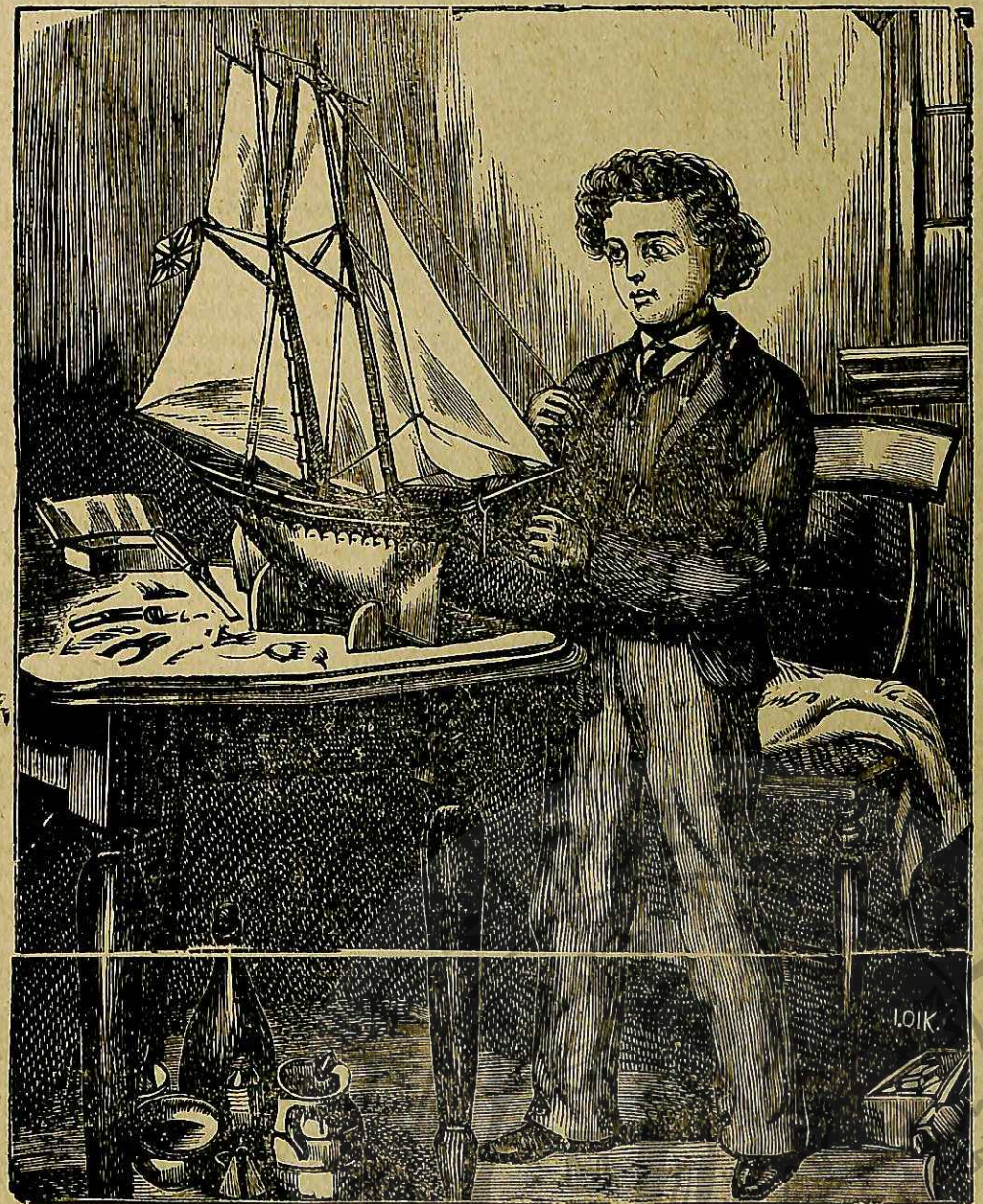
Ποῦ τῶχασες, ἀπρόσεκτη;

ΞΑΝΘΗ.

Στὸ δρόμῳ ποῦ ἐρχόμουν μὲ τὴν Αὐγουλά τρέχοντας τὸ ἔχασα φοβώμουν νὰ πάγω πίσω νὰ τὸ θρῶ. γιατί εἰς τὴν ὄψιν κάθεται ἓνας σ κ β λ α ρ ος μεγάλος! νὰ τὸν ἀδῶς δὲν ἤμποροῦσα, δι' αὐτὸ ἐπῆγε κείνη...

(στραφεῖσα τυχαίως καὶ βλέπουσα μαγρὰν.)

Νάτη...

Ὁ μεγάλος ἄνδρας

ΕΛΕΝΗ (θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρατηροῦσα.)

ΞΑΝΘΗ.

Ὅχι ᾔναι, δίχως ἄλλο

αὐτὴ ᾔναι, κ' εἰς τὸ χέρι της βλέπω βαστάει χᾶτι...

λουλούδι...

ΕΛΕΝΗ (μὲ κωμικὸν πῆθος καὶ λειχομένη).

Ἄχ! καὶ ἄταε ἓνα γλυκό!

ἜΑΝΘΗ.

Ὅταν τὸ βελονάκι μου...

ΞΑΝΘΗ.

Καυμένη...

ΕΛΕΝΗ.

Ἄχ! σὰν ποῖο μεγάλο,

Αὐγοῦδα ποῦ εἶσαι...

τί νᾶναι ἄρα γε αὐτό;

ΕΛΕΝΗ.

"Έλα δά! ἔχ' ἡ ἀδικημένη
ποτέ της τέτοια πράγματα σὸ ρήμα της δὲν βάζει.
ΞΑΝΘΗ.

Τί νᾶναι;

ΕΛΕΝΗ.

Μπά! αὐτὸ, καλὲ, εἶναι, πουλι, φωνάζει...
(Εἰσέρχεται ἡ Αὐγή· τὴν πλησιάζουσι τρέχουσι).
ΞΑΝΘΗ (ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα ὡπὼς τὸ λάβη).
Ποῦ τῶπιασες Αὐγούλά μου;

ΕΛΕΝΗ (ἀπομακρυνομένη τῇ Ξανθῇ).

Μῆ, μῆ, θὰ σὲ τσιμπήση..

ΑΥΓΗ.

'Σύχασε δά, Ἐλένη μου. ἂν δὲν τὸ ἐνοχλήσῃ
κάνεις ποτέ του δὲν τσιμπᾷ...

ΞΑΝΘΗ (ἄπτεται τοῦ πιτηνοῦ)

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομος.)

Καλὲ θὰ σὲ τσιμπήση...

ΞΑΝΘΗ (θωπεύουσα αὐτό.)

Μὰ ποῦ τὸ ἤρες; λέγε μου...

ΕΛΕΝΗ (σύρουσα αὐτήν.)

Φύγε, θὰ σὲ τσιμπήση..

ΑΥΓΗ (τῇ Ξανθῇ.)

Στὸ δρόμο ὅπου ἔψαχνα νάβρω τὸ βελονάκι,
ἀντὶ νὰ τῶθρω, κατὰ γῆς εἶδα ἕνα πουλάκι
ποῦ τῶχε δέσει ἕνα παιδί μικρὸ καὶ τὸ κρατοῦσε
ἀπὸ μακριὰ μὲ μιὰ κλωστή, (μὲ πάθος). "Αχ! πόσο
[θὰ ποιοῦσε!]

ΕΛΕΝΗ (οἰκτείρουσα.)

Κλάψε 'λιγάκι... γὰ γὰ χάλ...

ΑΥΓΗ (ἐξακολουθοῦσα.)

Τοῦδῶσα μιὰ δεκάρα.

καὶ τῶπειρα (τὸ φιλεῖ.) Πουλάκι μου!!

ΕΛΕΝΗ (ἀπελπιστικῶς καὶ μεγαλοφώνως)

"ὦ! κρίμα 'ς τὴ δεκάρα!..

ΑΥΓΗ.

Νὰ τὸ ἰδῆτέ τῶφερα, κ' ὕστερα...

ΕΛΕΝΗ (διακόπτουσα.)

Νὰ τὸ φᾶμε...

ΞΑΝΘΗ.

Σῶπα καυμένη δά καὶ σὺ, λέγω ἐγὼ σὺν πᾶμε
στὸ σπίτι μας νὰ κόψωμε τὰ δύο τὰ φτερά του
νὰ παίξῃ τὸ σκυλάκι μου, φαντάσου τὴ χαρὰ του!
νὰ τρώγῃ νὰ τὸ μάθωμε μέσα ἀπὸ τὸ χέρι...
νὰ πίνῃ ἀπ' τὸ στόμα μας, τώρα τὸ καλοκαίρι
νὰ λούζεται μέσ' τὸ νερὸ, εἰς τὰ λουτρὰ σὺν πᾶμε
μαζὺ μας νὰ τὸ πάρωμε...

ΕΛΕΝΗ,

Κ' ὕστερα νὰ τὸ φᾶμε..

ΑΥΓΗ (μετὰ πάθος)

Πουλί μου ἡ καρδοῦλά σου πόσο πολὺ κτυπάει!
σὺν νάξευρες πῶς μὲ χαρὰ
ἢ μιὰ θὰ κόψῃ τὰ φτερά
κ' ἢ ἄλλη θὰ σὲ φάη...

Δὲν συλλογίζονται καὶ σὺ Θεοῦ ὅτ' εἶσαι πλάσμα
ὅτι ἀκούει τὴν φωνή
ὅταν Αὐτὸν εὐγνωμονῇ
τὸ πρῶτό σου ἔσμα.

Δὲν ἐννοῦν ὅτι καὶ σὺ θάχῃς καλὴ μανοῦλα,
ποῦ σὲ προσμένει ἢ φτωχὴ
κ' ἀπὸ τὸν φόβον ἀντηχεῖ
ἢ μαῦρη της καρδοῦλα.

Δὲν ἐννοῦν πῶς ἀγαπᾷς τὸ ταῖρι ποῦ σοῦ λείπει
πῶς σὲ προσμένει στὸ κλαδί
καὶ μὲ κούμῳ πῶς κελαδεῖ
μὲ πόνον καὶ μὲ λύπη.

(Πρὸς τὴν Ξανθὴν καὶ Ἐλένην.)

Τάχα δὲν εἶν' καλλίτερα παρὰ νὰ ὑποφέρῃ,
ν' ἀφήσωμε νὰ κηλαδῇ
κονιά στὴ μύνα τὸ παιδί,
στὸ ταῖρι τοῦ τῆρι;

ΞΑΝΘΗ.

Μετανοῶ, Αὐγούλά μου, ἄς ἔχῃ ἐλευθερία!

ΑΥΓΗ.

Καὶ 'κεῖνον ποῦ μετανοεῖ ἡ Χάρις ἢ Ἁγία
τὸν συγχωρεῖ...

ΞΑΝΘΗ (τῇ Ἐλένῃ μειδιῶσα.)

'Ἐλένη μου, τί λες, νὰ τᾶπολύσῃ;

ΕΛΕΝΗ (ψάουσα αὐτὸ, μετὰ δισταγμοῦ.)

Μὰ θᾶναι καὶ ἀδύνατο... (μετ' ἀπορρίψεως) ἄς
(ἦναι ἄς τ' ἀφήσῃ...

ΑΥΓΗ (ἰψιδῶσα αὐτό.)

Τοῦ καλοῦ Θεοῦ μας δῶρον εἶναι ἡ ἐλευθερία
κ' ὅσοι ταύτην ἀφαιροῦσι, δὲν εἶν' ἀνθρώποι, θηρία...
(τὸ ἀφίνει κροτουσῶν μετ' αὐτῆς τὰς χεῖρας
τῆς Ξανθῆς καὶ Ἐλένης.)

Δ. Γρ. Κ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

Ε'. Ο ΚΡΟΝΟΣ

Τὰ παιδιὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἦσαν
πολλὰ, ἀλλὰ ἐχωρίζοντο κατὰ τὴν μορφήν
καὶ τὴν δύναμιν εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς Τιτάνας,
Ἑκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας. Ἀπὸ τοὺς Τι-
τᾶνας νεώτερος ἦτον ὁ Κρόνος, γερροντότερος
δὲ ὄλων ὁ Τιτᾶν ἰδιαιτέρως ὀνομαζόμενος.
Αὐτός ὁ κύριος ἦτο ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ
πατρὸς του εἰς τὴν βασιλείαν. Ἀλλὰ ὁ Κρό-
νος, ἂν καὶ νεώτερος, ἤρχισε νὰ ζηλεύῃ. Τί
νὰ κάμη, τί νὰ κάμη, ἐπῆρε ἀπὸ κοντὰ τὴν
μητέρα του, δὲν τὴν ἄρνε στιγμὴ ἤσυχῃ, αἰω-
νίως τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ φέρεμα, ἕως ὅτου βα-
ρυθηῖσα ἐκέκινε παρεκάλεσε τὸ πρῶτό της

παιδί τὸν Τιτᾶνα νὰ τῆς κάμη τὴ χάρι νὰ
ἀφήσῃ τὸν ζηλιάρη τὸν Κρόνον νὰ βασιλεύσῃ
πρῶτος. Ἐπεισθὴ ἐκεῖνος, ἀλλὰ μὲ τὴν συ-
φωνίαν νὰ μὴ ἀναθρέψῃ τέκνα ὡστε νὰ κρη-
τήσῃ διὰ παντός τὴν ἀρχήν. Καὶ νὰ σου λοι-
πὸν ὁ φίλος μας ὁ Κρόνος βασιλεὺς τοῦ κό-
σμου, πληρώνων ὅμοις πολὺ ἀκριβὰ τὴν φι-
λοδοξίαν του αὐτὴν, ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος κυ-
ριευόμενος ὑπερβολικὰ ἀπὸ ταύτην, διότι ἦτο
ἠναγκασμένος νὰ ἔχῃ τὸν στόμαχόν του εἰς
πολὺ κακὴν κατάστασιν, νὰ κακοστομαχί-
ζῃ, καταβρογχίζων τὰ τέκνα τὰ ἀπὸ τῆς
'Ρέας (ἔτσι ὀνομαζέτο ἡ κυρία του) γεννώ-
μενα.

Καὶ ἔκλαιε, καὶ ἔκλαιεν ἡ καυμένη ἢ μη-
τέρα βλέπουσα καταστροφόμενα τὰ τέκνα
τῆς τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἕνεκα τῆς φιλερ-
χίας τοῦ συζύγου τῆς, καὶ δὲν εὕρισκεν ἄλλο
μέσον ὑπεφυγῆς παρὰ τὴν ἀπάτην, διὰ νὰ
δυνηθῇ νὰ ἀφήσῃ καὶ αὐτὴ ἀπογόνους. Ὅταν
λοιπὸν ἐγέννησε τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν, ταύ-
την μὲν ἄρῃκε νὰ καταβρογχισθῇ ἀπὸ τὸν
πατέρα, ἀντὶ ὅμως τοῦ κανακάρῃ τῆς Διός,
τὸν ὅποιον ἔκρυψε, προσέφερεν εἰς αὐτὸν ἕνα
λίθον. Καὶ τότε μὲν τὸν κατέπειεν, ἀλλ' αὐ-
τὸς εἶναι ποῦ, καθὼς λέγουν, τοῦ κάθισε στὸ
στομάχι καὶ τοῦ ἐχρειάσθησαν ἰατροὶ καὶ ἰα-
τρικὰ διὰ νὰ γλυτώσῃ κακῶς ἔχων ἀπὸ τὴν
πέτρην ἐκείνην.

Ὁ γέρω-Τιτᾶν δὴλ: ἔμαθε τὴν κατεργα-
ριὰ τῆς Ῥέας, εἶδεν ὅτι ἐλύετο ἡ συμφωνία
(ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἤθελε ὁ καυμένος), καὶ μὲ
τὴν ἀφορμὴν αὐτὴν σηκῶνει πόλεμον κατὰ τοῦ
ἀδελφοῦ του, τὸν νικᾷ συλλαμβάνει καὶ αὐ-
τὸν καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τοὺς φυλακίζει.

Ἀλλὰ ὁ Ζεὺς, ἐξ αἰτίας τοῦ ὀποίου ἐπα-
θεν ὅσα ἔπαθεν ὁ δυστυχῆς ὁ Κρόνος, εἶχε
μεγαλώσει πλέον καὶ συναθροίσας στρατεύ-
ματα ἐνίκησε τοὺς Τιτᾶνας, εἰς τὴν λεγομέ-
νην Τιτονομαχίαν καὶ ἀπέδωκε τὸ βασίλειον
εἰς τὸν πατέρα του, τὸν ὅποιον ἐπεριμέναν
ἄλλα βάσανα μεγαλείτερα, εἰς τὰ ὅποια τὸν
ἐσφίψεν ἡ μεγάλη του φιλοπρωτία ἀπὸ τὴν
ὀποῖαν εἶχε ζαλισθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Δὲν εἶ-
ξέρω δὴλ: πῶς μίαν ἡμέραν ἐξηπλωμένος ε-
πάνω εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν του ἐζήτησε χάριν
περιεργείας νὰ μάθῃ παρὰ τῆς Μοίρας τί ε-

γραφοῖν τὰ χαρτιά της περὶ αὐτοῦ καὶ ὄλω
ἐκθαμβος ἀκούει παρ'αὐτῆς ὅτι δὲν ἐστέκετο
καλὰ εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐμελλε νὰ
τὸν ἐξορίσῃ καὶ καταλάβῃ τὸ βασίλειον. Ἐ-
πιτίθεται λοιπὸν κατὰ τοῦ Διὸς κηρύσσων
τὸν πόλεμον, ἀλλὰ νικᾶται, συλλαμβάνεται
καὶ ποτίζεται φάρμακον, τὸ ὅποιον ἔλαβε
ἀπὸ μίαν του φίλην ὁ Ζεὺς, καὶ διὰ τῆς ἐ-
νεργείας τοῦ ὀποίου ἠναγκάσθη ὁ Κρόνος νὰ
ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κακοστομαχίαν του, ἐξε-
μέσας τὰ τέκνα του τὰ καταποθέντα. Ἀφ' οὗ
τὸν ἀπῆλλαξεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάρος τὸν ἐσειλε
νὰ κάμη καὶ ἕνα περίπατον μέχρι τῆς γῆς,
ὅπου ἐμεινε διὰ παντός κλαιὼν τὴν Μοῖ-
ράν του.

Ο Κρόνος

Διωθεὶς ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν ἦλθεν εἰς τὴν
Ἰταλίαν, ὅπου, ἕνεκα τῆς δεξιώσεως ἧς ἔτυχε
παρὰ τῷ βασιλεύοντι Ἰανῷ καὶ παρὰ τῷ Ἰ-
ταλικῷ λαῷ, εἰς ἀμοιβὴν ἐδίδαξε τοὺς ἀν-
θρώπους νὰ καλλιερῶσι τὴν γῆν καὶ κατάρ-
θωσιν νὰ ἀμύξῃ παρ' αὐτοῖς ἡ ἀφθονία καὶ
ἡ εἰρήνη.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ γέρον αὐτὸς τὸν ὅποιον
βλέπει καθήμενὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ
εἰς ἄλλο μέρος ἔχοντα τὴν προσοχήν του.
Βίνα, βλέπει, γέρον μελαγχολικὸς πάντοτε
διὰ τὰ παθήματά του, ὄχρος, μὲ λευκὸν καὶ
μακρὸν τὸ γένειον, εἰς τὴν χεῖρά του τὴν ἀ-
ριστεράν κρατεῖ κυρτὴν μάχαιραν κηπουρικὴν,
ὡς σύμβολον τῆς γεωργίας ἣν ἐδίδαξεν εἰς

τοὺς Ἰταλοὺς παρὰ τοῖς ὁποίοις ἐτιμᾶτο ἐξόχως.

Συγγέεται ἡ παράστασις του με τὴν παράστασιν τοῦ Χρόνου τοῦ τὰ πάντα καταστρέφοντος, τοῦ γιγαιῶν Χρόνου καὶ διὰ τοῦτο θά τὸν ἴδῃς πολλάκις φαλακρὸν εἰς ἄκρον, με μέγα δρέπανον εἰς χεῖρας, δι' οὐ δηλοῦται ὅτι θερίζει τὰ πάντα, με πτέρυγας μεγάλας εἰς τὰ νῶτα εἰς δῖλωσιν τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς παρέχεται ὁ χρόνος· κρατεῖ πολλάκις κλεψύδραν (ἀμμωρολόγιον) περωτὴν εἰς τὴν δεξιάν καὶ ἐν γένει φέρει διάφορα σύμβολα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων τὴν χρονικὴν. Ἄλλ' ὅλαι οὗτοι αἱ παραστάσεις ἀνάγονται, ὡς εἶπον, εἰς τὸν Χρόνον, μόνην δὲ πιστὴν εἰκόνα τοῦ φίλου μας τοῦ Κρόνου ἐλάβομεν ἡμεῖς, ἄφ' οὐ δὲ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴν ἢ μεγαλειότης του νὰ τον πλησιάσωμεν καὶ σγετισθῶμεν με αὐτὸν τόσο, ὅσον μᾶς χρειάζεται διὰ τὰ παρὰ κάτω.

Τὸ παράδειγμα τοῦ γέροντος τούτου ἄσέ κρατῆ μακρὰν πάσης ἐπιβλαβούς φιλοπρωτίας ἢ φιλαρχίας, ἢ ὁποῖα ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν παραγκωνισθέντων καὶ θὰ ἀναγκασθῆς, ὅσον ἐνάρετος ἄλλως καὶ ἂν εἶσαι, νὰ καταπέσης οὐκ ἄνωγ ἀπὸ ὕψος εἰς ὃ παρακαίρως ἀνέβης. Γνώριζε λοιπὸν τὴν θέσιν σου, ἐὰν θέλῃς νὰ σ' ἐτιμῶσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνος, καὶ θεὸς ἀκόμη, δὲν ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ εἰς θέσιν ἀμύζουσαν εἰς ἄλλον, πόσον μᾶλλον ἡμεῖς ἢ ἀδύνατοι θνητοὶ πρέπει νὰ προσέχωμεν εἰς τὰ τοιαῦτα; Ἐπειτα ξεύρεις τί λέγει ὁ σοφώτατος εἰς τὰς ἐκφράσεις του λαός;

Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς

Μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς. ΙΑΚ. Χ. Δ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

6. ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΙ.

(Κατὰ Ματθαῖον, κεφ. κά. 33—15)

Εἰς ἀμπελῶνα ἀφοῦ τις καρπὸ εἶχε σκαπίσει,

Τόνε μισθῶνει εἰς γεωργούς

Κι' αὐτός εἰς τόπους μακρυνούς

Ἐπῆγε γὰρ νὰ ζήσει.

Ἀλλὰ σὺν εἶχε τοῦ καρποῦ ὁ χρόνος πλησιάσει
Ἄπεστειλε ἔς τοὺς γεωργούς
Τοὺς δούλους του, μὴ τοὺς καρποὺς
Ἀφήσῃν νὰ τοὺς χάσῃ.

Μὲ ἐκεῖνοι ἄλλους ἔδειραν, κι' ἄλλους πετρο-
Καὶ τότες ἔλαβαν πληγαί: [βολῆσαν
Μὲ βλαστημιαῖς καὶ ἀπηλαῖς
Ὅταν τοὺς κυνηγήσαν.

Κι' ὅταν τὸν γυῖ τοῦ ἔστειλε εἰς τοὺς ἐργάτας
Ἐκραξαν οὖλοι μιᾶ φωνῇ [μόνο
« Ἄς ἀφαιρέσωμ' τὴ ζωὴ
Ἀπὸ τὸν κληρονόμο.»

Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκεῖνους θὰ φονεύσῃ
Καὶ στὸν ἀγρὸ του γεωργούς
Ποῦ θ' ἀποδώσουν τοὺς καρποὺς
Καλλίτερος θὰ θέσῃ.

Σαυτοὺς ποῦτόσα ἐπραξαν οἱ γεωργοί, ὦ φίλοι!
Εἶναι τοῦ Πλάστου ὁ πιστός;
Μὲ τοὺς προφήτας του υἱός,
Ἐ τὸν κόσμον ποῦ εἶχε στείλει.

Λοιπὸν, ὦ τέκνα μου, κ' ἡμεῖς μὴ ἐκεῖνους μιμη-
Ἄλλὰ τοῦ Πλάστου τὸν υἱὸν [θῶμεν,
Τὸν λυτρωτὴν μας τῶν δεινῶν
Πιστῶς ἄς ἀγαπῶμεν.

—ο— Ν. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

Η ΗΧΩ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς ἠχῆς. Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἐφώναζεν ἐντὸς ὠραίου λειβαδίου « ὦ! ὦ! » ἤκουσε τὰς αὐτὰς φωνὰς « ὦ! ὦ! » νὰ ἐξέρχονται ἐκ τίνος πλησίον μικροῦ δάσους. Τὸ παιδίον, ταρχθέν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: « Ποῖος εἶσαι σύ; » ἀλλ' ἀμέσως ἢ μυστηριώδους φωνῆ ἐπανέλαβε: « Ποῖος εἶσαι σύ; » Ὁ Γεώργιος τότε ἀπήντησε: « Μὴ τὴν ἀλήθειαν εἶσαι ἀνόητος! » — « Εἶσαι ἀνόητος! » ἐπανέλαβεν ἢ φωνὴ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ μικροῦ δάσους.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γεώργιος ἐθύμωσε πάρα πολὺ, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐντὸς τοῦ δάσους ἄγνωστον ἠξήσε τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἢ ἠχῶ ἐπαναλάμβανε πιστῶς. Ἐνεκα τούτου ἤρχισε νὰ ζητῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ μικροῦ δάσους τὸν παιδα, ὁ ὁποῖος ὑπέθετεν ὅτι τῇ ἀπεκρίνετο, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ κανένα δὲν εὔρεν.

Μετὰ τὴν ματαίαν αὐτὴν ἀναζήτησιν ὁ Γεώργιος ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν παραπανού-
μενος πρὸς τὴν μητέρα του, ὅτι κακόν τι καὶ
δειλὸν παιδίον εἶχε κρυφθῆ ἐντὸς τοῦ δάσους
καὶ τὸν ὕβριζεν.

Οἱ ἀπίστοι ἀμπελουργοί
« Αὐτὴν τὴν φορὰν, τέκνον μου, ἠπατή-
θης καὶ προδίδεις ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν σου, εἶ-
πεν ἡ μήτηρ: μάθε ὅτι μόνον τοὺς ἰδικούς
σου λόγους ἤκουσας ἐπαναλαμβανόμενος ὑπὸ
τῆς ἠχῆς: ὅπως δηλαδὴ πολλάκις εἶδες τὰ

πρόσωπόν σου ν' αντανκλάται εἰς τὸ ὕδωρ, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀνέχησε καὶ ἡ φωνή σου εἰς τὸ δάσος. Ἐάν ἐπρόφερες κανένα λόγον καλὸν καὶ ὑποχρεωτικόν, ἀμέσως θὰ ἐλάμβανες ἀπάντησιν ὅπως ὁμοίαν. Οὕτω συμβαίνει καὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων· ἡ διαγωγὴ τῶν ἄλλων πρὸς ἡμᾶς εἶναι συνήθως ἡ ἡχώ τῆς ἰδικῆς μας. Ἐάν φερώμεθα καλῶς πρὸς αὐτούς, θὰ φερῶσιν ὁμοίως καὶ πρὸς ἡμᾶς· ἔάν δὲ ἤμεθα ἀπότομοι καὶ κακοὶ πρὸς τοὺς ὁμοίους μας, δὲν πρέπει νὰ ἀπικτιώμεν παρ' αὐτῶν νὰ φερόνται καλῶς πρὸς ἡμᾶς.

Γ. Δ. Θ.

ΜΟΝΟΝ ΕΚΛΑΥΣΑ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΣ

Πτωχὴ τις χήρα, μήτηρ δύο μικρῶν κορασιῶν, ἐσυνείθισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὰ ἐκάστην νύκτα ἔάν ἔκαμν καλὸν τι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Μίαν νύκτα ἡ μεγαλειτέρα κόρη εἰς τὴν συνήθη ἐρώτησιν ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ: «δὲν ἤξεύρω».

Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ ἐπραξενεῦθη εἰς ταύτην τὴν ἀπάντησιν, ἀπεράσισε νὰ τὴν ἐξετάσῃ περισσότερον, καὶ ἤκουσε παρὰ τοῦ κοραίου τὴν ἀκόλουθον διήγησιν:

«Ὅτε σήμερον τὴν πρωτὴν ἐφθασα εἰς τὸ σχολεῖον, εὔρον ἐκεῖ τὴν Εὐρυδικὴν Εὐστ., ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἶχεν ἀπουσιάσει ἀπὸ τῶν μαθημάτων, καὶ τὴν εἶδον χύνουσαν πικρὰ δάκρυα. Τὴν ἠρώτησα διὰ ποίαν αἰτίαν ἐκλαίει τόσο πολύ, ἀλλ' ὁ θρήνος δὲν τὴν ἄρνευε νὰ μοι ἀποκριθῇ· τότε καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπόρευσα νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκουμβῶσθαι τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ τραχήλου της καὶ νὰ κλαύσω ἐκ συγκινήσεως. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς οἱ λυγμοὶ της ἔπαυσαν. καὶ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ μοι ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ της, τὸν ὁποῖον εἶχε βαστάξει ὅταν ἦτο μωρόν, καὶ εἶχεν ἀγαπήσει τόσο πολύ. Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφός της αὐτὸς ἠσθένησεν, ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγεινεν ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, ὅτι ὑπέφερε πολλὰς θασάκους, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἀπέθανε, καὶ οὕτω ἐστερήθη αὐτοῦ διὰ παντός.

Αὐτὰ μοι εἶπεν ἡ Εὐρυδικὴ, μήτηρ μου, καὶ ἀμέσως ἠκούμβησε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ βιβλίου της καὶ ἐκλαίει ὡς νὰ ἐσχίζετο

ἡ καρδία της. Τότε, μήτηρ μου, καὶ ἐγὼ συνεκινήθη τόσον πολύ ὥστε ἔθεσα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τῆς ἄλλης σελίδος τοῦ βιβλίου της καὶ ἐκλαίει μετὰ τὴν αὐτὴν θλίψιν ὡς καὶ ἐκείνη· ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως ἐκλαύσαμεν ὁμοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἐκείνη μετὰ ἐνηγκαλισθῆ καὶ μετὰ ἐφίλησε, λέγουσα, ὅτι μετὰ τὰ δάκρυά μου αὐτὰ τὰ εἰλικρινῆ τὴν εὐηργέτησα μεγάλως· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί καλὸν τῆς ἔκαμνα».

Εἶνε μεγίστη ἀλήθεια ὅτι ἡ συμπάθεια εἰς τὰς θλίψεις τῶν ὁμοίων μας εἶνε τὸ καλλίτερον βάλαμον τὸ ὁποῖον δύναμεθα νὰ προσφέρωμεν πρὸς τὰς πληγωμένας αὐτῶν καρδίας. Ἡ μικρὰ λοιπὸν αὕτη κόρη προσέφερε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται, τὴν μεγαλειτέραν εὐεργεσίαν πρὸς τὴν Εὐρυδικὴν, διότι συνεμερίσθη τῆς λύπης ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο ἡ καρδία ἐκείνης.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΑΧΟΠΟΙΟΣ

(ὑπὸ Α. Ι. Σ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 92).

Μετὰ τινος ἡμέρας ἀπὸ τότε, μία ἀμαξία ἔφερε τὸν μικρὸν ταραχοποιὸν μακρὰν τοῦ πατρικοῦ οἴκου. Ἡ ἀμαξία ἐκυλίετο ἐπὶ πολὺν χρόνον, πολλάκις δὲ ἤλλαξεν ἵππους, ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας εἰς τὴν Λαμίαν, ὅπου πατὴρ καὶ υἱὸς κατῆλθον τῆς ἀμαξίας.

Εἰς κύριος αὐστηρὸς καὶ σοβαρὸς, καθὼς ὁ πατὴρ τοῦ Ὁρέστου, ἦλθεν εἰς συνάντησίν των.

«Ὁρέστη, θὰ μείνης ἐδῶ πλησίον τοῦ κυρίου τούτου, τοῦ λέγει ὁ πατὴρ του.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ὁρέστης ἐπνίγη εἰς δάκρυα, καὶ προσεκολλήθη δι' ὄλων του τῶν δυνάμεων εἰς τὸν πατέρα του, φωνάζων:

«Πάτερ μου, θὰ ἦμαι φρόνιμος, δὲν θὰ κάμνω πλέον τρέλλας, θὰ ὑπακούω, παρὲρ με μαζὶ σου, θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου».

«Ὁχι, δὲν θὰ ἐπανίδης τὴν μητέρα σου, ἀν δὲν παύσης νὰ λέγῃς τὰς λέξεις «ἔτσι μοῦ ἀρέσει, ἐγὼ τὸ θέλω». Ναι, δὲν θὰ ἐπανίδης τὴν μητέρα σου, διότι ἐξ αἰτίας σου ἠσθένησε καὶ εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ

θὰ μοι γράφῃ πῶς φέρεσαι, ὅσον δὲ ταχύτερα θὰ διορθωθῆς τόσο ταχύτερα θὰ ἔλθῃς πλησίον ἡμῶν».

Ὁ Ὁρέστης δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ πλέον, ὥστε ἠκολούθησε τὸν ἀγνωστον κύριον.

Ἐπὶ τινος ἡμέρας ἦτο ψυχρὸς καὶ κατηφής, δὲν ἔλεγεν οὔτε λέξιν, ὅταν τὸν ἠρώτων ἔλεγε μόνον καὶ καὶ ὄχι καὶ ἐστραβοκύνταί τε δύο κάλλιστα παιδιὰ τὰ ὅποια τοῦ ἐδίδον ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον.

Ὁ κύριος Πολύβιος (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ὁ Ὁρέστης) ἔκαμνε ὅτι δὲν ἐγύρε, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὁ Ὁρέστης ἐπέμενε εἰς τὸ νὰ ἔχη τὰ μούτρα κατεβασμένα, τὸν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ τοῦ λέγει: «Ὁρέστη, θέλεις νὰ εἶμεθα φίλοι;»

Ἐπειδὴ δὲ τὸ παιδίον τὸν ἐβλεπε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἐξηκολούθησεν:

«Ἄν τὸ θέλῃς, εἰς σὲ μένει νὰ τὸ ἀποδείξῃς ἀφίνων κατὰ μέρος τοὺς θυμούς σου, ἔπειτα ν' ἀγαπᾷς αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὅποια πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ παίξωσι μαζὶ σου, καὶ τὰ ὅποια εἶνε δύο καλοὶ φίλοι, καὶ τὰ ὅποια διασκεδάζουν χωρὶς νὰ κάμνουν θόρυβον καὶ τρέλλας, πρὸς τούτοις δὲ ὑπακούουσιν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως καὶ σεβασμοῦ, τὰ δὲ παιδιὰ τὰ ὅποια ἔχουν αὐτὰς τὰς καλὰς ιδιότητας, τὰ ἀγαπᾷ καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ γονεῖς των.

«Ἐάν δὲν θέλῃς νὰ συμμορφωθῆς πρὸς τὰ τέκνα μου, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ κλείσω μόνον εἰς ἓν δωμάτιον, ἐκεῖ δὲ κάμνε ὅ,τι θέλεις.»

Ὁ Ὁρέστης ἔμενε ἀφωνος ἀπὸ τὸν φόβον του ἄρα ἢ ἀπὸ τὴν κακίαν του; πράγμα τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Πολύβιος ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

«Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ ἐπανίδης τὴν μητέρα σου; δὲν τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν;» ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Πολύβιος.

«Ὁ! ναί, τὴν ἀγαπῶ, κύριε, ἐφώνησεν ὁ Ὁρέστης, ὦ! ναί, θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς τὴν μητέρα μου.

— Λοιπὸν, Ὁρέστη μου, κάμνε ὅ,τι σοὶ λέγω, λιγμόνησον τὰς κακίας σου καὶ ἐγὼ σοὺ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ τὴν ἐπανίδῃς.»

Ἐπείσθη τέλος πάντων ὁ Ὁρέστης, καὶ

ἀπεράσισε νὰ κάμῃ γνωριμίαν μετὰ τὰ τέκνα τοῦ κυρίου Πολύβιου.

Καί· ἀρχὰς ἐδυσκολεύθη ὀλίγον ὁ Ὁρέστης, ἀλλὰ τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν τόσο καλά ὥστε ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον ὁ Ὁρέστης παρεδῶθη εἰς αὐτὰ μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν.

Ὁ Κρίτων καὶ ὁ Μενέλαος, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ δύο μικροὶ υἱοὶ τοῦ κ. Πολύβιου), ἦσαν δύο φρονιμώτατα παιδιὰ, ὅσον ὁ Ὁρέστης δὲν ἦτο. Ὁ Κρίτων εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὁρέστου, ὁ δὲ Μενέλαος ἦτο κατὰ ἓν ἔτος μεγαλειότερος.

Ἄν καὶ ἠγάπων πολὺ τὰ παιγνίδια, ἐφρόντιζον ὅμως μετὰ πολλὴν προσοχίαν, ὥστε νὰ μὴ κάμνουν ταραχὴν καὶ νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὸν πατέρα των.

Εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον τοῦ πατρὸς των ἄφηναν τὸ παιγνίδιον καὶ ἐλάμβανον τὰ βιβλία των διὰ νὰ μελετήσωσι τὰ μαθήματά των, ἔάν καμμίαν φοράν ἠκολούθουν τὸν πατέρα των εἴτε εἰς ἐπισκέψεις, εἴτε εἰς τὸν περίπατον, ἦσαν φρόνιμοι, ὠμίλουν μόνον ὅταν τοὺς ἠρώτων, καὶ ποτὲ δὲν διέκοπτον τὴν συνομιλίαν. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν καὶ ὁ πατὴρ των τοὺς ἠγάπα καὶ οἱ ξένοι εἰς τῶν ὁποίων τὰς οἰκίας ὑπήγαινον τοὺς ἐπεριποιοῦντο εὐχαρίστως.

Δὲν θὰ εἶς ὁμιλήσω διὰ τὰ ἄλλα καλὰ προτερήματα, μικροὶ μου φίλοι, τοῦ Κρίτωνος καὶ τοῦ Μενέλαου, διότι ἐνταῦθα πρόκειται μόνον περὶ τοῦ Ὁρέστου καὶ οὐχὶ περὶ τῶν καλῶν αὐτῶν παιδιῶν.

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ, οἱ καλοὶ αὐτῶν τρόποι, τὰ καλὰ αὐτῶν παραδείγματα, ὠδήγησαν τὸν Ὁρέστην καὶ τὸν ἐδιόρθωσαν ἀπὸ τὰς κακίας του κλίσεις. Ὁ Ὁρέστης ἠνγκάσθη νὰ κάμῃ ὅ,τι αὐτὰ ἔκαμνον. Τόσον κολῆ ἦτο ἡ ἀνατροφή τῶν δύο καλῶν τούτων παιδιῶν.

Ὁ Κρίτων καὶ ὁ Μενέλαος, ἦλθον μετὰ τοῦ Ὁρέστου, τὸν ὁποῖον ἐκάτουν ἀπὸ τὰς χεῖρας, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου διὰ νὰ παίξωσιν, ἐνῶ δὲ ἐβάδιζον σιωπῶντες, ὁ Κρίτων ἤρρισε νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Ὁρέστην:

«Ἐλα νὰ φιληθῶμεν! ἐγὼ, ὅπως ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου, θ' ἀγαπῶ καὶ σὲ, καὶ ὁ Μενέλαος ἐπίσης θὰ σ' ἀγαπᾷ καθὼς ἐμετὰ παιγνίδια μας θὰ εἶνε καὶ ἰδικά σου, ἡμεῖς

ποτέ δὲν φιλονεικοῦμεν, ὅτι ἀρέσκει εἰς τὸν ἕνα ἀρέσκει καὶ εἰς τὸν ἄλλον, ὁ εἰς τέλος δὲν χαλᾷ τὴν ὄρεξιν τοῦ ἄλλου. Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφός μας;

«Ναί,» ἀπήντησεν ὁ Ὀρέστης.

Ἐπειτα ὁ Μενέλαος εἶπε, πόσον εἶσαι εὐτυχὴς Ὀρέστη, σὺ ὅστις ἔχεις τὴν μητέρα σου, ἡμεῖς οἱ καυμένοι δὲν ἔχομεν τὴν ἰδικὴν μας.

«Σιωπὴ! εἶπεν ἀμέσως ὁ μικρός. Κρίτων, δὲν ἤξεύρεις, ἀδελφέ, ὅτι ὅταν ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν μητέρα μας, ὁ πατέρας λυπεῖται, καὶ κλαίει;»

«Ἀληθῶς εἶπεν ὁ εὐαίσθητος Μενέλαος, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀκούει, διότι εἴμεθα μακρὰν.» Ἀχ! ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, Ὀρέστη θὰ ἤμην πάντοτε καλός, τί κακὸν εἶνε νὰ μὴ ἔγῃ ἕνα παιδίον τὴν μητέρα του!

«Ἐγὼ ἔγω τὴν ἰδικὴν μου,» εἶπε στενά. ζων ὁ Ὀρέστης.

«Καὶ ὅμως εἶναι ὡς νὰ μὴ τὴν εἶχες, ἐπρόσθεσεν ὁ Μενέλαος, διότι ἴται μακρὰν ἀπ' αὐτήν.»

«Σιωπὴ λοιπόν! λέγει ὁ Κρίτων, «δὲν βλέπεις ὅτι μὲ τοὺς λόγους σου λυπεῖς τὸν Ὀρέστην; ἰδοὺ κλαίει».

«Συγχώρησόν με, ἐπρόσθεσεν ὁ Μενέλαος, λησμονήσον ὅτι σοὶ εἶπον, Ὀρέστη. Ὁ Κρίτων καὶ ἐγὼ κατ' ἐκάστην θὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν εἰς τὰς προσευχὰς μας διὰ νὰ ἐπανιθῇ τὴν μητέρα σου τὸ γρηγορώτερον. Ὁ πατὴρ μας μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει τὰς παρακλήσεις τῶν μικρῶν παιδιῶν.

«Ἐχει δίκαιον ὁ ἀδελφός μου, λέγει ὁ Κρίτων, ὅταν δὲν κάμνεις πλέον ἀταξίας, ὑπακούεις τοὺς ἀνωτέρους σου, δὲν λέγεις τὸ ἔτσι θέλω τότε θὰ ὑπάγῃς νὰ ἰδῇς τὴν μητέρα σου. Ἐ! Ὀρέστη θὰ τὰ κάμῃς αὐτά;

«Μάλιστα, εἶπε στεναζὼν ὁ Ὀρέστης, διότι δὲν θὰ λυπήσω πλέον τὴν μητέρα μου.»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ὀρέστης ἤρχισε νὰ φρονιμεύῃ, ἂν δὲ καμμίαν φορὰν ἔκαμνεν ἀταξίας, οἱ δύο μικροὶ του φίλοι τὸν ἐπλησίαζον καὶ διὰ καλοῦ τρόπου τοῦ ἔλεγον: ἐνθυμοῦ τὴν μητέρα σου.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπανάφερον ἀμέσως τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν εὐταξίαν.

Ἡ τιμωρία του διήρκεσεν ἓν ἔτος. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Ὀρέστης ἐφέρετο ὡς μικρὸς ἄγγελος, ἔμαθεν ἀνάγνωσιν καὶ ὀλίγον νὰ γράφῃ. τὸ ἔτσι θέλω, ὁ κακὸς αὐτὸς λόγος δὲν ἐξήρχετο πλέον ἀπὸ τὸ στόμα του, ἦτο φρόνιμος, καλὸς, ἀγαθός.

Πρῶταν τινὰ μὲ μεγίστην του ἐκπλήξιν εἶδε καταβαίνοντα ἀπὸ μίαν ἄμαξαν τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του.

Τί φιλήματα, τί ἀγκαλιᾶσματα ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς του ὁ Ὀρέστης, ἐνῶ συγγρόνως ἔκλαιεν ἀπὸ χαρὰν.

Τόσον δὲ εἶχεν ἀγαπήσει τὰ δύο ἄλλα παιδιὰ, ὥστε ὅταν ἐμελλον νὰ χωρισθῶσι, παρεκάλεσε τοὺς γονεῖς του νὰ παραλάβουν καὶ τοὺς δύο φίλους του μαζύ.

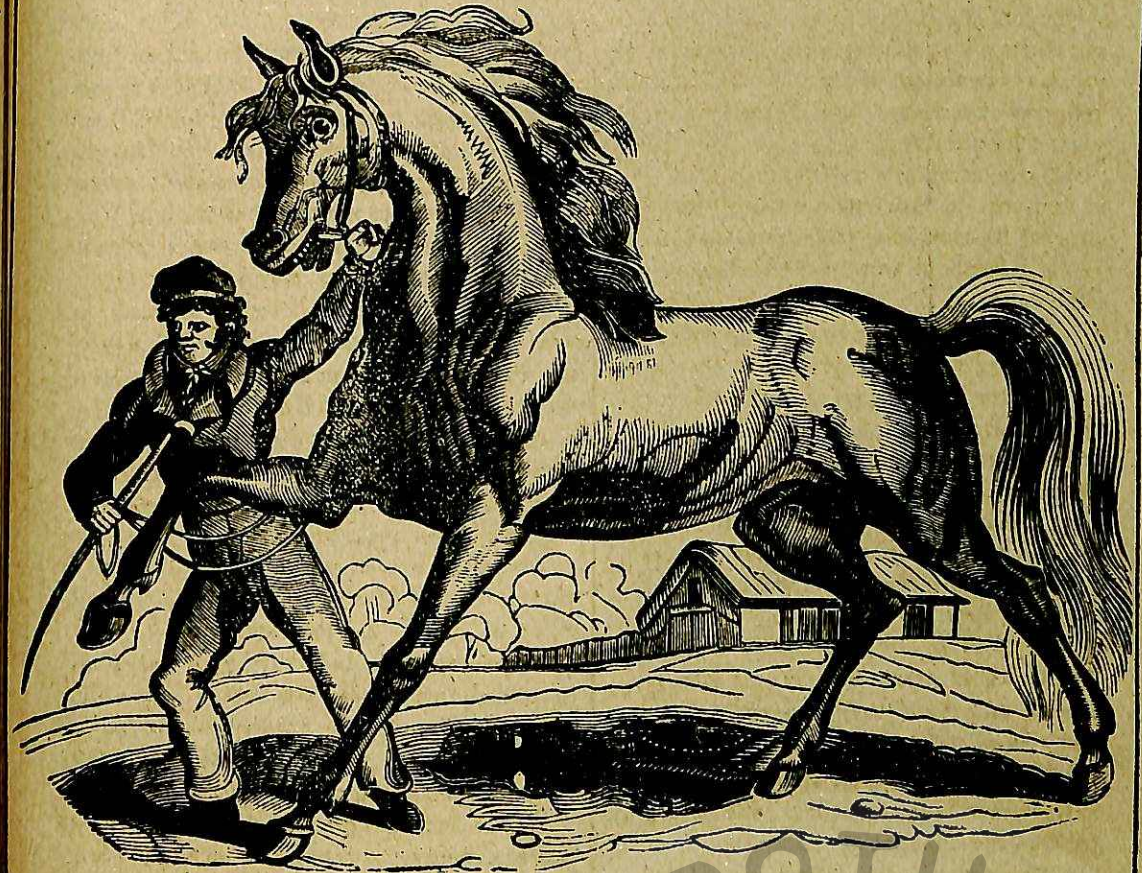
«Ἀγαπητόν μου τέκνον, τῷ ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ του, δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα των, διότι θὰ λυπηθῶν πολύ».

«Παρηγορήσου, τέκνον μου, λέγει ὁ πατὴρ του διότι, ὁ φίλος μας κύριος Πολύβιος δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς υἱοὺς του νὰ μᾶς εὖρῃ· ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ λησμονήσῃς ποτὲ τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας διήλθες ἐνταῦθα».

Ἐὰν ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Ὀρέστου σᾶς ἔκαμε κάποιαν ἐντύπωσιν, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀποδείξητε, χωρὶς νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὴν δυσάρεστον ἀνάγκην νὰ χωρισθῆτε ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα σας διὰ νὰ διορθωθῆτε καὶ θεραπεύσῃτε τὰ κακά σας ἐλαττώματα. Θὰ ἤμην δὲ πολὺ εὐτυχής, ἐὰν ἴδω ὅτι κατώρθωσα νὰ σᾶς ἐμπνεύσω τὴν καλὴν ταύτην σκέψιν, καὶ θὰ φροντίσω ἀργότερον νὰ σᾶς διηγηθῶ διὰ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν μίαν ἄλλην καλὴν καὶ ἐπίσης ὠφέλιμον ἱστορίαν. Χαίρετε!

Ο ΙΠΠΟΣ

Τοῦ ἵππου, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφίᾳ, ἡ πρώτη πατρίς λέγουσιν ὅτι ὑπῆρξεν ἡ Ἀραβία. Εὐρίσκεται ὅμως ἐν ἀγρία καταστάσει εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀμερικῆς ἀκόμη καὶ σήμερον· οἱ δὲ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅταν θέλωσι νὰ τοὺς συλλάβωσι, τοῖς ρίπτουσι μακρὸν σχοινίον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀπίου ὑπάρχει ἕνα κομμάτι μολύβι, τὸ ὅποιον

τοὺς βοηθεῖ νὰ περιτυλιξῶσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἵππος εἶναι ζῶον, τὸ ὅποιον εὐκόλως συμφιλιοῦται μὲ τὸν ἄνθρωπον, κατώρθωσαν νὰ τὸν μεταχειρίζωνται ὡς ὑπέρτην διὰ τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας των, καὶ τὴν σήμερον ὁ ἵππος εἶναι πολὺτιμος σύντροφος εἰς ἡμᾶς καὶ ἀκούραστος εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ὁ ἵππος εὐρίσκεται παντοῦ, ὅπου κατοικοῦσιν ἄνθρωποι καὶ ὅπου ὑπάρχει χόρτον διὰ νὰ ζῇ.

Ὅταν δὲ εὐρίσκεται ἐν ἀγρία καταστάσει εἶναι ὀλίγον μικρότερος τὸ ἀνάστημα, καὶ ἔχει μεγάλην ταχύτητα εἰς τὸ τρέξιμον, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀφοῦ τὸν δαμάσου, τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἵπποδρόμια, εἰς τὴν ἵππασίαν, εἰς τὸν στρατὸν, καὶ εἰς πλείστας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ κεφαλή του εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρά, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ζωηροὶ καὶ με-

γάλοι, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ ταύτῃ. Διακρίνονται διὰ τὴν εὐτραφίαν των καὶ ἰσχύιν οἱ ἵπποι τῆς Νορμανδίας, ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων, διαπρέπουσιν εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν οἱ Ἀραβικοὶ, τοὺς ὁποίους ἰδίως μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἵππασίαν. Ὁ Ἀραβὸς λατρεῖ σχεδὸν τὸν ἵππον του, καὶ ἐν τῇ σκηνῇ του τὴν μίαν γωνίαν κατέχει ἡ οἰκογένειά του, τὴν δὲ ἄλλην ὁ ἵππος του.

Τὸ ὑπερήφανον καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ ζῶον, δὲν ζῇ πολλὰ ἔτη καθὼς ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐποῖον ὑπηρετεῖ, ἀλλὰ μόλις 30 ἔτη καὶ εἰς αὐτὸ δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα μόλις 10—15 ἔτη δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ δέρμα τοῦ ἵππου, ἐπειδὴ εἶναι ἀρκετὰ σκληρὸν, χονδρὸν, καὶ στερεόν, τὸ μεταχειρίζομεθα εἰς διαφόρους ἀνάγκας μας, τὰς δὲ

τρίχας του ἔνεκα τῆς σκληρότητός των καὶ τῆς ἐλαστικότητος, τὰς μεταχειρίζομεθα εἰς γέμισιν τῶν διαφόρων ἐπίπλων μας, δηλαδὴ τῶν στρωμάτων μας, τῶν μαξιλαρίων κ. τ. τ., τὰς δὲ μακρὰς τρίχας τῆς οὐράς των μεταχειρίζονται ἐπίσης εἰς κατασκευὴν τῶν πλῆκτρων (δοξαρίων) δι' ὧν πλήττομεν τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου ὅπως παραγάγωμεν ἤχον.

Τὸ κρέας τοῦ ἵππου, ὅταν εἶναι μικρὸς, εἶναι ἀρκετὰ ὑγιὲς καὶ θρεπτικόν, ὡς τὸ τοῦ βοός, ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς τροφήν.

Ἡ θηλεῖα ἵππος ὀνομάζεται φορβάς (φορβάδα), καὶ ἀντέχει περισσώτερον τοῦ ἄρρενος εἰς τὸν κόπον, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὴν δίψαν· εἶναι ὀλιγώτερον ἀποκρουστικὴ, πραοτέρα καὶ χρεμετίζει σπανιώτερον τοῦ ἵππου διὰ τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποῖους οἱ Ἄραβες ἐκ πείρας γνωρίζουσι, προτιμῶσι τὰς φορβάδας εἰς τὴν ἵππασίαν.

Ἐν τέλει, μικροὶ μου φίλοι, πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι συλλαμβάνοντες τὰ ζῶα ταῦτα καὶ στεροῦντες αὐτὰ τῆς ἐλευθερίας, ἵνα τὰ μεταχειρισθῶμεν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου μας, ἔχομεν καὶ καθῆκον ἀπαραίτητον νὰ τὰ μεταχειρίζομεθα μὲ ἡμερότητα, νὰ τὰ περιποιώμεθα, καὶ νὰ προλαμβάνωμεν ὅλας τῶν τὰς ἀνάγκας. Τὸ καθῆκον τοῦτο μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ δικαιοσύνη· ἡ δὲ δικαιοσύνη εἶνε διακριτικὸν γνώρισμα τῶν λογικῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ. Ὁφείλομεν λοιπόν, ὡς λογικὰ ὄντα, νὰ εἴμεθα δίκαιοι πρὸς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς φίλους, τοὺς ἵππους, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ὀλόκληρος κατασπαταλεῖται εἰς τὰς ἐργασίας μας. Ἡ ἔλλειψις ὑπομονῆς πρὸς πλάσματα ὠφέλιμα ἀλλ' ἐστερημένα λογικοῦ, εἶναι μωρία, ἡ δὲ βαρβαρότης πρὸς αὐτὰ εἶνε αἰσχρὰ ἀχαριστία! ΣΠ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

4. Χρῆσις τῶν ὄπωρικῶν.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας δὲν ἀγαπᾷ τὰ ὄπωρικά; Εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν των καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάχῃ κα-

νεὶς ἐχρῆδος αὐτῶν. Ἀλλὰ ὅσον τὰ ὄπωρικά σὰς εὐχαριστοῦσι, τόσον πρέπει καὶ νὰ προσέχητε εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῶν, καὶ δὲν ἔχουσι ἀδικον οἱ γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι σὰς ἐμποδίζουσι νὰ τρώγητε ὄπωρικά περισσώτερα τοῦ δέοντος, διότι ἡ κατάχρησις τῶν ὄπωρικῶν πολλὰ κακὰ δύναται νὰ σὰς προσενήσῃ. Ἡ θεία Πρόνοια ἐχάρισε καὶ μὲν ὅλα τὰ ὄπωρικά εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ συνάμα τῷ ἐχάρισε καὶ τὸ λογικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ κρίνῃ τι εἶναι καλὸν καὶ τί κακόν. Τὰ ὄπωρικά ὅταν εἶνε ὠριμὰ καὶ γλυκὰ, εἶναι εὐχάριστα· δὲν εἶναι μὲν πολὺ θρεπτικά, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους εἶναι κατὰλληλα, διότι δροσίζουσι καὶ μετριάζουσι τὴν δίψαν ὅταν ὅμως εἶναι ἄωρα, δξυνά, καὶ σκληρά, τότε πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγητε, διότι γεννῶσι πολλὰς ἀσθενείας, ἐπεὶ καὶ εἰς τὸν στόμαχον δυσκόλως χωνεύονται καὶ κακὴν τροφήν πασχέουσιν εἰς τὸ σῶμα. Ἐκλέγετε λοιπόν τὰ ὠριμα, τὰ μαλακά καὶ γλυκὰ ὄπωρικά, καὶ πάλιν πρέπει νὰ ἀρκῆσθε εἰς τὴν δόσιν τὴν ὁποίαν σὰς προσδιορίζουσι οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν περισσώτερον ἀπὸ σὰς, καὶ οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ἤθελον σὰς στερῆσαι τὴν εὐχορίστησιν νὰ φάγητε περισσώτερα ἀνδὲν σὰς ἐβλαπτον, καὶ οὐδέποτε ἤθελον συγκατατεθῆ νὰ γίνωσιν αὐτοὶ οἱ αἴτιοι τῆς δυστυχίας σας.

ΘΥΣΑΓΡΟΣ.

* * * Ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι τινες οἱ ὁποῖοι ἐπαινοῦν, καθὼς καὶ ἄλλοι πάλιν οἴτινες ὑβρίζουν· ἀνάγκη πᾶσα νὰ προφυλάττηται τις ἀπὸ αὐτούς, διὰ νὰ μὴ καταντήσῃ ὡς ἐκ τούτου εἰς λογοτριβὰς μετ' αὐτῶν:

* * * Ὅστις ἐργάζεται τὴν ἀρετὴν μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ φήμην, πλησιάζει εἰς τὴν κακίαν:

* * * Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τοὺς φίλους σου; δυστύχησον:

* * * Ἐκεῖνοι οἵτινες ζητοῦν τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀσωτείαν ὁμοιάζουσι πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀποστρεφόμενοι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, προτιμοῦν τὸ τοῦ λύχνου.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

31.

ε*ει—*ι*—*α—ει*ω*η
*ο—*σ*ο*—**ι*—*α*αιω*η.

Ἀντικατάστησον τοὺς ἀστερίσκους διὰ συμψώνων, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ συμβουλή τις.

32.

Ποῖος ἀριθμὸς τριψήφιος εἶνε κατὰ 200 μεγαλείτερος τοῦ διψηφίου ὁ ὁποῖος μένει ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ τελευταῖόν του ψηφίον;

33.

Διὰ τῶν κατωτέρω λέξεων ἀποτελέσον μίαν συμβουλήν ἐκ τῶν τοῦ Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον, «Γέγονε φίλον γὰρ αὐτὸν ὅιος περὶ πρὶν καὶ ἐν ποιοῦ ἐκείνους καὶ πρότερον πῶς μηδένα ἔλπιζε τοιοῦτον σὲ κέχρηται τοῖς γενήσεσθαι περὶ φίλους ἐξετάσης.»

34.

Ἀντικατάστησον τὰς στιγμὰς διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀριζοντίως μὲν νὰ ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα θεᾶς, καθεύτως δὲ Θεοῦ ἐκ τῶν τῆς μυθολογίας.

35.

Θεωρῶ πρὸς τὸν αἰθέρα ὅταν κεφαλὴν δὲν ἔχω ἔχων δὲ τὴν κεφαλὴν μου κάτω πρὸς τὴν γῆν προσ- Ὅταν κεφαλὴν δὲν ἔχω διὰ τοῦ τηλεσκοπίου (ἔχω. Τὰ οὐράνια θαυμάζω ἔργα τοῦ Ἐπουρανίου. ἔχων δὲ τὴν κεφαλὴν μου ἐν σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ Κυνηγῶ τὰς παροψίδας, ἐποπτεύω τὰ τρυβλία. Ἄλ. Κατ.

ΛΥΣΕΙΣ.

25.

Τοῦ ἀριθμοῦ 35 ἢ τοῦ 53.

26.

Μίσει τοὺς κλακεύοντας ὥσπερ τοὺς ἐξαπτόντας· ἀμφότεροι γὰρ πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσιν.

27.

Φεῦγε, τέκνον, τὴν ἀργίαν, ὡς πολλῶν κακῶν αἰτίαν.

28.

Χλωρίς -- λωρίς -- ρίς.

29.

Ἀντώνια.

30.

Τετράποδον, ποδοπατῶ Ἄλλ' ὅμως δὲν κ.νοῦμαι. Ἀναίσθητον, ἀναίσθητῶ, Οὐδὲν διαλογοῦμαι. Περὶ ἐμὲ πολλοὶ γελοῦν Ἀναγινώσκουν ὀμιλοῦν Οὐδὲν καταλαμβάνω. Ἐπὶ τοῦ κόσμου γεννηθεὶς Ἀγράμματος καὶ ἀμαθὴς Τοιοῦτος θ' ἀποθάνω. Α. ΚΑΤ.

Λύσεις· Π Τράπεζα.

ΛΥΤΑΙ.

Κυρία: Μαρία Κασσιθέτη, Πηνελόπη Α. Ῥάλλη, Ἑλένη Δαραλέξη, Μ. Πεταλᾶ, Ἑλένη Μηριάκη, Αἰκατερίνη Μουιάτου, Βασιλικὴ Παπαστρατηγάκη, Αἰμιλία Χαλκιοπούλου, Καλλιόπη Δ. Ταμπουρατζή, Χρυσούλα Στινῆ. Ἡμεροί: Γ. Κωνοπισσόπουλος, Δ. Γ. Κατσαρέπουλος, Α. Α. Κακουλίδης, Γ. Α. Οικονομόπουλος, Π. Μαζαράκης, Γ. Ε. Χρυσάφης, Π. Παπαγεωργίου, Δ. Λ. Βουρνάζος, Ν. Στινῆς, Γ. Λιδέρτ, Ἀθανάσιος Σωτηριάδης καὶ Β. Καϊούδης (Ναυπλίου), Γρηγ. Δ. Ξενοπούλου (Ζακύνθου), Δ. Εὐσταθιάδης (Ἰθάκης). Ἐπεὶ δὲ ἡ ἐκτύπωσις ἐγένετο ταχύτερον τοῦ συνήθους, τὰ μέχρι τῆς ἐκδόσεως εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ παρόντος φύλλου ἀποσταλησόμενα ἡμῖν ὀνόματα δημοσιευθήσονται ἐν τῷ ἑπομένῳ φυλλάδιῳ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Διὰ περὶ πλανήσεως τοῦ Ὀδυσσεὺς διηγημένα εἰς παιδας, μετὰ εἰκονογραφίαν, ὑπὸ Ἑμμανουὴλ Γαλάνη. Μέρος Α'. ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Χ. Ν. Φιλαδέλφειας, 1870, 120ν. σελ. ἡ. καὶ ε. καὶ 140, ἔραχ. ν. 2.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ.

τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν. Πρὸς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ». Ἡ «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν», πᾶν ὅ,τι εἶπε περὶ τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν» τὸ εἶπεν ἐκ πεποιθήσεως καὶ οὐδέποτε θέλει το ἀνακαλέσει. Διοκχερῆσα δὲ ὅτι ἡ «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν» εἶνε ἀπρηγορημένη οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν εἰμὴ ὑπέμνησε πρᾶγμα βίβλιον, συζητηθὲν καὶ γνωστὸν ἦδη παντὶ Ἑλληνι.

διὰ τοῦτο οὔτε προτίθετο οὔτε προτίθεται νὰ κάμῃ συζήτησιν ἐπὶ θεμάτων λελυμένων ὑπὸ ἀνδρῶν εἰσδικῶν. Διὰ τὴν ἀπελαχθῆν ὅμως τῶν συνεχῶν ἐνοχλήσεων τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» ἐκθέτει ἀπαξ διὰ παντός τὰς πηγὰς ἐξ ὧν ἤντησε τὰς περὶ αὐτῆς πεποιθήσεις τῆς, διὰ τὰ ἴδια καὶ οἱ ἀναγνώστῃς καὶ μᾶλλον εἶνε ὁρθὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» ὅτι ὑπεπέταμεν εἰς λάθος.

Ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» τῆς 31 Ἰουλίου 1876 (ἀριθ. 3566) ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἕκτενός ἄρθρον περὶ τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ τῆς ξενικῆς ἐταιρίας ἢ ὑπηρέτει ὁ κ. συντάκτης τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» ἐπὶ ἀρθρῷ ἀμοιβῆ, αἰσχυρῶς ἀπαρνηθεὶς τὰ πάτρια ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς: «Ἡ σύνοδος ἐξ ἀρχῆς τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου ἐν μηνί 7βρίω 1834 ἔγραψε πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείαν ἐπὶ λέξει τὰδε: Π ἄ ν βιβλίον (θηρακευτικόν) ἐκδιδομένον ἐν Μελίτῃ ἐν Λονδίῳ καὶ ΑΛΛΑΧΟΥ παρὰ τῶν βιβλικῶν ἐταιριῶν καὶ τῶν ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ αὐτῶν νὰ μὴ διαδίδηται εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν πρὶν πρότερον θεωρηθῆ καὶ ἐγκριθῆ ὑπὸ τῆς Συνόδου.» Ἐν δὲ μηνί Ἀπριλίῳ τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἀπήρυσεν διὰ συνοδικῆς διακηρύξεως τὴν πώλησιν βιβλίων, τῶν τὸ περιεχόμενον ἐθεωρεῖτο ἐναντίον τῶν δογματικῶν, τελειῶν, ἑορτῶν κτλ. τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.»

Ἡ τότε λοιπὸν Σύνοδος περιέλαβεν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ τῆς ὅσα βιβλία τῆς ἐταιρίας τῆ ἦσαν γνωστά διὰ τὰ συγκαταλέξῃ ὅμως καὶ ὅσα τυχόν διέλαθον αὐτὴν ἢ ὅσα ἤθελον ἐκδοθῆ εἰς τὸ μέλλον (ἐκ τούτων δὲ εἶνε καὶ ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» μόλις πρὸ ἐνδεκαετίας ἐκδιδομένη) εἶπε: Π ἄ ν βιβλίον ἐκδιδομένον ὑπὸ τῶν βιβλικῶν ἐταιριῶν καὶ τῶν ἀποστόλων αὐτῶν.» Ἡ δὲ Σύνοδος τοῦ 1876 ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐκείνῳ τῆς «Παλιγγενεσίας» ὁμολογεῖ ὅτι διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ἰπουργείου τῆς ὑπ' ἀριθ. 4061.4209 τῆς 10 Ἰουλίου 1876 μόνον ἀνάμνησιν τῆς τότε ἀπαγορεύσεως ἔκαμε· διότι ὁμολογουμένως ἤθελεν ἀντὶ τοῦ πῆθου τῶν Λαναίδων ἐὰν δι' ἐκάστην φυλλάδα τῶν κερδοσκοπῶν ἱεραποστόλων ὦφιεν νὰ ἐκδίδῃ καὶ ἴδιαν ἀπαγορευτικὴν ἐγκύκλιον.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃ τις μεγάλην θρασυτητα ἵνα ἀξιοῖ ὅτι ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» δὲν εἶνε ἀ-

πηγορευμένη, ἀλλ' ὅτι εἶνε λῆν ὦ φ ἔ λ ι μ ο ς καὶ ἀ ν α γ κ α ῖ α (ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν ἐννοῆ εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἱεραποστολικῶν καθηκόντων τοῦ συντάκτου τῆς) ἐπὶ δὲ μεγαλειτέραν θρασυτητα ἵνα διατείνηται ὅτι ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ὑπέπεσεν εἰς λάθος διακηρύξασα ὅτι ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» εἶνε ἀπηγορευμένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Ἐκπαιδεύσεως. ἀφοῦ εἶνε καὶ ἡλίου φαινότερον ὅτι ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων τῶν βιβλίων ἅτινα περιλαμβάνονται εἰς τὴν λέξιν «πᾶν βιβλίον τῆς ἀρχαῆς ἐγκυκλίου, ὡς ἐπιδικάζοντα τὸν προσηλυτισμὸν τῶν ἑλληνοπαίδων δι' οἰωνόηποτε μέσων. Τοῦτο δὲ, ἐκτὸς τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου (ἴδε ἀλληλογραφίαν τοῦ 5 ἀριθ. τῆς Διαπλάσεως) μαρτυρεῖ καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Ν. Δαμαλάς, ὅστις ἐν τινι αὐτοῦ ἀρθρῳ δημοσ εὐθέτω διὰ τῆς «Παλιγγενεσίας» τῆς 5 Ἀυγούστου 1876 ἀποφαίνεται αὐτολεξεί τὰδε περὶ τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων»:

«Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Παίδων» λέγει, δρᾶττεται πάσης ἀφορμῆς ἢ προπαγάνδα αὐτῇ νὰ ἐμπαίξῃ καὶ προσβάλλῃ ὑποούτως δογματικὰς συνηθείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἔχει καὶ τὸ θράσος νὰ ἀξιοῖ τὰ ἐξαβλώματα αὐτῆς ταῦτα νὰ ἐπιβάλλονται ὡς διδακτικὰ βιβλία εἰς τοὺς ὀρθοδόξους παῖδας! Ὡ τῆς ἀναδείας!»

Ἴδου δὲ καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ τί συμβουλεύει ὁ κ. Δαμαλάς: «Νὰ συσταθῆ διαρκῆς ἐπιτροπὴ ἐκ θεολόγων, ὅπως ὑπάρχῃ δι' ἡ ν ε κ ἡ ς ἔ λ ε γ χ ο ς καὶ π ρ ο φ ὄ λ α ξ ι ς τῶν ἀ θ ὴ ῶ ν καὶ ἀ κ ὀ κ ῶ ν ὀ ρ θ ο δ ὴ ξ ῶ ν π α ῖ δ ῶ ν ἐκ τοῦ δ η λ η τ η ρ ι ῶ δ ο υ ς τῆς π ρ ο π α γ ἄ ν δ α ς ἰ ο ὦ κ τ λ.

Τοσοῦτον ἐπικίνδυνος λογίζεται ὑπὸ τῶν θεολόγων μας ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων»! ἦτις ἀξιοῖ ὅτι εἶνε ὦ φ ἔ λ ι μ ο ς καὶ ἀ ν α γ κ α ῖ α !! Ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ἄλλως τε λελυμένου ζητήματος ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» θὰ ἀφήσῃ ἡσυχον τὴν «Διάπλασιν», εἰς τὴν πορείαν τῆς.

—κ. Ε. Ι. Ε. Θὰ δημοσιευθῆ. Καλὸν ἦτο ὅμως νὰ σὰς ἴδωμεν πρὸ τούτου, διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀφαιρεθῶσι τινά.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους. Τοὺς ἀναδεχομένους ἀπευθυντέον πρὸς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Διόλου, 23, παρὰ τῇ Ὁραίᾳ Ἐλλάδι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΘΗΝΗΣΙ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 8.

Ὁ Ψευτοπόλεμος

των εθαύμαζον οἱ παῖδες τοῦ χωρίου, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀπωρικῶν ἠδύχαριστοῦντο παρὰ πολὺ νὰ περιφέρωνται κύκλω τοῦ κτήματος διὰ νὰ θαυμάζωσι καθὼς ἔλεγον, τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ὀπωρικά.

Ἦτο Ἰούνιος μὴν· οἱ κέρασοι ἦσαν λαμπροπρεπεῖς, καὶ τὰ πτηνὰ ἐτέρποντο τραγανίζοντα τοὺς γλυκεῖς καρπούς. Ὁ κύριος τοῦ κτήματος δὲν ἐπέτρεπε νὰ φονεύωσι οὔτε νὰ φοβίζωσι τοὺς μικροὺς αὐτοὺς πτερωτοὺς ψάλτας. Αἱ φουλεαὶ τῶν ἐστόλιζον τὰ πυκνόφυλα δένδρα. Ἐτρέποντο μὲ τοὺς καλλιτέρους καρπούς καὶ ἐξεδήλουν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν διὰ τῶν μαγευτικῶν ἑσμάτων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν πτηνῶν καὶ ἄλλοι ἤθελον νὰ τρώγωσι κέρασια, καὶ πολλὰκις, ὀπίταν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀνελάμβανον τὴν δροσερὰν ζωηρότητα τῶν, πολλὰ παιδιὰ ἔστρεφον βλέμματα ἐπιθυμίας πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ κατεμέτρων τὸ ὕψος τοῦ τοίχου ὁ ὁποῖος περιεκύκλου τὸ ὠραῖον κτήμα.

Ἐσπέρων τινὰ τὰ παιδιὰ εἶχον παίζειν εἰς ἓνα δημόσιον τόπον, ὀλίγον ἀπέχοντα ἀπ' ἐκεῖ· ὁ Κριτόβουλος ἦτο, ὡς πάντοτε, ὁ ἀρχηγὸς τῶν, καὶ τὸ παιγνίδιον τοῦ εἶχε δώσει ὕψος τις εὐθυμον καὶ δραστήριον τὸ ὁποῖον καθίστα τὴν ὄψιν του εὐχάριστον.

— Αἴ! πόσον διψῶ! ἐφώναζεν ὁ Κωστής Γαστερόπουλος, ὁ μεγαλειότερος τῶν παίδων. Πῶς! καὶ σεῖς ὅλοι δὲν ἐσκάσατε ἀπὸ τὴν διψάν;

— Βεβαιότατα! ἐφώναζεν ὁ Ἀντώνιος, ἓνας ἀνθρωπίσκος μὲ ἄνοστιον ξανθὴν κόμην. Ὅ,τι θέλεις ἐδίδον ἐὰν εἶχον μίαν χεράδα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα κέρασια!

— Εἶνε κριμα νὰ τὰ τρώγουν τὰ πτηνὰ! ἐφώναζεν ὁ Κοσμάς. Τί πειράζει νὰ κόψωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγα;

— Σιωπή! ἐφώναζεν ὁ Κριτόβουλος Εὐθαροσίδης. Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ ὀμιλῆτε τοιουτοτρόπως; Ἐμπρός, ἐπιστρέφωμεν εἰς τὰς οἰκίας μας· εἶνε ὥρα νὰ φάγωμεν. Βλέπετε ὅτι ὁ ἥλιος πλησιάζει νὰ δύσῃ.

— Ὅριστε μας! καὶ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὀμιλῶμεν περὶ οἰουδήποτε πράγματος θέλο-

μεν; Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἐὰν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃς σὺ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῶμεν αὐτὰ τὰ κέρασια καὶ νὰ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῶν ὅσον μᾶς ἀρέσκει.

— Δὲν λέγω ὅτι εἶναι κακὸν νὰ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῶν, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Κριτόβουλος, ἀλλ' εἶνε κακὸν νὰ ἐπιθυμῶμεν ὅ,τι δὲν μᾶς ἀνήκει.

— Καλὸν ἢ κακὸν, ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι μοῦ ἀρέσκουν παρὰ πολὺ, καὶ βεβαίως, ἐὰν ὁ τοῖχος αὐτὸς δὲν ἦτο τόσον ὑψηλός, χωρὶς ἄλλο μετ' ὀλίγον θὰ ἐγέμιζον τὸ κισκίτον μου, καὶ ἄς ἔλεγεν ὅ,τι ἠθελεν ὁ κύριος Κριτόβουλος Εὐθαροσίδης, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος ὑποκλίνων εἰρωνικῶς.

— ὦ! εἶνε βέβαιον ὅτι εἶνε πολὺ ὑψηλὸς ὁ τοῖχος διὰ σέ, εἶπε γελῶν ὁ Κοσμάς, ἀλλὰ διὰ τὸν Κριτόβουλον εἶνε παιγνιδάκι· δὲν εἶνε ἀληθές; δὲν ἠθελες πηδήσει ὡς πτηνὸν ἐκεῖ ἐπάνω, Κριτόβουλε;

— Δὲν ἔχω καθόλου εἰς τὸν νοῦν μου νὰ -ὁ δοκιμάσω, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Κριτόβουλος. Λοιπὸν, θὰ ἔλθῃτε νὰ φύγωμεν;

— Καυμένη, Εὐθαροσίδη, μὴ εἶσαι κακόπαιδο· δὲν θὰ σοῦ κοστίσῃ τίποτε νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃς ὅλους, εἶπεν ὁ Κωστής Γαστερόπουλος· εἰξεύρεις ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κτήματος τρώγουν τάρχα, διότι ἐσήμανεν ἤδη ὁ κώδων, καὶ ἔπειτα εἶνε τόσοι καρποὶ ὥστε οὐδόλως θὰ ἐννοήσουν τοὺς κλαπέντας. Ἐλθε, ἐγὼ σοῦ κάμνω σκάλα καὶ πρὶν μετρήσωμεν ἕως τὰ ἐκατὸ θὰ δυνηθῶμεν ὅλοι νὰ ἔχωμεν κέρασια.

Ὁ Κριτόβουλος τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κωστῆ, μάθε ὅτι, καὶ ἐνὸς ποδὸς ὕψος ἐὰν εἶχεν αὐτὸς ὁ τοῖχος, θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ δι' ἐμέ· διότι οὐδέποτε θὰ διέλθω φραγμὸν, ὅσον εὐκόλον καὶ ἂν μοι εἶνε τοῦτο, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἰδιοκτῆτου. Ἐπίσης δέ, εἶπε παρατηρῶν αὐτοὺς μὲ βλέμμα ἀποφασιστικόν, εἰς οὐδένα ἐξ ὑμῶν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ κλέπτῃς· καὶ μάθετε καλῶς ὅτι, ἐὰν πληροφορηθῶ ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἐκόψατε ξένους καρπούς, δὲν θέλω νὰ ὀνομάζωμαι Κριτόβουλος Εὐθαροσίδης, ἐὰν δὲν σὰς μαρτυρήσω εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος.

Ὁ Κριτόβουλος περιέφερε τοὺς ἀδελφούς του ἐπὶ μινωτρήχου ἀμαξίου.

— Ὅχι, δά! εἶπεν ὁ Κωστής μετὰ περιφρονησεως, τοῦτο ἔλειπεν ἀκόμα· μήπως θέλεις νὰ γίνῃς κατὰσκοπος;

Ὁ Κριτόβουλος ἔγεινε κατακόκκινος, ἀλλ' ἀπήντησε μὲ ἀταραξίαν:

— Γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι σπερμολόγος· ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφέρω βεβαίως νὰ γενῆτε κλέπται, ἐν γνώσει μου.

Καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του ὁ Κριτόβουλος τοὺς παρετήρει μὲ σταθερὸν βλέμμα. Ὁ δὲ Κωστής λαθὼν ὕψος ἀπειλητικὸν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Κριτόβουλον καὶ τῷ λέγει μετ' ὀργῆς:

— Δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια! Ἴδού, κύριε ἠθικολόγε, σοὶ προτείνω δύο πράγματα, διὰ νὰ πράξῃς τὸ ἐν· ἢ νὰ πηδήσῃς

ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ νὰ μᾶς φέρῃς ὅ,τι σοὶ ἐζητήσαμεν, ἢ νὰ τραβήξῃς διὰ τὸ σπῆτι σου καὶ νὰ μὴ εἴπῃς οὐδὲ γού!

— Οὐτε τὸ ἐν θὰ πράξω οὔτε τὸ ἄλλο. Δὲν θὰ σᾶς βοηθήσω βεβαίως νὰ κλέψῃτε τὰ ὀπωρικά, ἀλλ' οὔτε θὰ φύγω, ἐὰν καὶ σεῖς δὲν ἀναχωρήσητε.

Ὁ Κωστής ἐξέβρισε φωνὴν λύσσης καὶ ἐφώρμησε διὰ νὰ γρονθοκοπήσῃ τὸν Κριτόβουλον. Ἄλλ' οὗτος παρεμέρισε μὲ ἐν ἐλαφρὸν πῆδημα, καὶ, πρὶν ἢ ὁ ἕτερος προφθάσῃ νὰ ἐφορμήσῃ ἐκ νέου, κρυφῆ τρόμου, παρρηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἄλλων παιδίων, τὸν ἠνάγκασε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πλαγίως, καὶ εἶδε... τί νομίζετε;

Ἐνῶ ἐγίνοντο αὐταὶ αἱ ἐριδες, τὰ παιδία δὲν εἶχον ἀκούσει ὅτι μίξ σάλα εἶχε τοποθετηθῆ ὀπισθεν τοῦ τοίχου· κατ'αὐτὴν λοιπὸν τὴν φοβερὰν σσιγμὴν ἢ κεφαλή καὶ οἱ ὄμοι ἐνὸς ἀνθρώπου ἐφάνησαν ἔνωθεν τοῦ τοίχου καὶ ἡ γνωστὴ φωνὴ τοῦ ἀρχικηπουροῦ ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Ἄ! βρωμόπαιδα, ἐνομίζετε ὅτι ἤμην εἰς τὸ τραπέζι! Πολὺ καλὰ, εἴσθε λοιπὸν μία καλὴ συμμορία! Σᾶς γνωρίζω τώρα! Καὶ σύ, Κωστή, εἴσαι πολὺ ἀνάνδρος νὰ θέλῃς νὰ κτυπήσῃς παιδία μικρότερόν σου διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν θέλει νὰ συμμερισθῇ τὰς ἀτιμίας σου! Καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ἠθέλατε τὸν ἀφήσει νὰ φονευθῇ χωρὶς ποσῶς νὰ ἀνησυχήσητε! Πολὺ ὠραῖα! Κρημνίσθητε γρήγορα! καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐπαινῶ πλέον ἐδῶ πλησίον. Ναί, ὄλοι φύγετε, ἐκτός τοῦ Κριτοβούλου, θέλω νὰ τοῦ δμιλήσω.

Οἱ κατεργαροὶ δὲν ἐπερίμεναν νὰ τὸ ἀκούσουν καὶ δευτέραν φοράν· τὸ ἐμάζευσαν στὰ πόδια ἐρωτῶντες ἀλλήλους ἐὰν δὲν τὴν ἐγλύττωσαν πολὺ εὐθυσά.

— Περίμενέ με ὀλίγον, εἶπεν ὁ κηπουρὸς εἰς τὸν Κριτόβουλον, ἔφθασα ἐντὸς μιᾶς σσιγμῆς.

Πραγματικῶς, μετ'ὀλίγον ἐπκνήθη φέρων κάλαθον γεμάτον ἀπὸ τὰ ὀριχότερα κερύσια καὶ τὰ ἔδωσεν εἰς τὸν Κριτόβουλον λέγων:

— Δυστυχῶς δὲν εὐρίσκονται πολλὰ παιδία τίμια καθὼς σύ. Θὰ εἴπω εἰς τὸν κύ-

ριόν μου ὅ,τι ἐκκεμε καὶ εἴμμι βέβαιος ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἴδῃ.

Ὁ Κριτόβουλος εὐχαρίστησε τὸν κηπουρὸν καὶ ἀπῆλθε λίαν εὐχαριστημένος. Οὐδέποτε τὰ κερύσια τοῦ εἶχον φανῆ τόσον καλὰ· ἀλλὰ δὲν τὰ ἔφαγε μόνος, ἀπ' ἐναντίας, τὰ ἔφερε πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ τὸ ἐσπέρας διεσκέδασε πολὺ μὲ τὸν μικρὸν του ἀδελφὸν καὶ τὴν μικρὰν του ἀδελφὴν, τοὺς ὁποίους ἀλληλοδιαδόχως περιέφερον ἐντὸς μονοτρόχου ἀμαξίου καὶ οἱ ὅποιοι, τρώγοντες κερύσια, ἔδιδον καὶ πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ δροσίωσι, καθὼς ἔλεγον, τὸν εὐγενῆ ἵππον των.

Ἄλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ἕως ἐδῶ. Τὴν ἐκπύριον ὁ κύριος τοῦ κτήματος ἐπορεύθη αὐτοπροσώπως εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ πατρὸς Εὐθαρείδου, καὶ ἀφοῦ ὠμίλησεν ὀλίγον μετὰ τῶν γονέων τοῦ Κριτοβούλου, τοῖς ἐπρότεινε νὰ λάβῃ τὸν υἱὸν των εἰς τοὺς κήπους τοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν πύσεων καὶ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν τέχνην τοῦ κηπουροῦ, συνάμα δὲ νὰ τοῦ δίδῃ ἀμέσως καλὸν μισθόν.

— Εἴσαι ἀκόμη ὀλίγον μικρὸς, εἶπε πρὸς τὸν Κριτόβουλον, ἀλλ' εἴσαι δυνατὸς καὶ τοῦτο θὰ συντείνῃ νὰ μάθῃς τὸ ἐπάγγελμά σου πολὺ ταχύτερον. Εὐχαρίστησον τοὺς γονεῖς σου, τέκνον μου, οἵτινες σὲ ἀνέθρεψαν μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, διότι τοῦτο εἶνε τὸ ἀσφαλὲς μέσον νὰ γίνῃ τις εὐτυχῆς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Ο ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὁ Φωκίων ἦτο δεκαετὴς παιδίον καὶ ἠγάπα ν' ἀκολουθῇ τὸν πατέρα του εἰς μακρυνούς περιπάτους καὶ νὰ παρατηρῇ μὲ περιέργειαν τὰ βουνά, τὰς πεδιάδας, τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τὰς πεταλοῦδας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπῆντα καθ' ὅδον, περὶ πάντων δὲ τούτων ἀπέτεινε πρὸς τὸν πατέρα του διαφόρους ἐρωτήσεις.

Μίαν τῶν ἡμερῶν περιπατῶν μὲ τὸν πατέρα του εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πατρὶς του,

εἶδεν ἐπὶ μικροῦ τινος ὑψώματος ἕνα σταυρὸν μαρμαρίνον.

«Τί εἶναι, πάτερ, ὁ σταυρὸς οὗτος;» ἠρώτησεν ὁ Φωκίων. «Ὅταν, παιδί μου, οἱ πατέρες μας ἐπολέμουν κατὰ τῶν Τούρκων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ἐδῶ εἰς ταύτην τὴν θέσιν, συνεκροτήθη μεγάλη μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἰδιόί μας, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν γενναῖον Νικήταν, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἐχθρούς· περὶ τὸ τέλος ὅμως τῆς μάχης ὁ ἀνδρεῖος Νικήτας καταδιώκων τοὺς ἐχθρούς καὶ προπορευόμενος ἔπεσε νεκρὸς ἐνταῦθα ὑπὸ βολῆς ἐχθροῦ. Οἱ δὲ συμπολιταὶ καὶ συμπολεμισταὶ του εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἔστησαν μετὰ ταῦτα τὸν μαρμαρίνον τοῦτον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἐφονεύθη. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ σταυροῦ εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριῶδος πεσόντος γενναίου Νικήτα. Οὕτω, τέκνον μου, προσέθηκεν ὁ πατήρ, οἱ ἐπιζῶντες καὶ οἱ μεταγενέστεροι τιμῶσι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους ἀποθνήσκοντες.»

Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησαν τὸν περιπάτον· ὁ δὲ Φωκίων καθ' ὅδον ἔκοψε κλάδους μυρσίνης καὶ συνέλεξεν ἄνη τινα ἄγρια· ὅτε δὲ ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς χλόης, διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν, ὁ Φωκίων ἐπλεξε στέφανον ἐκ τῶν κλάδων τῆς μυρσίνης καὶ τῶν ἀνθέων, καὶ ἐνῶ ἐπιστρέφοντες διήλθον πάλιν πλησίον τοῦ μαρμαρίνου σταυροῦ, ἀνήτησε τὸν ὄρατον τοῦτον στέφανον ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ πατήρ του ἐπήνεσε τὸν Φωκίωνα διὰ τὴν πράξιν του. Β. ΣΚΟΡΒΑΝΗΣ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

Υ'. ΡΕΑ (ΚΙΒΒΑΗ).

Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν καθημένην, τὴν σεμνότατα ἐνδεδυμένην καὶ ἀπλούστατα, ἄνευ πολυτελείας καὶ ἄνευ τῶν περιττῶν φορτωμάτων τὰ ὁποῖα φέρουν πολλὰ ἀπὸ τὰς κυρίας τῶν χρόνων μας ἅτε ἀποβλέπουσαι μόνον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν καλλωπισμόν; Ἡ ἀπορήσης βέβαια ὅταν μάθῃς ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὰς θεάς, διότι εἶναι μήτηρ ὄλων τῶν θεῶν τῆς πρώτης τάξεως, λεγομένη διὰ τοῦτο

καὶ *Μεγάλη μήτηρ*. «Εἰ! βέβαια δικαία εἶναι ἡ ἐκπληξίς σου ἐὰν ἀποβλέψῃς εἰς τὴν μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν πολυτέλειαν ἢ ὁποῖα κατέλαβεν ὄλους μας πρὸ τινος, χωρὶς νὰ συλλογιζώμεθα ἂν ὄλοι δυνάμεθα νὰ ἐκπληρώσωμεν ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ λεγομένου *συρμοῦ*, τῆς καταστροφῆς αὐτῆς πολλῶν οικογενειῶν, ἄνευ στερήσεως καὶ αὐτῶν πολλάκις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιῶν. Ἐκείνη λοιπὸν ἡ σεμνὴ ἢ τὸν Κρόνον προσβλέπουσα εἶνε ἡ σύζυγός του ἢ ῥέα, θεὰ ἔχουσα τὴν ἐπίβλεψιν τῆς γῆς μας, ὅπου, ὡς εἶδες, εἶχεν ἐξορισθῆ ὁ σύζυγός της. Εἶνε αὐτὴ ἡ κατορθώσασα νὰ ὑπεξαιρέσῃ ἐν ἀπὸ τὰ τέκνα ἀπὸ τοῦ καταβοοχθισμοῦ, καὶ γενομένη ἀφορμὴ δυστυχίας εἰς τὸν Κρόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐημερίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς γεωργίας.

Ἡ ῥέα.

Ἡ ῥέα, ἂν καὶ θεὰ, φαίνεται ὅτι εἶχε βλάβη ἔς τὸ μάτι εὐτυχῆ τινα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, νέον ἀξιόλογον ἀπὸ τὴν Φρυγίαν· δὲν εἰξέυρει ὅμως κανεὶς νὰ μᾶς εἴπῃ πότε τῆς ἐπόνεσε τὸ δόντι τῆς κοκῶνας ῥέας, πρὶν ἢ δηλ. συζευχθῇ μετὰ τοῦ Κρόνου ὅταν ἦτο νέα, ἢ ἀφ' οὗ ἡ μοῖρα συνέδεσεν αὐτούς. Φαίνεται μᾶλλον ὅτι θέλουσα ἴσως νὰ διασκεδάσῃ καὶ αὐτὴ ὀλίγον, ὅταν ὁ ἀγαπητὸς της ἔφυγεν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ἔκαμεν ἐκδρομὴν τινα μέχρι τῆς γῆς, ὅπου

ἐπισκεφθεῖσα διάφορα μέρη ἔτυχε νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν, ὅπου ἔως διέμεινε περισσότερον ἄφ' οὗ εὔρε περισσότερον διασπείδασιν τῆς ἐπὶ τῷ χωρισμῷ ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς λύπης. Ἄς μὴ τὴν ἀδικῶμεν ὅμως τὴν γυναῖκα, διότι δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ἐξέλεξεν ὡς τόπον ἀναπαύσεως τὴν Φρυγίαν, βρυνθεῖσα νὰ ζητῇ τὸν ἀγνώστου εἰς αὐτὴν διαμονῆς Κρόνον τῆς. Ὅπως δὲ ἐκεῖ συνήντησε τὸν νέον, ὃν ἀνεφέρμεν, τὸν Ἄτυον, ὃ ὁποῖος ἐκπλησσομένης πῶς μία θεὰ ἐπέζητει τὴν φιλίαν του καὶ φοβούμενος ἔως τὴν θεῖαν ὀργὴν, ἀπέφυγεν αὐτὴν, ἀφ' οὗ μάλιστα τὰ θέληγητρα νύμφης τινὸς τὸν εἶχον δεσμεύσει. Ἡ ἀδιαφορία τοῦ νέου ἐκίνησε τὴν ζυλοτυπίαν καὶ τὴν ὀργὴν τῆς Ῥέας ἣτις ἐπνεεν ἐκδίκησιν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐζήτει καιρὸν ἵνα τὸν τιμωρήσῃ. Μανθάνει ὅτι ὅλη ἡ τύχη, ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπητῆς τοῦ Ἄτυου ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀνάπτυξιν δένδρου τινὸς ἐν τῇ αὐτῇ τῆς, καὶ κατορθώσασα νὰ ἀποξηράνῃ αὐτὸ, φονεύει τὴν νύμφην. Ἀλλὰ μὴπως ἐπέτυχε καὶ τότε τοῦ σκοποῦ τῆς; Δὲν ἔκαμε τίποτε τὴν κακίαν τῆς μόνον ἔδειξε καὶ τίποτε περισσότερον· διότι ὁ καυμένος ὁ Ἄτυος μόνος εἶδε τοιοῦτόν τι, τὰ ἔχασε, ἐτρελλάθη ἀπὸ τὴν λύπην του, ἐπῆρε τὰ βουνα, ἐπῆγε νὰ δώσῃ τῶν ἐμμάτων του, ἔως ὅτου μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν ἀπελπισμὸν του τὸν μεγάλο δὲν ἤξεύρω μὲ ποιὸν τρόπο, ἐσκοτώθη μόνος του. Ἄφ' οὗ ἔγεινε τὸ κακὸ ἐγεννήθη εὐσπλαγγνία πρὸς αὐτὸν ἀπὸ μέρους τῆς Ῥέας, καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν βλέπῃ πάντοτε, ὑφ' ὁποιανδήποτε μορφῆν, μὲ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ὡς θεὰ εἶχε, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς Πίτυν (κουκουναριά), καὶ ἀπὸ τότε αὐτὸ τὸ δένδρον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς αὐτὴν, φούμενον εἰς τὰ ἔρημα μέρη συνήθως, ὅπου ὁ Ἄτυος ἐζήτησεν ἀνακούφισιν τῆς ὀλιψεύς του.

Θὰ τὴν ἴδῃς πάντοτε καθημένην εἰς δὴλωσιν τῆς στερεότητος τῆς γῆς. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς κάλυμμα τείχισμα μὲ πύργους καὶ ἐπάλλεις, ὡς βλέπεις, διότι ἀπὸ αὐτὴν ἐδιδάχθησαν οἱ ἄνθρωποι τὴν ὀχύρωσιν τῶν πόλεων διὰ τείχους. Ἐχει συ-

νήθως εἰς τὴν ἀριστερὰν κύμβαλον (ντέφι), πρὸς τὸν ἦχον τοῦ ὁποῖου χορεύουν οἱ πλησίον τῆς εἰκονιζόμενοι ἄνθρωποι μετὰ πικρῶν κινήσεων καὶ συστροφῶν μανιωδῶν τοῦ σώματος· οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶνε δέκα τὸν ἀριθμὸν, ὀνομάζονται Δάκτυλοι, Γάλλοι, Κορύδαντες, Κούρητες, καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἱερτικὴν τῆς τάξιν. Ἡ κλεῖς, ἣν κρατεῖ συνήθως, σημαίνει ὅτι ἡ γῆ ἀνοίγει τοὺς κόλπους τῆς, ἀφθονα τὰ πάντα παρέχουσα, εἰς τὰ ἐπαύτης ὄντα. Ἐμβλημα αὐτῆς οὐσιώδες εἶνε καὶ ὁ λέων, διὸ φκίνονται παρ' αὐτῇ πολλάκις τοιοῦτοι, ἢ σύρεται ἐν ἔρματι ὑπὸ δύο ἢ τεσσάρων λεόντων.

Παραστάσεις ὠραίας τῆς θεᾶς ταύτης δύνασαι νὰ ἴδῃς ἐκ μικροῦρου εἰς διάφορον μέγεθος εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, τὸ ἐν τῷ Βαρθολομαίῳ, καὶ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλ' ἐφθαρμένως μᾶλλον ταύτας.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥέας δύνασαι ὅχι ὀλίγον νὰ ὠφεληθῆς ἐὰν προσέξῃς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Τὸ ὕφος αὐτῆς πρῶτον, καὶ ἡ ὅλη ἐξωτερικὴ παράστασις σὲ διδάσκει νὰ ἀγαπᾷς τὴν σεμνότητά καὶ κοσμιότητα, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ ὠμίλησα· ἐπειτα ἢ ἐκ μέρους αὐτῆς μετάδοσις τῶν γνώσεων τῆς ἀνιδρύσεως τειχῶν, ὅπως ἡ πρόθυμος ἐκ μέρους τοῦ συζύγου τῆς διδασκαλία τῆς ἐπιμελείας τῆς γῆς, διδάσκει πῶς μετὰ προθυμίας πρέπει νὰ μεταδίδῃς τὰς γνώσεις σου εἰς τοὺς ἄλλους καὶ πρὸς ἰδίαν καὶ πρὸς τὴν τοῦ πλησίον ὠφέλειαν καὶ παραδειγματισμόν. Τὸ δὲ μεγαλείτερον πάντων, τὸ πάθημα τοῦ καυμένου τοῦ Ἄτυου, σοῦ δεικνύει πῶς πρέπει νὰ ἀποφεύγῃς τὸ φοβερὸν τοῦ φθόνου, τῆς ζηλοτυπίας πάθος, τὸ ὁποῖον πολλάκις εἰς οὐδὲν ἄλλο φέρει εἰμὴ εἰς καταστροφὴν τελείαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς ζηλοτυπίας σου, μαρτυρῶν δὲ καὶ τύψιν σφοδρὰν τῆς συνειδήσεως σοῦ τοῦ ἀμαρτήσαντος, ἣτις τύψις εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γεννήσῃ τὴν μετάνοιαν ὅπως ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ῥέας· ἀλλὰ ἦτο πλέον ἀργά. Διὸ ὅταν εἶνε καιρὸς.

Κάνε τὸ καλὸ καὶ βίξ' το'ς τὸ γιὰλό. ΙΑΚ. Χ. Δ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΕΡΟΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩΝ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΑΝ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ἦτο νεαρὸς καὶ δραστηριότατος βασιλεὺς, ὠραῖος, γενναῖος, καὶ ὁ ἐνδοξώτερος τῶν ἡγεμόνων. Μετὰ δωδεκαετῆ λαμπρὰν βασιλείαν ἀσθενήσας διότι ἐλούσθη θερμὸς ὡν εἰς τὸν Κνίδον ποταμὸν, ἀπέθανεν εἰς

ἡλικίαν τριάκοντα δύο ἐτῶν. Εὐθὺς ἀμα ἐγένετο βασιλεὺς ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας καὶ ἐνίκησε τοὺς Πέρσας πλησίον τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ. Μετὰ τὴν μάχην ταύτην ὁ ἦρας ἐπισκέφθη τοὺς πληγωμένους στρατιώτας του, καὶ ἐπεριποιήθη τὰς χήρας

και τὰ ὄρφανὰ τῶν ἀποθανόντων. Μετὰ ταῦτα ἐπῆλθεν ἄλλη φοβερὰ μάχη εἰς τὴν πλησίον τῆς Ἴσσοῦ πεδιάδα, ἥτις ἔκειτο παρὰ τὴν θάλασσαν. Οἱ φρονεθέντες ἦσαν ἀναριθμητοὶ. Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐτρέπη εἰς φυγὴν καὶ τὸ βασιλείον του κατεστράφη. Κατόπι δ' Ἀλέξανδρος κατέλαβε τὴν μεγάλην καὶ πλούσιαν πόλιν Τύρον, ἣ ὅποια ἦτο τὸ Λονδίνον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ Τύρος ἔκειτο ἐπὶ μιᾶς νήσου, ἀπεχούσης ἡμισυμίλιον ἀπὸ τῆς περαλίας. Μετὰ ἑπτὰ μνηνον πολιορκίαν ἔπεσεν ἡ Τύρος καὶ διπῶ χιλιάδες ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ἐφρονεύθησαν! Ἐκτὸς τούτων, τράκοντα χιλιάδες ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι. Ἐπειτα ὁ κατακτητὴς ἐπορεύθη κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἦτο ἐξωρισμένος κατὰ τῶν κατοίκων τῆς, διότι εἶχον ἀρνηθῆ νὰ τὸν βοηθήσωσι καὶ ἤθελε διὰ τοῦτο νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἄλλοὶ Ἰουδαῖοι, οἵτινες ἐγνώρισαν τὰ ἐλατήρια τῆς καρδίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετέτρεψαν τὴν ὁργὴν αὐτοῦ εἰς ἀγαθότητα κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Ὁ ἀρχιερεὺς Ἰαδδοὺς κατὰ νοουθεσίαν τοῦ Θεοῦ ἐστόλισε τὴν πόλιν με στεφάνους καὶ ἄνθη, καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως. Κατὰ συμβουλήν δὲ αὐτοῦ ὁ λαὸς ὅλος ἐνεδύθη λευκά ἐνδύματα, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐφόρεσαν τὰς στολὰς των, καὶ μετὰ τοῦτο ἐξῆλθον πάντες ἐν πομπῇ, διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον στρατιώτην, ὅστις μετὰ τσαυτῆς ταχύτητος κατέκτα τὸν κόσμον. Ἄμὰ ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε τὸ πλήθος λευκοενδεδυμένων καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐν στολῇ, τὴν δὲ ἀρχιερέα περιβεβλημένον τὴν πορφύραν του, καὶ φέροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν μίτρην, εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ὁποίας ἦτο προσκολλημένη χρυσοὶ πλᾶξ φέρουσα ἐγχεραρχημένον τὸ Ἅγιον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐχαίρετισε τὸν ἀρχιερέα καὶ προσεκύνησε τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅτε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἠρωτήθη διατί ἐπραττε τοῦτο, ἀπήντησε: «Δὲν προσκυνῶ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος ἔκαμεν αὐτὸν ἀρχιερέα. Ὅτε ἐσκεπτόμενη πῶς νὰ κατακτήσω τὴν Ἀσίαν, εἶδον αὐτὸν τὸν ἴδιον ἄνθρωπον εἰς τὸ ὄνειρόν μου. Μοὶ εἶπε τίνι τρόπῳ νὰ διέλθω τὴν θάλασσαν ἀφ-

θως, καὶ μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελεν ὀδηγήσει τὸν στρατόν μου καὶ βοηθήσει με νὰ νικήσω τοὺς Πέρσας.» Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος προσέφερε τὴν δεξιὰν χειρὰ του πρὸς τὸν ἀρχιερέα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπεσκέθη τὸν Ναόν, ἔνθα προσέφερε θυσίαν ὅτε δὲ εἶδει, ἐξεπλάγη ἀναγνοῦς ἐν τῷ ὄγδοῳ κεφαλαίῳ περὶ τινος τράγου ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ δυσμῶν, καὶ νὰ καταδιώξῃ ἕνα κριόν, νὰ τοῦ θραύσῃ τὰ δύο κέρατα, νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸν καταπατήσῃ. Ὁ τράγος δὲ οὗτος ἦτο αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρος, ὁ δὲ κριὸς μὲ τὰ δύο κέρατα ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ Περσίας τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε νικήσει. Τὸ ὄγδοον τοῦτο κεφάλαιον τοῦ Δαυιὴλ, τὸ ὁποῖον πρόελεγε μέλλοντα πράγματα, ἐξέπληξε καὶ εὐχαρίστησε μεγάλως τὸν κατακτητὴν Ἀλέξανδρον, ὅστις διὰ τοῦτο ἔδωκε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμουν, καὶ κατέστησε τὴν πόλιν των εὐτυχεστέραν παρ' ὅσον ἦτον πρὶν τὴν ἐπισκεφθῆ.

ΧΕΛΩΝΗ, ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΣΑΥΡΑ

Σὲ μιὰ λαγκαδιὰ μιὰ ἡμέρα περπατοῦσε μιὰ χελώνα, περπατώντας, περπατώντας με πολλὸ κόπο καὶ ἀφάνει σ' ἕνα ῥεμματάκι, ὅπου ἔτρεχεν ὀλίγο, ἀλλὰ καθαρὸ νεράκι...

Ἐστερέωσε τὰ πόδια κ' ἔσκυψε τὴν κεφαλὴ τῆς στὸ νερὸ, νὰ καμαρώσῃ τὴν ἀγγελικὴν μορφήν της, ὅταν βλέπῃ μ' ἀπορία καὶ σκαντσόχερο ἀντίκρου νὰ γυαλίζεται μὲ βία...

Χάχα! χάχα! μωρὲ μούτρο! δὲν πᾶς νὰ κρυφθῆς ὅπου κἀθεσ' ἀντικρῦ μου καὶ γυαλίξῃσαι ἀκόμα; Ἦ κατὰστασις πραγμάτων! Ἄνοιγε ἀπ' τὸν καθρέπτη! φύγε τέρας τῶν τετράγων!!

—Μπὰ! γρηοῦλα μὲ καθοῦκι καὶ μὲ μούτρα ζαρωμένα! δὲν σ' ἀρέσει τὸ κορμί μου; ἄσχημον εὐρίσκεις ὅπου μὲ ζηλεύουν τόσο ἡμένα; καὶ δὲν ξεύρουν ποῖος ἀπ' ὀλους νὰ μὲ πρωτοκαμαρῶσῃ;

Ο ΑΡΑΨ ΚΑΙ Η ΚΑΜΗΛΟΣ ΑΥΤΟΥ
(Μῦθος ἀραβικὸς)

—Ἐσὺ ὡμορφος!! πωπῶπω! εἰς τὴν γῆν ἐνόσησεν ἄτημότερ' ἄλλο ζωὸ βέβαια δὲν θ' ἀπαντήσω. καὶ τολμᾶς νὰ λὲς γιὰ μένα πούχω ρούχα κοκκαλένια γυαλιστὰ καὶ πλουμισμένα;

—Σὺ 'σαι ὡμορφη! πωπῶπω!—ὁ σκαντσόχερος φωνάζει— εἰς τὴν γῆν κάνενα ζῶον στὴν ἀσχήμια δὲν σοῦ μωρὲ μούτρο γιὰ καθρέπτη! Ἦμοιάζει! πλὴν σὲ βλέπει καὶ ἀπ' τὰ γέλωτα δὲν τσακίζεται, δὲν πέφτει:

—Μπὰ ἀγκάθια!—Μπὰ καθοῦκι, μπὰ ποδάρια! —Μπὰ μυτάρα

—Ἐλα! χάσου ἀπὸ ἔμπρός μου, δὲν βαστῶ! — [πωπῶ! τρομάρα!] —Ἐλα κρούφου στὸ θεό σου, πῆγαινε νὰ σκάψῃς, ἔμμα. καὶ ἀπὸ πάνω κοκουλάωσού!!

Κόντευαν ν' ἄλθοῦν στὰ χέρια, ἀφοῦ ἔβριζον ὄλη ἡμέρα ὅταν ἕξαφνα πετιέται μιὰ γειτόνισσα γουστέρα ἀπὸ κάτ' ἀπὸ ἄναν βάτο, —ἀφοῦ, ἀπ' τὴν σύγχυσίν της, εἶχε γίνει ἄνω καὶ τοὺς λέει... Ἄ! γειτόνοι! δὲν ἐντρέπεστε ὀλίγο; δὲν θὰ παύσῃ ὁ καυγᾶς σας; θὰ μὲ κάμειτε νὰ δὲν ἔμπορῶ ἐδῶ νὰ ζήσω... [φύγω!! ἐγὼ θελω ἡσυχία! θὰ ζημώσω, θὰ σκοπίσω...

Θὰ κοιμίσω τὰ παιδιὰ μου, τὸ ἐργόχειρο θὰ πιάσω. Ὑστερα θὰ τραγουδήσω, θὰ διαβάσω θὰ ῥεμβάσω, δὲν ἔμπορῶ φωναὶς νὰ ἔγω.—

Ἐσυγχύστηκα! νά! τρέμω! θὰ τὰ χάσω, δὲν ἀντέχω!!

Δὲν κύττάζει ὁ καθένας στὸν καθρέπτη τὰ δικά του, τὴν ἀσχήμια του τὴν τόση καὶ τὰ ἐλαττώματά του, ἐνῶ εἵσαθε καὶ οἱ δύο σας, παρ' τὸν ἕνα βέο' τὴν ἄλλη;

...Τέτοια εἶπεν ἡ γουστέρα, κ' ἐτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅταν τρέχει ἡ χελώνα καὶ μὲ τὸν ἐχθρὸ τῆς σμὶ εἶπαν κατὰ τὸ αὐτὸ τους, [γαί... καὶ χτυποῦσαν τάκα, τάκα τὰ σαγῶν] ἀπὸ τὴν ὁργὴν τους.

Στὴ στιγμὴ δῶσαν τὰ χέρια, οἱ ἐχθροὶ ἔγιαναν φιλῶν καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν γουστέρα νὰ ἐπιτεθοῦν ὀργίλοι... ἀλλὰ βῆμα διαβάτου, τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἴαγῃ ὁ καθεὶς στὰ πόδια του...

Δ Γ Ρ. Κ.

Ἦτο μιὰ φορὰ ἕνας μυλωνᾶς ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ γεῦμα ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του διὰ νὰ κοιμηθῆ ὀλίγον. Ἀφῆνης ὅμως ἀφουπνίσθη ὑπὸ τῆς καμῆλου του, ἣ ὁποία ἠμικνοίξασα τὴν θύραν, ἥτις ἔκλειε τὴν σκηνὴν, τοῦ εἶπεν: «Εἶνε πολλὸ κρὺο ἐδῶ ἔξω, ἀφροντικὸ' ἐπίτρεψόν μοι νὰ ἐμβάσω τοὺ ἀκριστοὺς τὴν μῦτην μου εἰς τὴν σκηνήν. Ὁ μυλωνᾶς, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄνθρωπος φιλεῦσπλαγγχος, δὲν ἔφερον ἀντίρρησην, καὶ ἣ ῥὶς τῆς καμῆλου ἔμεινεν ἐντὸς τῆς σκηνῆς. «ὦ! πόσον ψυχρὸς εἶνε ὁ ἄνεμος!» εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ καμῆλος στενάζουσα. «ἄφες με, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἐμβίσω ὀλίγον καὶ τὸν λακμόν μου». Ἐπειδὴ δὲ ὁ μυλωνᾶς δὲν εἶπε τίποτε ὁ λακμόν τῆς καμῆλου εἰσέδυσεν ἐν τῇ σκηνῇ μετὰ τῆς κεφαλῆς. «Ἄ! πῶς βρέχει! θὰ γίνω μούσκευμα. Δὲν μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσης νὰ ἐμβάσω καὶ τοὺς ὦμους μου, διὰ νὰ μὴ βρέχωνται;» Καὶ τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶμεν, μετὰ τὰ τοιαῦτα κατῴρωσεν ἡ καμῆλος, ὥστε νὰ ἐμβάσῃ ὅλον τὸ σῶμά της ἐντὸς τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ τότε ὁ μυλωνᾶς ἐσείθη εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, διότι ἀληθῶς δὲν ὑπῆρχε μέρος καὶ διὰ τοὺς δύο. «Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ», εἶπεν, «εἰςέξυρις ὅμως ὅτι ἐδῶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χωρήσωμεν καὶ οἱ δύο;» «Ἐάν δὲν σοῦ ἀρέσῃ, ἀπήντησεν ἡ ἀχχόιστος καμῆλος, προτιμώτερον εἶνε νὰ ἐξέλθῃς. Ὅσον δι' ἐμέ, ἐγὼ εἶμι πολλὸ καλὰ ἐδῶ μέσθαι καὶ θὰ μείνω!»

Δὲν γνωρίζομεν καλῶς, μικροὶ μοῦ ἀγνώστου καὶ ἀναγνώστου, ὁποῖον εἶνε τὸ τέλος τοῦ μῦθου τοῦτου διὰ τοὺς Ἀραβᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐξ ὅσων εἶπομεν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ διδῶμεν τὸ ἐξῆς μάθημα:—

Τὸ ἀμάρτημα καὶ τὰ κακὰ ἐλαττώματα ζητοῦσι, καθὼς ἡ καμῆλος αὕτη, νὰ εἰσέλθωσι καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ζητοῦσιν εἰ μὴ ὀλίγην θέσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς τῆν δώσωμεν, μετ' ὀλίγον θὰ θελήσωσι περισσοτέραν, μέχρις οὐ τέλος καταλάβωσιν ὅλην τὴν δια-

θέσιμον θέσιν· και τότε δὲν εἴμεθα πλέον ἡμεῖς κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλὰ γινόμεθα δοῦλοι τῶν παθῶν και τῶν κακῶν συνηθειῶν αἱ ὁποῖαι μετὰ τῆς αὐτῆς πονηρίας κατέκτησαν τὴν καρδίαν μας και δὲν ἀφῆκαν οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον τρόπον ἐν αὐτῇ διὰ τὴν ἀρετὴν, ὅσον και ἂν ἔχωμεν τὴν καλὴν θέλησιν νὰ τὴν φιλοξενήσωμεν.

Μὴ λοιπὸν ἐπιτρέψῃτε ποτε εἰς τὴν καρδίαν νὰ θέσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἔστω και τὴν μύτην της, διότι δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ εἰσώσῃ ἐντός σας και νὰ σας καταστήσῃ δυστυχεῖς.

Γ. Β.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ—ΚΛΑΜΑ

Δὲν ξέρω, μερικά παιδιά, —
Κακὴ δὲν ἔχουν δὲ καρδιά,
Μόν' θέλουν νὰ γελοῦνε.
Και μέτ' ὅσα τὰ γέλοια τὰ πολλὰ,
Τοῦ κόσμου ὅλα τὰ καλά
Θαρροῦν πῶς θὲ νὰ βρεῦνε.

Μά, σὰν πετᾶμενο πουλί
Φεύγει τὸ γέλοιο και θολὴ
Ἡμέρα ξεμερόνει...
Και ἔς τὸ ξημέρωμα αὐτό,
Τὸ γέλοιο γίνεται κλαυτὸ
Και τὴν καρδιὰ πληγώνει, —

Ἔνα παιδάκι γὰ ψωμί
Ἰβχε τὸ γέλοιο, κὴ ἀφορμὴ
Ζητοῦσε νὰ γελάσῃ,
Και ἔτσι μὲ γέλοιο και χορὸ,
Ἦθελε πάντα τὸν καιρὸ
Τ' ἄστοχο νὰ περάσῃ.

Πηγαῖναν τ' ἄλλα ἔς τὸ σχολεῖο,
Κὴ αὐτὸ—τὸ λέγαν Μαννωλιὸ—
Ἐγύριζε κὴ ἐγέλα.
Κὴ ἔλεγε τόνανε τρελλό,
Τὸν ἄλλοιτε δίχως μελό,
Κ' ἦτο κακὴ μιὰ βδέλλα!...

Φεύγαν ἡ μέραις... Ἀχ! γι' αὐταῖς
Ποῦ φρίνοντο ὅσα αὐτὸ γηροταῖς!
Ἐχρειάζετο κινίνο...

Μά, δὲν ἐδρέθη ὁ γιατρός!
Κὴ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς
Και αὐξάνει ἐκεῖνο,

Αὐξάνεινε παραπολὺ
Μέτ' ἔς τὴ μωρὴ του κεφαλή
Πολλαῖς ἀνοησίαις
Και ἐλαττώματα μαζί.
—Κακό: ὡς τόσο, ὁποῖος ζῆ
Μονάχα γι' ἀταξίαις.

Τί γίνηκε αὐτό; Θαρρῶ
Πῶς μόνο ὁποῖος εἶν' μωρὸ
Τί γίνη δὲ θὰ νοιώσῃ.
Ἄλλ' ὅμως σείς, παῖδες καλοί,
Ποῖος ὀλίγο ποῖος πολὺ,
Ἐχετε κρίσι τόση.

Τώρα, μεγάλος εἶν' αὐτό!
Μά, και τὸ γέλοιο του κλαυτὸ
Τοῦ εἶνε ν' ἔχα ἡμέρα.
Κὴ ὅπου περνάει, τί ἔντροπή!
Κανείς δὲ θέλει νὰ τοῦ πῆ
Οὔτε τὴν καλὴ ἡμέρα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ

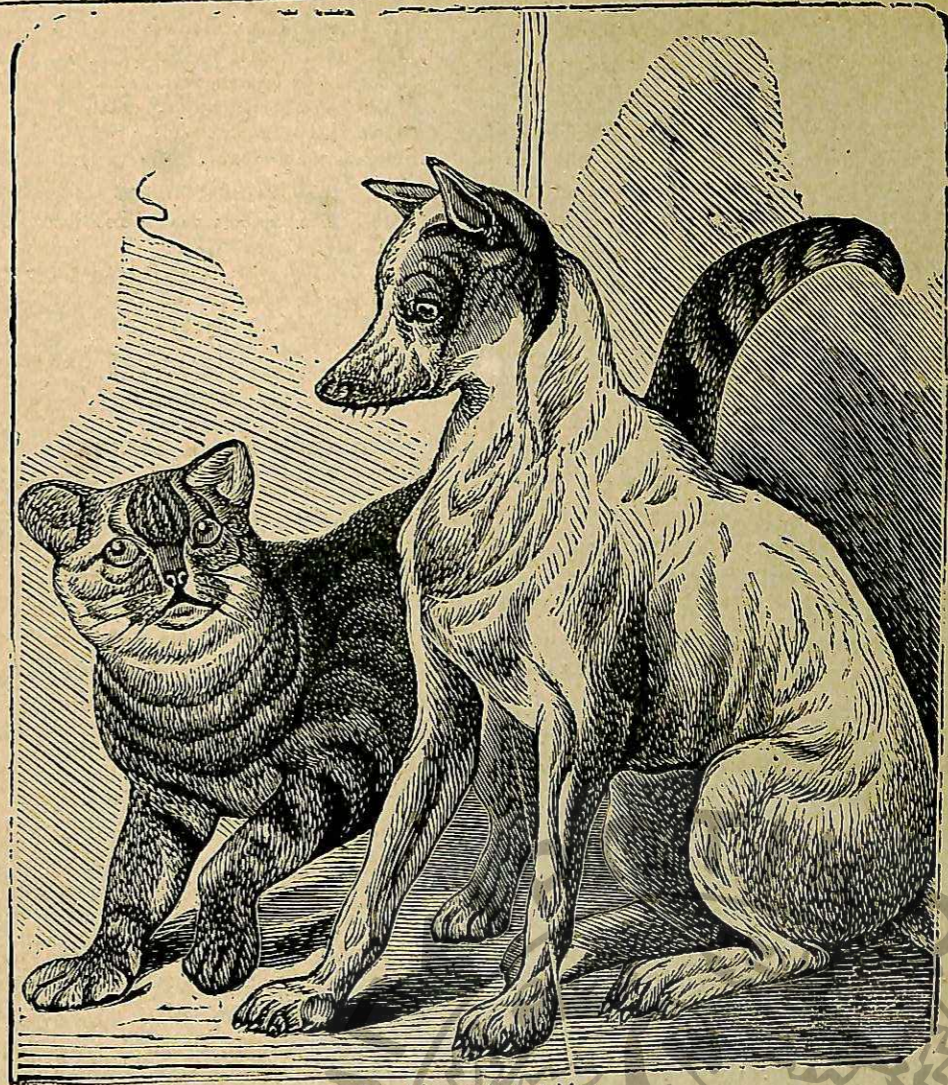
Ο ΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΛΙΛΙΝΑ

Γνωρίζετε ὅτι οἱ κύνες κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν ἔχουν φίλιας μὲ τὰς γαλάς, ἀλλ' ἀπειναντίας ἤθελον τὰς φονεύσει ἐὰν ἠδύναντο. Δὲν βλέπω ὅμως τί ἐμποδίζει τὸν κύνα ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ φίλος τῆς γαλῆς, ἐὰν πρὸς τοῦτο διδασθῇ· θὰ σας εἶπω μάλιστα διατί φρονῶ οὕτω: Εἰς μίαν γειτονικὴν μου οἰκίαν ὑπῆρχε κύων τις καλούμενος Λέων, ὁ ὁποῖος ἦτο πάρα πολὺ νόστιμος και ζωηρός, ἀλλ' ὅταν ἤθελεν ἰδεῖν γαλῆν, ἐξηγειροῦτο ὡς λυσσαλέος, και ὑποθέτω ὅτι πολλὰς θὰ ἐφόνευσεν εἰς τὴν ζωὴν του.

Μία κυρία λοιπὸν γειτόνισσα και αὐτὴ ἔστειλε μίαν μικρὰν και ὠραίαν γαλῆν εἰς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἔζη ὁ Λέων.

— Δυστυχῆς Λιλίνα! εἶπον αἱ ὑπερήτριαι· δὲν θὰ ζήσῃ πολλὰς ἡμέρας, διότι ὁ Λέων θὰ τὴν φονεύσῃ εὐθὺς ἅμα τὴν συλλάβῃ. Καὶ ὅλοι οὕτω ἐνόμιζον, πρὸ πάντων ὅμως φόβος εἶχε καταλάβει τὴν μικροτέρων κόρην ἢ ὁποῖα ἠσθάνετο μεγάλην κλίσειν πρὸς τὴν Λιλίαν τὴν τόσο ἡμερον και μεγαλοπρεπῆ, και ἤθελε πάντοτε νὰ τὴν θωπεύῃ και νὰ παίξῃ μαζὶ της.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Λιλίνας ὁ οἰκοδεσπότης πηρήγγειλε πρὸς τὴν ὑπερήτριαν νὰ τοῦ φέρῃ τὸν Λέοντα και τὴν νεοφερμένην γαλῆν. Καὶ ταύτην μὲν ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὸν δὲ Λέοντα διέταξε νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ πατώματος ὀλίγον μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ. Κατόπιν δὲ ἤρχισε νὰ χαδεύῃ τὴν γαλῆν, και συγχρόνως νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Λέοντα:

Ὁ Λέων και ἡ Λιλίνα.

— Πρόσεχε τώρα Λέων, διότι ἡ γαλῆ αὐτὴ εἶναι πολὺ καλὴ, και πολὺ ὠραία, πραγματικῶς! και δὲν πρέπει νὰ τὴν πειράξῃς ποτέ.

Μετὰ τοῦτο ἀφῆκε τὴν Λιλίαν πλησίον τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος ἐμεινεν ἐντελῶς ἡσυχος και δὲν τὴν ἐπείραξε καθόλου. Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐπέρασεν ἐν εἰρήνῃ, τὴν δὲ ἐπαύριον ὁ Λέων ἐπλησίασε τὴν Λιλίαν και ἤρχισε νὰ τὴν γλείφῃ· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκείνη κακῶς ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἔνδειξιν ταύτην τῆς ἀγάπης του ἐπιτεθεῖσα

κατ' αὐτοῦ διὰ τῶν δυνάμεων της. Καὶ ὅμως ὁ Λέων, ἐνθυμούμενος πάντοτε τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου του, οὐδέποτε ἐδοκίμασε νὰ βλάψῃ τὴν μικρὰν γαλῆν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγου χρόνου ἐσυνείθισαν νὰ παίξωσι τρέχοντας πλησίον ἀλλήλων ἐντὸς τοῦ δωματίου και πάντοτε ἐκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάπητος, ὡς δύο πολὺ ἀγαπημένοι φίλοι.
Καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ἤσαν ὁμοίως πρόθυμοι νὰ ὑπακούωσιν, ὅπως ὁ Λέων.

Σ. Π.

ΔΕΝ ΣΑΣ ΩΦΕΛΕΙ ΝΑ ΟΡΓΙΖΕΣΘΕ.

— Νομίζεις ότι ωφελείται τίποτε εάν όργιζεσαι; έλεγε γέρων τις προς παιδα ό σποίος είχε σηκώσει ένα λίθον διά να τον ρίψη κατά του κυνός του γείτονος.

Ό κύων, σημειώσατέ το καλώς, ούδέν άλλο είχε πράξει, ειμή έγούγισεν όλίγον τον μικρόν παιδα, χάριν άστειάμου (διότι άστειζόνται και οι σκύλοι).

— Να τον μάθω έγώ να γχυρίζη το πληθύσκυλο, είπεν ό παίς μετ'όργης και πάρυτα έρριψε τον λίθον.

Τό ζών όργισθόν και αυτό έφορμα αιδυιδίως κατά του παιδός, τον δάκνει εις τον πόδα, ένθ συγχρόνως ό λίθος άναπηδήσας έθρυκε την ύελον μιξς θύρας του περκαίμενου καταστήματος. Ό έμπορος έξέρχεται άμέσως εκ του καταστήματος του και άπαιτεί παρ ό του παιδός την πληρωμήν της θρυκθείσης ύέλου.

Βλέπετε τί ωφελήθη εκ του θυμού!

Είς πάσαν περίστασιν έχετε υπόψιν σας, αγαπητοί παιδες, ότι ή δυσθυμία και ή όργή μόνον εις τό να αλξάνωσι τάς θλίψεις σας συντελοϋσιν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΕΑΤΑ

5. Άηρ.

Ό άηρ είναι τό πολυτιμώτερον και τό συντελεσματικώτερον μέσον διά την υγείαν και την ζωήν των ανθρώπων. Άνευ άέρος ό άνθρωπος άποθνήσκει. Διά της άναπνοής άδιακόπως εισέρχεται εις τό στήθος μας μία ποσότης άέρος, ή όποία πάλιν έξέρχεται και υπό νέας άντικαθίσταται και ούτω καθεξής. Η άδιάκοπος αυτή εισαγωγή του άέρος εις τό στήθος, όπου είναι οι πνεύμονες, γίνεται διά να καθαρίζεται τό αίμα και διά να διατηρηται κατάλληλον προς συντήρησιν της ζωής.

Ό άηρ ύπάρχει παντού· είτε εις τάς κορυφάς των όρέων αναβή τις, είτε εις τά βαθύτατα φρέατα της γής εισέληθ, παντού έχει άέρα διά να άναπνεύση, με την διαφοράν, ότι εις μέν τά όρη και τά ύψηλά μέρη ό άηρ είναι έλαφρότατος και καθα-

ρώτατος, ένθ εις τά χαμηλά μέρη είναι βρύτερος και όχι τόσο καθαρός. Διά τον λόγον αυτόν οι άνθρωποι οι κατοικοϋντες εις τά όρη είναι ζωηρότεροι και υγιέστεροι, καθώς ό άηρ τον όποϊον άναπνεύουσι, ένθ οι κατοικοϋντες εις τάς πόλεις και εις τά χαμηλά μέρη είναι νωθρότεροι και όχι τόσο υγιείς.

Αί άκαθαρσίαι, τά λιμνάζοντα ύδατα και πολλά άλλα μολύνουσι τον άέρα και τον κάμνον βλαβερόν διά την υγείαν. Έκτός τούτου και ό έξερχόμενος άηρ κατά την άναπνοήν από τό στήθος μας είναι μεμολυσμένος, διότι αφήρησε όλην την άκαθαρσίαν του αίματος. Διά τον λόγον αυτόν δέν πρέπει να μένη τις πολύν χρόνον εις δωμάτια κεκλεισμένα εις τά όποια ύπάρχουσι πολλοί άνθρωποι, διότι εκεί ό άηρ είναι μεμολυσμένος και βλαβερός διά την υγείαν. Όταν έγείρεται τις από την κλίνην άφου ένδυθη καλώς, πρέπει να άνοιξη τό παράθυρον του δωματίου του διά να φύγη ό καθ' όλην την νύκτα μολυνθείς άηρ και να εισέλη νέος καθαρός άηρ ό όποϊος είναι ζωογόνος και υγιεινός.

Ό άηρ είναι άναγκαιότατος όχι μόνον εις τους ανθρώπους, αλλά και εις όλα τά ζώα και εις τά φυτά αυτά άκόμη. Όλοι δέ γνωρίζομεν την άνάγκην του καθαροϋ άέρος και εύχαριστούμεθα εις την έξοχήν, και προσπαθοϋμεν πάντοτε να έχωμεν, ως λέγομεν, εύάερον οικίαν.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

* * Αί αγαθαί πράξεις μεγαλύνονται, όσον δήποτε μετριόφρων και άν ήνε ό έργασθείς αυτάς, και όσηδήποτε άπλότης και άν τάς συνοδεύη. (Διάφοροι συγγραφείς)

* * Από τό πνεϋμα έως την όρθην κρίσιν ύπάρχει περισσοτέρα άπόστασις άρ' ό,τι πιστεύεται.

* * Ό μωρός διαφέρει κατά την ύφέλειαν από τον πεπαιδευμένον άνδρα, καθότι είνε πάντοτε εύχαριστημένος εις τον έαυτόν του.

* * Ό μεγαλοπρεπής άνθρωπος είναι φυσικά άπαθής, όλίγον φροντίζει άν τον έπαινοϋν ή τον κατηγοροϋν· αυτός άκροάζεται την συνεδήσίν του.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

36.

ξ*ευ—*ό*ου—*η*ε*ία*
ξ*ι*ε—ά*ι*ι*ια*

37.

Συμπλήρωσον τά μεταξύ των κατωτέρω συμφώνων κενά διά καταλλήλων φωνηέντων ώστε να άποτελεσθή συμβουλή εκ των του Ίσοκράτους προς Δημόκιον. Οι άστερισκοί δηλοϋν ότι εν τη άρχή της λέξεως ύπάρχει φωνήεν:

Μ λ λ ν —*π δ χ —δ κ ν —π ν ν —*—π λ τ ν —*δ κ ν.—τ σ τ —γ ρ —κρ ττ ν —δ κ σ ν — χ ρ μ τ ν —*σ —τ —μ ν —ζ ντ ε —μ ν ν —*φ λ —*—δ —κ —τ λ τ σ σ —δ ξ ν —π ρ κ ζ .— κ κ ν ν —μ ν κ —τ ε —φ λ ε —μ τ σ τ —ε τ ε —δ —τ ε —μ χ θ ρ ε —*δ ν τ ν —μ τ λ β ν.

38.

Παιδίον τι είχεν επίτηδες άνατραφεί έντός οικίας έρημικής άφ' ής ούδέν έμφυγον πλάσμα ή δύνατο να έδρ. Ότε δέ, μόλις τριετής γενόμενον, ώδηγήθη έντός της πόλεως, ήρώτησε τον πατέρα του πως ώνομάζετο εκείνο τό θηρίον τό όποϊον πρό όλίγου διήλθεν έμπρός των και τό όποϊον είχε 2 κεφαλάς, 4 όφθαλμούς, 2 χείρας και 6 πόδας, άλλ' έβάδιζε μόνον με τους 4 πόδας.

Τί θηρίον είχεν ίλει τό παιδίον;

39.

Τό όνομά μου, εκ 10 γραμμάτων συγκείμενον, έφερε μέγας άνήρ:

Έκ των γραμμάτων μου: Το 6, 5, 9, 10, άποτελοϋσι νήσόν τινα. 3, 4, 5, 2, 2, 9, 10, επίθετον άποδιδόμενον εις τους 6, ταραχή εύρισκόμενους.

1, 2, 10, ούσιαστικόν προσδιορίζον άπέραντόν τινα έκτασιν.

9, 6, 9, 10, ζών τετράπουν.

1, 6, 5, 6, 7, 8, 9, 10, επίθετον ύβριστικόν.

1, 6, 5, 4, ούσιαστικόν όρίζον τον άνώτατον άρχοντα.

6, 5, 9, 10, οίκον Θεοϋ.

3, 6, 7, 9, 4, 9, 10, επίθετον άποκτώμενον διά της άτομικής μόνον ίκανότητος.

Σ. Π.

40.

Είς τον μέγα μας άγώνα Πυρά ήναπτεν έντός μου Τώρα πλην 'ε του Σάντα-Ρόζα Το αίματωμένο μνήμα Τη όροσούλα μου του στέλλω

Με τ' άναχωροϋν μου κύμα. Έάν θμως μεταβάλης Μέρος του όνόματός μου. Ό! έρεϋνησον, μικρέ μου, Έπί σοϋ όα με εύρης Και άνευ έμού, ώ φίλε, Ύς τάς όδούς δέν περπατείς.

41.

Είς τους άριθμούς μ' εύρίσκεις Τ' όνομά μου έν' θηλυκό, Μ' αν προσθήσης έια γράμμα, Έ! παιδάκι μου μικρό, Δώθε, καθε με εύρίσκεις, Πενταγού να σ' ένοχλώ. Κι' όσφ σϋ μ' άποδιώκεις, Ύς τό φαγί σου έγώ πετώ.

ΛΥΣΕΙΣ.

31.

Πρέπει τις να εκριζώσει τό κακόν πριν παλαιώσει.

32.

Ό αριθμός 222.

33.

Μηδένα φίλον ποιού πριν άν εξετάσης, πως κέχρηται τοίς πρότερον φίλοις· έλπιζε γάρ αυτόν και περί σε γενήσεσθαι τοιοϋτον, οίος και περί εκείνου γέγονε.

34.

Α Ζ
Η Ρ Α και Ρ Ε Α
Η Γ
Σ Σ

35.

Άστρονόμος—Γαστρονόμος.

ΔΥΤΑΙ

Κυρία: Κυριαούλα Ν. Τομπάζη, Έλένη Μηγιακή, Βασιλική Παπαστρατηγάκη, Αιμιλία Χαλκισπούλου, Μαρία Δελφού.—Άνδριάνα Φωτοπούλου (Ίθάκης).

Κύριοι: Γ. Α. Κωνοπισσόπουλος, Σ. Π. Βλάχος, Ν. Κρίτσας, Σ. Α. Σκυλίτσας, Κ. Ν. Παγκράτιος, Αλ. Α. Σταματάκης, Γ. Ι. Μιχαλόπουλος, Ο. Ρ. Lycouris, Γ. και Α. Χέλμης, Π. Παγεωργίου, Ν. Ι. Λάσκουρης, Γ. Γ. Αίβερτ, Κ. Μαζαράκης, Ν. Κ Μανουδής, —Γάκωβος Θεοδόγης του Μιλτιάδου (Κερκυρας). Ι. Κ. Τζάβας (Ίθρας). Δ. Α. Μωρέντης και Α. Π. Ι. Βίκος (Ζακύνθου).

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

κ. Γ. Κ. Σᾶς συμβουλευόμεν νὰ φοιτᾶτε τακτικῶς εἰς τὴν γυμνασιεὴν, καὶ ἐστὶ βέβαιος, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ σᾶς δοθῇ ἀφορμὴ τοιούτων παραπόνων.—κ. Δ. Ν. Οὐδόλως παράδοξον, διότι οἱ ἄνευ ἀρχῶν ἄνθρωποι διασαλεύονται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.—κ. Α. Θ. Τί νὰ σᾶς εἰπωμεν... Ἡ ὀκνηρία, λέγει ὁ Οὐγκώ, εἶνε μία μηχανή, τῆς ὁποίας ὁ κύλινδρος ἐάν πιᾶσῃ τὸ φόρεμά σου, περνᾷ ὅλος ὑπ' αὐτὸν καὶ γίνεσαι πῆττα μέσα εἰς τὰ σίδερα.

κ. Ι. Ο. Σύρον. Ζητήσατέ τα ἀπὸ τοῦ πρὸς ὃν κατεβάζετε τὰς συνδρομὰς.—κ. Σ. Γ. Λευκάδα. Τὸ μίγεθος τῆς σελίδος εἶνε τὸ αὐτὸ, καὶ ἵνα βεβαιωθῆτε μετρήσατε τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος τῶν στηλῶν. Ἡ δὲ περικοπή τοῦ περιθωρίου εἶνε βελτίως χάριν φιλοκαλίας καὶ εὐκολίας τῶν ἀγνωστών γενομένη, μηδὲν κωλύουσα τὸ δέ-

σιμον τοῦ τόμου. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα βλέπετε ὅτι ἐλήφθη πρόνοια. κ. Α. Π. Κ. Λευκάδα, καὶ Γ. Δ. Α. Θεσσαλονίκη, ἔκτιθενται οἱ ὄροι κατωτέρω.—κ. Ν. Δ. Ζ. Ἀργοστόλιον. Ὁ κ. Ι. Ρ. γράψας ἡμῖν τὴν 12 Αὐγούστου δὲν παραπονίεται περὶ καθυστέρησεως φύλλων, εἶνε δὲ ἄπορον πῶς ὑμεῖς παρ' αὐτοῦ λαμβάνοντες τὰ φύλλα μᾶς γράφετε τὰ ἐναντία ἐν ἐπιστολῇ σας χρονολογούμενη ἀπὸ τῆς 21 Αὐγούστου. Ἡ αἴτησις περὶ ἀλλαγῆς τῆς διευθύνσεως τῶν φύλλων πρέπει νὰ γίνῃ παρὰ τοῦ κ. Ι. Ρ. ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὸν κανονισμόν.—κ. Ο. Κ. Μενεψ. Ἐστάλησαν μετ' ἐπιστολῆς, πρὸς ἣν παρακαλεῖσθε νὰ συμμορφωθῆτε.—κ. Κ. Α. Σ. Ζάκυνθον. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ δὲν ὑπῆρχεν ἐσωκλειστον τὸ ἀντίτιμον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐστάλησαν.—κ. Γ. Α. Ο. Υ. κ. Α. Δ. Σμύρνην. Γ. Φ. Lyon. Α. Π., Ρ. Μ. Σ., Κάϊρον, Ζ. Γ. Ἐφίσον. Ἐστάλησαν.

ΟΡΟΙ ΥΦ' ΟΥΣ ΔΕΘΝ ΝΑ ΔΙΑΤΕΛΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΑΔΕΧΟΜΕΝΟΙ ΝΑ ΓΙΝΩΣΙ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

α'. Αἱ αἰτήσεις των, ἀπευθυνόμεναι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλ. τῶν Παιδῶν δὲν ἐπιβαρύνουσι τὴν Διεύθυνσιν διὰ ταχυδρομικῶν τελῶν.—β'. Ἡ ΠΡΩΤΗ αὐτῶν αἰτησις περὶ ἀποστολῆς φυλλαδίων δέον νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν (ἀφαιρουμένης ἐννοεῖται τῆς ἀναλόγου ἐκπτώσεως), ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.—γ'. Ἀνοίγεται αὐτοῖς πίστωσις **ΜΕΤΑ** τὴν πρώτην των αἰτησιν, τὴν γενομένην συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω.—δ'. Ἡ πίστωσις αὕτη διαρκεῖ ἐπὶ τρεῖς μῆνας.—ε'. Ἐὰν μέχρι τῆς λήξεως τῆς τριμήνου ταύτης προθεσμίας δὲν ἀποστείλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τὴν ὀφειλὴν των, διακόπτεται ἡ περαιτέρω πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τῶν φυλλαδίων.—ς'. Πρὸ τῆς ἀποπέσεως τοῦ ἀντίτιμου τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν ἀποστέλλονται ὅλα τὰ φυλλαδία πρὸς αὐτοὺς, μετὰ δὲ τὴν πληρωμὴν δύναται νὰ γίνῃ κατ' αἰτησιν των ὁσάδῃποτε μεταβολὴ διευθύνσεως ἐνὸς ἢ πλείονων φυλλαδίων κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς συνδρομητὰς.—ζ'. Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πράκτορες ἐπιβαρύνονται διὰ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν κατ' αἰτησιν των πρὸς ἕνα ἕκαστον συνδρομητὴν κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Γραφείου ἀποστελλομένων φυλλαδίων· οἱ δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν ὅρον τοῦτον.—η'. Ἡ παρεχομένη τοῖς πράκτορσιν ἐκπτώσις, ὁσάδῃποτε σώματα καὶ ἂν ζητήσωσιν, ὠρίσθη διὰ μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ κράτους εἰς δραχμὰς νέας 20 ἐπὶ ταῖς 100 νέαις, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἰς 25.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3. Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ α'. φύλλου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΖΤΑΙ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐν Ἀθήναις μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ, ἀλλοῦ δὲ παρὰ τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς ἢ παρὰ τοῖς κκ. πράκτορσιν, καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ 4 ἀριθμοῦ.

Ὅπου δὲν ἔχομεν ἀνταποκριτὰς ἢ πράκτορας δύναται ὁ βουλούμενος νὰ ζητήσῃ ὁσάδῃποτε συνδρομὰς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις κεντρικοῦ Γραφείου δι' ἐπιστολῆς, ἐσωκλείων ἐν αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημον ἢ χαρτονόμισμα καὶ ἀπευθύνων αὐτὴν πρὸς τὸ Γραφεῖον κατ' εὐθείαν.

Οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὸ φύλλον συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσιν τοῦτο ἐγγράφως πρὸς τὸ Γραφεῖον.

Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παντὸς βιβλίου οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε τῇ σταλῇ δωρεάν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΙΟΣ Α'. Συνδρομὴ ἐτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3.—νὶ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 4. φύλλ. ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι. **ΑΡΙΘ. 9.**

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΥΣ 1879

Παναρισμα της κούκλας

ΝΑΝΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Κοιμήσου, τὸ παιδί μου
Κοιμήσου, τὸ νινί μου
Κοιμήσου, κούκλα μου χρυσή.
Σὺ εἶσαι ἡ καρδιά μου,
Σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου, εἶσαι σὺ.
Καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶσαι σὺ.
Νανά, νανά, νανά!

Σὰν τὰ παιδάκια τ' ἄλλα
'Εσὺ δὲν θέλεις γάλα.
Νὰ φάγῃς δὲν ζητεῖς καὶ σὺ.
Κοιμήσου, τὸ μωρό μου
Τὸ εὐμορφο μωρό μου.
Κοιμήσου κούκλα μου χρυσή
Νανά, νανά, νανά!

Ποτέ, ποτέ ἀνόμα
Δὲν ἀνοίξῃς τὸ στόμα
Νὰ κλαύῃς σὰν παιδί καὶ σὺ.
Κοιμήσου, τὸ νινί μου
Ὁ κούκλα μου.
Κοιμήσου, κούκλα μου χρυσή
Νανά, νανά, νανά!

Γλυκὰ κοιμήσου τώρα,
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα,
Παιδί μου, κούκλα μου χρυσή.
Μὲ σάκκα, μὲ βιβλίον
Θὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖον
Νὰ μάθῃς γράμματα καὶ σὺ.
Νανά, νανά, νανά!

ΑΑ. ΑΤ. ΚΟ. ΖΗΝΟΣ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Ὁ δεισιδαίμων καὶ ἀμαθὴς ἀπλοῦς λαὸς, ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον μὲ ὄλην τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν, πιστεύει τὴν ὑπαρξίν τῶν φαντασμάτων ἢ κοινῶς βρυκολάκων, καὶ φρονεῖ ὅτι τὰ τοιαῦτα ὄντα εὐρίσκονται μεταξὺ ἡμῶν εἰς τὴν γῆν πρὸς φόβον τῶν ἀνθρώπων.

Πολλοὶ ἀπερίσκεπτοι καὶ ἀμαθεῖς τινες γράβι, διηγούμενοι εἰς τὰ τρυφερά παιδιά μύθους ἵνα τὰ ἀποκοιμίζωσι, παρενθέτουσι μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ὑπαρξίν τῶν φαντασμάτων ὅπως τὰ φοβίζωσι καὶ τὰ ἀναγκάζωσι νὰ καθησυχάζουν· οὕτω δὲ ἀπὸ τῆς μικρᾶς εἰσέτι ἡλικίας ἐνσπείρουσιν εἰς τὰς καρδίαις τῶν τέκνων τῶν τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὸν φόβον, ἐκ τῶν ὁποίων προέρχονται κάκιστα ἀποτελέσματα, πλεῖστα

δὲ καθ' ἐκάστην ἔχομεν παραδείγματα τοιούτων δυστυχημάτων.

Διερχόμενοι ἐκ καιρῶν νυκτὸς διὰ τῶν κρεωπωλείων καὶ ἰχθυοπωλείων, βλέπομεν φωτεινά τινα σημεῖα πλανώμενα καὶ μεταβδίνοντα ἐξ ἑνὸς σημείου εἰς ἄλλο. Ἐὰν τυχὸν ὁ ἀμαθὴς καὶ δεισιδαίμων ἄνθρωπος εὐρεθῇ ἐνώπιον τοῦ φαινόμενου τούτου, καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου πιστεύων ὅτι αὐτὰ εἶνε φαντάσματα ἑτοιμα νὰ τὸν κλοποποιήσωσιν.

Ἐὰν ἐπισκεφθῶμεν ἐπίσης τὴν νύκτα τὰ νεκροταφεῖα, ἐν καιρῶ μάλιστὰ ὑγγρασίας, θέλομεν ἰδεῖ καὶ ἐκεῖ φωτεινά τινα σφαιρίδια, ὁμοιάζοντα πρὸς ἀστέρας, τὰ ὁποῖα ἐξερχόμενα ἐκ τῶν τάφων περιπλανῶνται ἀτάκτως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν. Ὁ ἀμαθὴς ἄνθρωπος μὴ γνωρίζων πῶθεν παράγονται τὰ φῶτα αὐτὰ, νομίζει ὅτι οἱ νεκροὶ ἐγένοντο βρυκολακες καὶ φοβεῖται καὶ τρέμει πρὸ αὐτῶν.

Τὸ ἀκόλουθον λυπηρὸν καὶ περίεργον συμβῆν συνέβη πρὸ τινος χρόνου ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς Πελοποννήσου :

Χωρικός τις τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποθάνει ἢ σύζυγος ἐξηκολούθει νὰ ἐπισκέπτηται τὸν τάφον αὐτῆς, ἐκτελών τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα. Μίαν ἡμέραν βροχερὰν μεταβῆς καὶ πάλιν, ἀλλ' ὀλίγον βροχέως πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἵστατο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς περιλύπος, ὅτε αἴφνης βλέπει ἐκ τινος ὀπῆς τοῦ τάφου ἐξερχόμενῃν φωτοβολὸν σφαῖραν ἣτις ἀνῆλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ ἀπλοῦς οὗτος ἄνθρωπος νομίσας ὅτι ἡ σύζυγός του ἐβρυκολάκει ε κατελήθη ὑπὸ φόβου θανατηφόρου καὶ ἀμέσως ἐτρέπη εἰς φυγὴν, ἀλλὰ τὸ νομιζόμενον φάντασμα τὸν ἠκολούθει φεύγοντα. Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἔτρεχεν οὕτω καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς φωτεινῆς σφαίρας, ὁ μεγάλαι κύνας, μακροσκυλλοί, προσέβηκον αὐτὸν καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον Ἀλλὰ τότε πλέον ὁ καταδιώκων αὐτὸν δὲν ἦτο ὁ βρυκολάκης, ἦσαν οἱ δύο ἐπίφοβοι ἐκεῖνοι κύνας, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ βρυκολάκης ἔφρουγε πρὸ τοῦ πεφοβισμένου χωρικοῦ, ὡς νὰ καταδιώκετο ὑπ' αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀκου-

δῆσας τέλος ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ κόπου ἔπεσε νεκρός!

Ἐὰν τότε σὲ ἠρώτων, μικροί μου ἀναγνώστη, ποῖος ἦτο ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ κλοῦ αὐτοῦ χωρικοῦ, τινὲς ἐξ ὑμῶν ἠθέλατε βεβαίως μοὶ ἀποκριθῆ:— «οἱ κύνας», ἄλλοι πάλιν θὰ ἐλέγετε:— «ὁ βρυκολάκης». Μάθετε ὅμως ὅτι οὔτε οἱ κύνες ἔπαισαν, διότι, καταδιώξαντες αὐτόν, ἔκλυον τὸ καθήκον των, οὔτε ὁ βρυκολάκης, διότι βρυκολακες δὲν ὑπάρχουν, οὔτε θὰ ὑπάρξωσι ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ αἰτία λοιπὸν τοῦ θανάτου ἦτο ὁ φόβος τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὴν καρδίαν του ἡ γράβη μάρμη του διηγούμενη πρὸς αὐτὸν μύθους περὶ βρυκολάκων· καὶ ἄλλη πάλιν κυριώτερη αἰτία ἦτο ἡ ἀμάθειά του ἢ ὁποῖα τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουν βρυκολακες.

Μέγχα κολὸν ὡς τόσον ἡ ἀμάθεια! Δύναται νὰ μᾶς ἐπιφέρῃ καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν καὶ μεγάλων δυστυχημάτων!

Θὰ ἐρωτήσῃτε ὅμως καὶ σαῖς βεβαίως:— «Τί λοιπὸν εἶνε αὐτὰ τὰ φῶτα, ἀφοῦ δὲν εἶνε βρυκολακες, καὶ πῶς εὐρίσκονται ἐκεῖ ἐπὶ τῶν τάφων, καὶ διατί μᾶς ἀκολουθοῦσιν ὅταν τρέχομεν, φεύγουσι δὲ πρὸ ἡμῶν ὅταν ἐπιστρέφομεν πρὸς αὐτὰ, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μήπως τὰ συλλαβώμεν;»

Ἴδού, κλοῖ μου ἀναγνώστη, τί ἔχω νὰ σὲ ἀπαντήσω εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐρωτήσεις: Εἰς τὰ ὅτι ὅλων τῶν ζώων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπομένως, ὑπάρχει ὕλη τις ὀνομαζομένη φωσφόρος, τὸν ὁποῖον πάντες γνωρίζομεν, διότι τὸν βλέπομεν καθ' ἐκάστην προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τίρτων διὰ τῶν ὁποίων ἀνάπτωμεν τὸ φῶς. Εἶνε ἐκείνη δηλ. ἡ ὕλη ἣτις ἀνάπτει ὅταν προστριβῇ ἐπ' ἄλλου σώματος. Ἐπίσης πάντες γνωρίζομεν ὅτι τὰ σώματα ὅλων τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν θάνατον σήπονται, καὶ ἐνεκ τούτου ἐξέρχεται δυσώδης καὶ δυσάρεστός τις ὀσμή, δὲν θὰ ἐσκέφθητε ὅμως ποτὲ ἴσως μέχρι τοῦδε ὅτι ἡ δυσωδία αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν ἀερίων, τὰ ὁποῖα παράγονται

ἐκ τῶν σηπομένων πτωμάτων. Μετὰ τῶν ἀερίων λοιπὸν αὐτῶν ἐοῦται ὁ ἐντὸς τοῦ σηπομένου σώματος ὑπάρχων φωσφόρος καὶ ἀποτελεῖ ἐν ἄλλο ἀέριον ὀνομαζόμενον φωσφοροῦλον ὑδρογόρον, τὸ ὁποῖον ὅταν εὔρη διεξοδὸν ἐξέρχεται ἐκ τῶν τάφων, ἔχει δὲ τὴν ιδιότητά νὰ ἀνάπτῃ εὐθὺς ἄμα παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, καὶ τοιοῦτοτρόπως παράγονται τὰ πλανώμενα ἐκεῖνα φῶτα τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἐμφανίζονται ἐκεῖ αἰφνηδίως, νομίζουσιν ὅτι εἶνε βρυκολακες καὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ φόβου.

Τὴν ἐπειδὴ τὰ φῶτα αὐτὰ εἶνε ἀέριον, καὶ ὡς τοιοῦτον εἶνε ἐλαφρότατα, συμπαύονται ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ὀπισθεν ἡμῶν ὅταν τρέχομεν καὶ οὕτω μᾶς ἀκολουθοῦσιν, ἐὰν ὅμως αἴφνης στραφῶμεν καὶ τρέξωμεν πρὸς αὐτὰ τότε ὁ ἀήρ, ὁ ὁποῖος ἐμπροσθεν ἡμῶν ὠθεῖται ὑπὸ τοῦ σώματός μας, ὠθεῖ καὶ τὰ ἐλαφρά αὐτὰ φῶτα· ἐὰν πάλιν σταματήσωμεν εἴτε καθ' ἣν στιγμὴν μᾶς ἀκολουθοῦσιν, εἴτε ὁπότεν προπορεύονται ἡμῶν βλέπομεν ὅτι καὶ αὐτὰ θὰ σταματήσωσι· συμβαίνει δηλαδὴ, ὅτι ἤθελε συμβῆ ἐὰν ὀπισθεν θύρας τινὸς θέσῃτε τεμάχιον γάρτου καὶ ἀρχίσῃτε νὰ ἀνοίγομαι αὐτὴν βίαιως: ὁ γάρτης θὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τῆς θύρας.

Τοιαῦτα εἶνε τὰ φαντάσματα καὶ οἱ βρυκολακες περὶ τῶν ὁποίων μᾶς διηγῶνται οἱ ἀμαθεῖς, καὶ προσπαθοῦσι νὰ μᾶς παραστήσωσιν αὐτὰ ὡς ἐπίφοβα καὶ ἐπικίνδυνα ὄντα. Ἐξ ὧν ὅμως εἶπον ἀνωτέρω, οἱ μικροὶ ἀναγνώστη, α τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἐπέισθησαν βεβαίως ὅτι δὲν ὑπάρχουσι φαντάσματα οὔτε βρυκολακες καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται ἀπὸ τοιαῦτα φαινόμενα. Ἐν μόνον φάντασμα μέγιστον καὶ ἐπιφοβεύτατον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον πρέπει μὲ ὅλας μας τὰς δυνάμεις νὰ ἀποδιώκωμεν, διότι δύναται νὰ μᾶς καταστήσῃ δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους εἰς ὄλην μας τὴν ζωὴν. Τὸ φάντασμα τοῦτο εἶναι ἡ ΑΜΑΘΕΙΑ. Τὸ δὲ ὄπλον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποδιώκεται ἡ ἀμάθεια εἶνε ὁ ἔρως

πρὸς τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, καὶ τὴν ἐργασίαν.
Σπ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΕ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Ἦτο πρᾶγματικῶς εὐχάριστον νὰ βλέπη τις τὴν Πηνελόπην ἐργαζομένην πλησίον τῆς μεγάλης ἀδελφῆς τῆς. Ἡ ἡλικία τῆς ἦτο πολὺ μικρά, ἡ δὲ μορφή τῆς τόσον παιδική ὥστε πάντοτε ἐθαύμαζον οἱ βλέποντες αὐτὴν νὰ κάθηται ὡς μικρὰ γυνὴ καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ κρατῆ καλῶς τὴν βελόνην τῆς, διὰ νὰ κάμῃ ὅσον ἦτο δυνατὸν λεπτοτέραν τὴν ραφήν. Ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ μᾶς κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς τῆς τόσον μεγάλην ἐργασίαν ὥστε φαίνεται ὅτι εἶναι μικροτέρα τοῦ συνήθους. Ὁ νοῦς τῆς ὅμως εἶναι προσηλωμένος καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς, καὶ ἂς νομίζετε σαῖς ὅτι ἡ ἐργασία τῆς δὲν εἶναι τόσον σπουδαία. Καταγίνεται νὰ μάθῃ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τοῦ ραψίματος τὸ ὁποῖον αἱ καλὰ οἰκονόμοι καὶ ἀνομύζουσι «κόμβον» καὶ τὸ συνειθίζουσι ὅταν θέλουν νὰ ἐνώσουν δύο τεμάχια ὑφάσματος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται ἡ ἄκρη. Ἰσως δὲν ἐννοεῖτε τὴν ἐξήγησίν μου, ἀλλ' εἶναι εὐκόλον νὰ ἐρωτήσητε τὴν μητέρα σας, ἣτις προθύμως θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἐννοήσητε περὶ τίνος πρόκειται. Οἱ γονεῖς τῆς Πηνελόπης δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἐπομένως διὰ νὰ δύνανται νὰ συντηρηθῶσιν ἔπρεπε νὰ κάμουν οἰκονομίαν. Δὲν εἶχαν λοιπὸν ὑπηρετίας οὔτε ἔδιδον τὰς ἐργασίας των εἰς ἐργάτας. Ἡ μήτηρ τῆς Πηνελόπης καὶ ἡ μεγάλη ἀδελφή τῆς ἐξετέλουν ὅλας τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας καὶ ἔρασκτον ὅλα τὰ ἀναγκασιόεντα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ὀλίγα, διότι ἡ Πηνελόπη εἶχεν ἄλλους πέντε ἀδελφούς. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελε νὰ βοηθῆ καὶ αὐτὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅσον ἠδύνατο, εἶχε ζητήσει, πολὺ μικρὰ εἰσέτι, νὰ τὴν διδάξουν νὰ ράπτῃ. Κατ' ἀρχὰς ἐστρίψωσεν ὑφάσματα ἀχρηστά, κατόπιν μανδύλια, ἔπειτα ἔρακψεν ἐνδύματα τῆς κοῦκλας τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπερσιόσθη μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτι δύνανται νὰ τῇ ἐμπιστευθῶσι σπουδαιοτέραν ἐργασίαν.

Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κόμβος ἦτο πρὸς πολὺ μακρὺς! Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Πηνελόπη ἐξέβλεπε μικρὸν τινα στεναγμὸν ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει ἡ ἀδελφή τῆς διὰ νὰ τῇ δώσῃ θάρρος τῇ ἔλεγεν: «Ἐκουράσθη, ἀγάπη μου; λοιπὸν ἐνθυμοῦ ἐκείνην τὴν παροιμίαν ἣτις λέγει: Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γερμίζει τὸ σκακοῦλι. Ἐπίσης καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι μὲ μίαν μίαν βελονὴν θὰ τελειώσωμεν καὶ τὴν μεγαλειότεραν ραφήν. Ἔσο βεβηχία ὅτι τοῦτο εἶνε ἀληθέστατον».

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἡ Πηνελόπη ἀνεπαύθη ὀλίγον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ παίξῃ μετὰ τὴν γαλήν τῆς. Ὅτε δὲ ἦναψεν τὴν λαμπραν, ἐπληθῆ, χωρὶς κανεῖς νὰ τὴν προσκαλέσῃ, διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς εὐχαριστήριον παρὰ πολὺ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐκ τοῦ ραψίματος τῆς Πηνελόπης, καὶ τῇ ὑπεσχέθη νὰ τῇ δίδῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἐν λεπτὸν δι' ἕκαστον πῆλυν ραψίματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε κάμῃ. Ἡ Πηνελόπη, ἀκούσασα τοῦτο ἠσθάνθη μεγάλην χαρὰν, διότι ἦτο βεβηχία ὅτι θὰ δύνανται ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς νὰ δίδῃ ἐλεημοσύνην. **

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΥΓΝΩΜΟΝΑ ΖΩΑ

(Παρχμύθιον)

Ἦτο μίαν φορὰ μίαν γυναῖκα τόσον πτωχή, ὥστε δὲν εἶχε ψωμί νὰ φάγῃ. Εἶχεν ἕνα παιδί μόνον τὸν Ἀποστόλη, τὸν ὁποῖον ἔστειλε εἰς τὸ δάσος νὰ μαζεύῃ ξύλα καὶ νὰ τὰ πωλῇ εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράζουσι ψωμί. Ὁ Ἀποστόλης ἐπήγαγε ὁ δυστυχῆς κάθε ἡμέραν, ἐμάζευε ξύλα καὶ τὰ ἐπώλει δύο πεντάρης. Μετὰ αὐτὰς ἠγόραζε ψωμί καὶ τὰ ἐπήγαγεν εἰς τὴν μητέρα του. Μίαν ἡμέραν ὅμως, πρὶν ἀγοράσῃ ἀκόμη ψωμί, ἀπῆντησεν εἰς τὸν ὄδον πολλὰ παιδιὰ συνηθροισμένα, τὰ ὁποῖα ἐμάζευον πέτρας διὰ νὰ σκοτώσουν ἕνα φεῖδι, καὶ εἶπε εἰς τὰ παιδιὰ, μὴ σκοτόνετε τὸ φεῖδι νὰ σᾶς δώσω μίαν πεντάρη. Τὰ παιδιὰ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἤρακσαν τὴν πεντάρη καὶ ἔτραξαν μὲ χάραν, καὶ ἀφῆκαν τὸ

Ἡ ἐργασία τῆς μικρᾶς Πηνελόπης.

φεῖδι νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τὸ φεῖδι δὲν ἔφευγε ἠκολούθει τὸν Ἀποστόλη, ὁ ὁποῖος ὑπῆγε εἰς ἕνα φούρνον, ἠγόρασε μίαν πεντάρη ψωμί καὶ ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του. Τὸ φεῖδι ἐπήγαγε κατόπιν του. Καθὼς δὲ Ὁ Ἀποστόλης ἔφθασεν εἰς τὸ σπίτι του μαζὶ μετὰ τὸ φεῖδι, ἡ μάνα του τὸν ἠρώτησε, διατί ἔφερε σήμερον ὀλίγον ψωμί, καὶ τί φεῖδι

